

NHÃNH LINH LẦN HẮC A'M

RIKAKO AKIYOSHI
Hương Giang dịch

Nhà xuất bản Kim Đồng

 WingsBooks

NHÀNH LINH LAN HẮC ẤM

Tác giả: Rikako Akiyoshi

Người dịch: Hương Giang

Phát hành: WingsBooks

Nhà xuất bản Kim Đồng 03/2019

Ebook: Hà Du & Xù Kute

oOo

ebook vctvegroun

Itsumi, cô gái xinh đẹp và lôi cuốn nhất của một trường trung học nữ sinh danh tiếng, vừa qua đời. Một tuần sau, các thành viên Câu lạc bộ Văn học, những người hân từng rất thân thiết với cô, đã họp nhau lại.

Thế nhưng, những lời làm chứng của họ về vụ án lại đi theo nhiều hướng không ai ngờ tới... Rốt cuộc, đâu là sự thật đang sau cái chết của Istumi?

Nhành linh lan hắc ám - một tác phẩm gây sốc sẽ khiến độc giả không thể rời mắt cho tới tận phút chót, với cái kết đen tối đi ngược mọi dự đoán ban đầu.

RIKAKO AKIYOSHI

Tốt nghiệp Khoa Văn học Hệ ban ngày, Đại học Waseda. Lấy bằng thạc sĩ chuyên ngành Sản xuất Phim ảnh - Truyền hình tại Đại học Loyola Marymount. Năm 2008, giành giải thưởng Văn học Yahoo! JAPAN lần thứ 3 với tác phẩm *Hoa tuyết* (Yuki no hana). Năm 2009, trình làng tập truyện ngắn *Hoa tuyết* gồm cả tác phẩm đoạt giải. Năm 2013, xuất bản *Nhàn nhàn lan hắc ám* và gây được tiếng vang lớn. Các tác phẩm khác: *Người chết trở lại sau giờ học* (Houkago ni shisha ha modoru), *Thánh Mẫu* (Seibo), *Ngày định tự sát* (Jisatsu Yoteibi).

Ban đầu, khi biết câu chuyện diễn ra trong bối cảnh một buổi đọc sáng tác mới và tiệc lẩu bóng tối, tôi đã thấy có chút bất thường trong sự kết hợp lạ lùng ấy, nhưng chính điều đó để lại trong tôi ấn tượng vô cùng mạnh mẽ, có lẽ sau này, hễ nhắc đến tiệc lẩu bóng tối tôi sẽ nghĩ ngay tới *Nhành linh lan hắc ám*. Không chỉ hội đủ các yếu tố cơ bản của thể loại trinh thám học đường, việc lựa chọn một mô típ mới lạ cũng là điểm mấu chốt tạo nên thành công của tác phẩm trong việc gây ấn tượng với độc giả.

- *Takii Asayo*

1.

LỜI CHÀO KHAI TIỆC
VÀ GIỚI THIỆU NHỮNG QUY TẮC LẦU BÓNG TỐI

HỘI TRƯỞNG:
SUMIKAWA SAYURI

Cảm ơn mọi người đã không quản ngại thời tiết, có mặt ở đây đêm nay, trong lúc mưa gió bão bùng thế này.

Đây là buổi tiệc định kì diễn ra vào cuối học kì một của Câu lạc bộ Văn học, Học viện nữ sinh Seibo. Với tư cách là Hội trưởng đương nhiệm của Câu lạc bộ, tôi, Sumikawa Sayuri, xin có đôi lời phát biểu để mở đầu buổi sinh hoạt. Mọi người hãy thông thả lắng nghe trong khi thưởng thức đồ uống khai vị vừa được mang ra nhé.

Chúng ta chỉ là một Câu lạc bộ nhỏ với chưa đầy mười thành viên, nhưng xem ra mọi người đều có mặt đông đủ cả. Căn phòng quá tối nên tôi không nhìn rõ mặt từng người, song tôi biết chắc là các ghế đều đã kín chỗ.

Vừa xảy ra chuyện như vậy mà mọi người vẫn đến đông đủ thế này, tôi thực sự rất cảm kích.

Có lẽ những người mới tham gia lần đầu đang bối rối, tại sao hôm nay salon lại tối như thế. Hoặc là, chẳng biết có ai từng nghe các chị khóa trên bật mí nhiều điều nên đã háo hức cất bước đưa

chân đến đây không nhỉ? Trong bóng tối, chúng ta không nhìn được những thứ mà bình thường chúng ta vẫn thấy tựa như ở một thế giới khác, phải không nào?

Lúc này, chúng ta đang ngồi quanh chiếc bàn hình bầu dục bằng đá cẩm thạch đen. Ngay phía trên là bộ đèn chùm Baccarat bằng pha lê đen lúc bình thường vẫn tỏa sáng lộng lẫy. Tuy nhiên, hôm nay nó đã được điều chỉnh độ sáng xuống mức thấp nhất. Khi buổi tiệc định kì này chính thức bắt đầu, đèn chùm sẽ tắt hẳn. Và chỉ còn lại một nguồn sáng duy nhất là ngọn nến nơi tay tôi mà thôi.

Salon Văn học của chúng ta, của riêng chúng ta, nằm ở tầng một của khu học xá phụ. Căn phòng với thảm và giấy dán tường màu oải hương, rèm xếp nếp bằng vải nhung đen buông lơ lửng bên những ô cửa sổ kiểu Pháp. Chiếc tủ chân mèo cổ điển cùng bộ sofa Gobelins. Khu học xá này vốn được cải tạo từ thư viện mang kiến trúc Gothic, xưa kia được xây chung với Học viện nên tổng thể không gây cảm giác thiếu hài hòa. “Trông cứ như cửa hàng của Anna Sui^{*} ấy.” Lần đầu được mời đến đây, ai đã reo lên như vậy nhỉ? Nhưng căn phòng không chỉ sang trọng thôi đâu. Trên chiếc kệ chiếm trọn cả một mặt tường xếp đầy những cuốn sách được chọn lọc kĩ càng. Trường ta là trường dòng nữ sinh nên nếu đến thư viện sẽ thấy rất nhiều sách Công giáo và thư tịch khô khan. Vì vậy mà ở đây chúng ta dày công sưu tập những cuốn sách, những tài liệu thuộc nhiều thể loại mà dường như chẳng mấy khi xuất hiện trong trường. Một thư viện cá nhân nho nhỏ, phải không? Chỉ bấy nhiêu thôi nhưng tôi nghĩ đó là gia tài khổng lồ của Câu lạc bộ Văn học chúng ta đấy.

Chẳng những thế, salon còn được lắp kính cửa sổ và tường cách âm, có thể chặn đứng những âm thanh huyền ảo từ vườn trường vọng lại, để thành viên Câu lạc bộ được thỏa sức đắm chìm trong các hoạt động đọc sách và sáng tác. Tại salon này, chúng ta có thể tiến hành tất cả các hoạt động văn chương như những buổi đọc sách tập thể, nơi mọi người cùng đọc những tác phẩm có trong chương trình trên lớp rồi chia sẻ cảm nghĩ với nhau, những buổi trình bày nghiên cứu về các tác giả, những buổi đọc cho nhau nghe sáng tác của chính mình hay thảo luận về mọi vấn đề liên quan đến văn học... mà không bị bất cứ ai làm phiền.

Chúng ta có thể sử dụng một salon Văn học hoàn hảo nhường này, tất cả là nhờ ba của Shiraishi Itsumi, Hội trưởng tiền nhiệm của Câu lạc bộ. Hai năm trước, nhà trường quyết định cải tạo tu viện thành khu học xá phụ, vừa hay khi ấy Itsumi lên cấp ba, ngay lập tức ba cậu ấy quyên tặng nhà trường một khoản tiền lớn và xây dựng salon này ở góc Đông Nam, nơi đón nhận ánh mặt trời nhiều nhất tầng một. Tất nhiên, mọi người đều biết ngài Shiraishi là giám đốc điều hành trường ta đúng không? Với tôi, salon này là không gian không thể thay thế. Chắc hẳn mọi người cũng nghĩ giống tôi. Tới đây làm tôi thấy bình tâm, hơn hết thấy mọi phòng học khác trong trường. Kể cả những cuốn sách ở nhà không đọc được thì ở đây tôi có thể tập trung đọc ngon lành. Những truyện ngắn bình thường vẫn giậm chân tại chỗ thì ở đây tôi có thể viết dễ dàng. Vào mùa lạnh, chúng ta sẽ đặt bộ sofa trước lò sưởi rồi nằm dài bình luận về tiểu thuyết do bạn bè sáng tác, với tách cà phê nóng trên tay, đến hè, chúng ta lại làm dịu cơn khát bằng ly nước chanh tự

pha trong khi sôi nổi tranh luận về văn học. Đúng vậy, nơi đây là cung vàng điện ngọc trong mơ dành riêng cho chúng ta, những thành viên của Câu lạc bộ Văn học.

Salon nhập nhoạng sáng tối thế này mang phong vị riêng thật khác ngày thường, kể cũng thú vị đấy chứ? Chỉ có hình bóng chúng ta, cặp đèn gắn trên tường và bộ đèn chùm treo trên trần nhà lơ mờ ẩn hiện trong ánh nến trầm mặc, một bầu không khí đầy vẻ thần bí và trang nghiêm.

Thường thì trên chiếc bàn được lau chùi bóng lộn này thế nào cũng bày một bộ đồ trà Wedgwood, bánh scone mới ra lò cùng mứt trái cây thơm ngọt. Nhưng tối nay, tất cả những thứ đó đã được dọn sạch. Các bạn có biết thứ gì được đặt trên khối đá cẩm thạch đen này không, một thứ chẳng hề ăn nhập với căn phòng này?

Đúng vậy, là một chiếc nồi. Một chiếc nồi đồng màu hổ phách được cọ bóng loáng. Nó mang thương hiệu Mauviel nổi tiếng của Pháp.

Ở đây có cả học sinh mới và du học sinh nên tôi sẽ giải thích kĩ hơn về buổi tiệc định kì hôm nay. Buổi tiệc được tổ chức theo hình thức “lẩu bóng tối”. Đúng vậy, nó có nghĩa là, trong một nơi tối om, chúng ta sẽ thả vào nồi lẩu những nguyên liệu bí mật mà mỗi người mang tới rồi cùng ăn. Có lẽ các nữ sinh, đặc biệt là nữ sinh trường ta, không mấy quen với hoạt động này. Dù vậy, ở Câu lạc bộ Văn học này, cứ mỗi học kì chúng ta lại tổ chức một buổi tiệc như thế, các thành viên sẽ quây quần bên nhau quanh nồi lẩu bóng tối trước khi bước vào kì nghỉ.

Hả?

Tiệc lẩu bóng tối bắt nguồn từ đâu ư?

Tôi không rõ nữa... Câu lạc bộ của chúng ta có lịch sử lâu dài nên cũng không thiếu những giả thiết. Người thì bảo ban đầu chỉ tổ chức cho vui rồi dần dà thành thông lệ, người lại bảo do bình thường đã quen ăn sơn hào hải vị nên tò mò muốn thử những món khác lạ. Trong số đó có một giả thiết mà tôi tin tưởng và tán đồng nhất, ấy là người ta tổ chức tiệc lẩu bóng tối để mài giũa các giác quan.

Khi ở trong bóng tối, chúng ta sẽ thấy ngũ quan của mình trở nên nhạy bén hơn, phải không nhỉ?

Hãy thử thực hiện những hoạt động quen thuộc sau khi đã loại bỏ ánh sáng, thứ vẫn tồn tại như một thực tế hiển nhiên... Khi đó, chúng ta sẽ nhận ra rằng, ngay cả những hành động bình thường nhất cũng khoác lên mình một dáng vẻ thật khác lạ. Không dựa dẫm hoàn toàn vào thị giác, điều này vô cùng quan trọng đối với những người theo đuổi văn chương. Các bạn có nghĩ vậy không? Đó là lí do vì sao tôi thích giả thiết này nhất.

Ví dụ như những ly cocktail chúng ta đang uống chẳng hạn. Chỉ riêng việc nhâm nhi chúng trong bóng tối thế này đã khơi gợi những cảm giác thật lạ lùng rồi phải không? Ly cocktail ấy màu xanh hay màu đỏ, thứ gì được thả trong ly, vị của nó ngọt hay đắng? Đặc sệt hay mượt mà? Chắc phải cần khá nhiều dũng khí để nhấp thứ cocktail đó lên miệng trong khi chẳng hề biết gì về nó. Ấy, các bạn chớ lo. Với cocktail, chúng ta sẽ chỉ sử dụng những nguyên liệu dùng để pha chế đồ uống thôi, đó là luật. Suy cho cùng, đây vẫn là buổi tiệc dành cho các cô gái. Chúng ta đều muốn thưởng thức

những đồ uống ngon lành mà. Nhưng, nếu đây là nồi lẩu mà chúng ta không biết bên trong có những nguyên liệu gì... hẳn chúng ta sẽ rất sợ phải đưa chúng lên miệng phải không?

Khi thị giác bị vô hiệu hóa, khứu giác, vị giác, thính giác và xúc giác sẽ phản ứng ra sao? Mà giữa ngũ quan, sau đó phản bội và giải phóng chúng. Theo tôi hiểu, đó chính là mục đích của tiệc lẩu bóng tối.

Và sau đây, tôi sẽ giới thiệu các quy tắc của tiệc lẩu bóng tối.

Trước tiên, xin hỏi mọi người đã mang đến đây thứ nguyên liệu mà mình yêu thích rồi chứ? Tôi nhớ có một quy tắc nói rằng, về cơ bản các nguyên liệu đều phải là đồ ăn, nhưng ở bữa tiệc này, các bạn có thể mang tới cả những thứ không phải đồ ăn cũng được. Ha ha, đây chính là điểm độc đáo trong tiệc lẩu bóng tối của chúng ta đó. Tuy nhiên, những thứ mất vệ sinh sẽ bị cấm. Như giày dép, sâu bọ chẳng hạn. Mong các bạn chớ quên rằng, sau rốt, đây vẫn là một buổi tiệc dành cho các cô gái.

Bất cứ tiệc lẩu bóng tối nào cũng phải tuân thủ một quy tắc bất di bất dịch, ấy là “nghiêm cấm tiết lộ”. Những nguyên liệu mà các bạn mang đến đã được bỏ vào đồ đựng kín để người khác không thấy, và cất ở tủ lạnh trong bếp của salon rồi chứ? Người duy nhất được thả chúng vào nồi là tôi, chủ tọa bữa tiệc. Còn các bạn, hãy hồi hộp thưởng thức những nguyên liệu được nấu trong nồi nhé.

Nguyên tắc tiếp theo. Nếu chưa ăn xong thứ mình đã lấy ra đĩa, các bạn sẽ không được múc món tiếp theo. Ngoài ra, tất cả các thành viên có trách nhiệm phải ăn hết những gì có trong nồi.

Tôi không nhớ đó là buổi tiệc nào nữa... Lần đó chúng tôi được một bài học nhớ đời với bánh daifuku* dâu tây. Cả nồi lẩu ngọt lừ từ đầu đến cuối. Ngay khi vừa được thả vào nồi, chiếc bánh liền nhão ra, phần nhân mút đậu đỏ cũng tan vào nước lẩu nên không vớt ra được... Liệu lần này có ai mang bánh daifuku tới không ta? Ừm, không sao. Theo quy tắc thì thứ gì cũng được mà.

À phải rồi, hồi nào ấy nhỉ, từng có một chiếc đồng hồ Chanel xuất hiện trong bữa lẩu. Lúc đó tôi thui nên ban đầu mọi người chỉ biết là đồng hồ thôi, lại thêm quy tắc không được lấy món tiếp theo khi chưa ăn xong món đã múc ra nên người đó chỉ biết than trời vì hầu như chẳng ăn được gì khác nữa. Ăn lẩu xong, mọi người còn ăn thêm udon và cháo thập cẩm rồi mới bật điện... Đến lúc ấy, cả hội mới tá hỏa, thì ra đó là một chiếc đồng hồ hiệu Chanel, đã vậy còn là sản phẩm phiên bản giới hạn nữa. Cô gái đã bị mọi người khúc khích cười trêu chọc, bị thương hại trong suốt khoảng thời gian ăn lẩu bỗng chốc trở thành đối tượng ghen tị của các thành viên. Tuy chiếc đồng hồ có cơ chế chống nước nhưng vẫn bị hư hại do ảnh hưởng của nhiệt độ cao, tiền sửa chữa cũng khá tốn kém, dẫu vậy nó vẫn là mẫu đồng hồ hiếm người sở hữu được. Chỉ mất tiền sửa thôi mà có được trong tay một chiếc đồng hồ như vậy, tôi nghĩ cái giá ấy vẫn còn quá rẻ.

Cô nàng may mắn đó là ai nhỉ... À, phải rồi, phải rồi. Nếu tôi nhớ không nhầm thì vẫn là Itsumi. Lần đó Itsumi vui quá chùng...

Xin lỗi mọi người. Tôi lại nhảy sang chủ đề về cậu ấy từ lúc nào không biết. Tôi không định khiến các bạn buồn đâu... Thực lòng xin lỗi mọi người.

Thôi, chúng ta sang quy tắc tiếp theo đi. Ô kìa, các thành viên mới tham dự lần đầu đừng lo sợ như vậy chứ. Tất nhiên, cũng có lúc các bạn chọn phải những thứ dở kinh hồn, nhưng đã có món tráng miệng chờ sẵn để thanh tẩy vị giác của các bạn vào phút chót. Một buổi tiệc của các cô gái ắt hẳn không thể thiếu bánh trái và đồ uống ngon được, phải không?

Đã thành thông lệ, bánh ngọt cho tiệc lẩu bóng tối sẽ do Hội trưởng Câu lạc bộ đích thân chuẩn bị. Từ sáng nay, tôi đã xắn tay vào bếp và hăng say trở tào. Năm ngoái chúng ta có crêpe brûlée, bánh flan mật ong, kem dâu bavarian, còn năm nay... Ha ha, hãy kiên nhẫn chờ đến phút chót nhé.

Các bạn đã biết bánh daifuku dâu tây tai hại thế nào rồi, nhưng siro đá bào vị dưa lưới cũng gây ra thảm họa không kém. Nó biến nước lẩu thành một thứ hỗn hợp nhão nhoét có mùi hương liệu tổng hợp bị cô lại, và khi buổi tiệc kết thúc, đèn phòng bật lên cũng là lúc chúng ta nhận ra lưới mình đã nhuộm màu xanh lét... Ôi, cứ nghĩ tới mùi vị lúc đó, tôi lại nổi hết cả da gà! Năm nay liệu có ai mang theo những thứ như thế tới không nhỉ? Mỗi lần tiệc là một lần lo lắng không yên.

Phải rồi, vẫn còn một quy tắc nữa. Ngay cả khi buổi tiệc này đã kết thúc, các bạn cũng tuyệt đối không được tiết lộ, không được thăm dò lẫn nhau xem ai đã mang tới thứ gì. Làm vậy chúng ta sẽ biết mô típ chung của mỗi lần và chẳng còn gì thú vị nữa.

Tuy nhiên, trong số các buổi tiệc đã diễn ra, cũng có thành viên mang tới những thứ thức ăn tạo ra niềm vui cho mọi người. Vui nhất từ trước tới giờ có lẽ là một tổ yến. Nó chứa đầy khoáng chất có tác

dụng làm đẹp da, mùi vị cũng ngon miệng, nói chung là được nữ giới cực kì yêu thích. Chắc là nó vẫn đứng nhất dù xét qua bao thế hệ thành viên. Vây cá mập cũng được đánh giá rất cao vì chứa nhiều collagen, năm nay nếu có ai đóng góp thứ gì đồ tốt cho nhan sắc thì vui quá.

Nhân tiện...

Hi vọng tới nay các bạn tới đây không quên mang theo một thứ nữa cũng rất quan trọng.

Đúng vậy. Chính là truyện ngắn của các bạn.

Tuy có tên là tiệc lẩu bóng tối nhưng đây mới thực sự là hoạt động chính của Câu lạc bộ Văn học chúng ta. Ở buổi tiệc, mỗi người sẽ chuẩn bị một truyện ngắn do mình tự sáng tác, rồi vừa ăn lẩu vừa nghe nhau đọc truyện. Dĩ nhiên là các bạn đều đã viết xong rồi, phải không?

Đó sẽ là những câu chuyện mà chúng ta chỉ nghe qua giọng đọc trong bóng tối. Những truyện ngắn tự sáng tác mà chúng ta cảm nhận trong khi thị giác bị vô hiệu hóa, còn ngũ quan thì quay lưng. Các bạn không nghĩ đây là một sự sắp đặt tuyệt vời à? Đây chính là sức hấp dẫn đích thực của buổi tiệc định kì này. Tôi nghĩ đó là lí do khiến nó được duy trì suốt một thời gian dài.

Thường thì chúng ta sẽ sáng tác tự do, nhưng riêng lần này, vì xảy ra sự việc vừa rồi nên tôi đã mạo phép tự quyết định. Có lẽ việc sáng tác theo chủ đề cố định, hơn nữa lần này còn hạn chế đặc biệt về mặt thời gian, đã khiến các bạn gặp phải không ít khó khăn, nhưng mong các bạn nghĩ về nó theo chiều hướng tích cực, coi đó

cũng là một bài luyện tập quan trọng khi sáng tác.

Đúng vậy. Chủ đề lần này là cái chết của Shiraishi Itsumi, cựu Hội trưởng Câu lạc bộ chúng ta.

Tôi và Itsumi là bạn chí thân, chúng tôi chơi với nhau từ tấm bé, khi còn là học sinh tiểu học. Ngày nào hai đứa tôi cũng ở cạnh nhau, thế nên đến tận bây giờ, tôi vẫn không thể tin rằng cậu ấy đã qua đời.

Mọi người xung quanh luôn nhận xét tôi và Itsumi hoàn toàn trái ngược nhau. Itsumi thì tích cực, mọi chuyện đều phải trắng đen rõ ràng mới thỏa lòng. Còn tôi, nói sao nhỉ, dường như tôi chỉ lặng lẽ sống trong sự che chở dưới cái bóng của Itsumi. Bẩm sinh, tôi đã không được khỏe mạnh lắm rồi.

Các bạn có nghĩ rằng tình bạn giữa những người đồng trang lứa như chúng ta thường rất cực đoan không? Những người giống nhau hoặc sẽ căm ghét nhau hoặc cực kì gắn bó, những người trái ngược nhau cũng vậy, hoặc sẽ bị nhau thu hút hoặc chán ghét vô cùng. Cái gọi là tình bạn đồng lứa ấy, về cơ bản không tồn tại. Có thể cùng với thời gian, càng lớn chúng ta sẽ càng kiểm soát vấn đề khéo léo hơn. Dù giống nhau hay không, hợp nhau hay không, chúng ta vẫn biết trang bị cho mình cách đối nhân xử thế sao cho phù hợp, để có thể ngụy lặn giữa những con sóng của cuộc đời.

Nhưng ở độ tuổi này, chúng ta chưa thể làm được điều đó. Bởi với chúng ta, sự nhạy cảm và cảm xúc của bản thân mới là thứ quan trọng nhất. Chúng ta phải bảo vệ chúng hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Thế nên tình bạn giữa các cô gái luôn chấp chới giữa những làn ranh, hoặc là tự hủy hoại bản thân, hoặc là bị hủy hoại.

Một cuộc đấu sống còn. Nhất là, vâng, nhất là ở một ngôi trường nữ sinh như thế này. Phải không mọi người?

Nhìn từ góc độ đó, Itsumi thực sự là cộng sự tốt nhất mà tôi có. Cậu ấy giúp tôi khắc phục mọi điểm yếu của mình. Mọi quan hệ giữa chúng tôi không phải là hủy hoại lẫn nhau mà nâng đỡ nhau cùng phát triển. Khi tôi nói muốn làm tình nguyện viên nhưng lại ngại tham gia một mình, Itsumi đã đăng kí cùng tôi, khi tôi do dự về chuyến du học ngắn hạn, cậu ấy là người đứng sau hối thúc, khi tôi tâm sự rằng mình rất kém trong các buổi tranh luận trên lớp, cậu ấy đã bắt cặp cùng tôi để luyện tập. Đổi lại, tôi có thể tự tin khẳng định rằng đối với Itsumi, tôi cũng là cộng sự tốt nhất. Tôi giúp Itsumi những việc đòi hỏi sự tỉ mỉ vốn là sở đoản của cậu ấy, như lên kế hoạch cho các sự kiện của Câu lạc bộ, khảo sát trước và chuẩn bị cho trại sáng tác, tìm hiểu về trường Đại học mà cậu ấy có nguyện vọng thi vào... Thực sự, chúng tôi tuy hai mà một. Itsumi thường nói với tôi rằng: “Tớ không biết mình sẽ ra sao nếu không có Sayuri.” Cả tôi cũng vậy. Nếu không có Itsumi, vốn trải nghiệm của tôi đã vơi đi rất nhiều.

Hình như thầy cố vấn Houjou đã ví tôi và Itsumi “giống như Mặt Trăng với Mặt Trời”. Ban đầu tôi lấy làm lạ vì thầy là giáo viên môn Quốc ngữ mà lại dùng lối so sánh sáo mòn tầm thường ấy, phải đến khi mất Itsumi rồi, tôi mới hiểu. Itsumi thực sự là Mặt Trời của tôi. Không có cậu ấy, tôi không thể tỏa sáng. Chính nhờ Itsumi, tôi mới có thể tồn tại được.

Thế nên sau khi Itsumi qua đời... tôi thấy như một nửa thân thể mình bị đứt lìa... ngay cả bước đi cũng không vững nữa. Ngày nào

cũng như vậy.

Tại sao Itsumi chết...

Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa biết nguyên nhân.

Cậu ấy qua đời mới một tuần thôi. Thực lòng, tôi vẫn chưa thể tin đó là sự thật. Chắc các bạn cũng vậy phải không? Hẳn rồi. Itsumi lúc nào cũng rạng rỡ như ông kia... Vậy mà lại kết thúc như thế...

Xin lỗi mọi người, tôi khóc mất rồi...

Sao cơ?

Ừm, tất nhiên tôi biết chứ. Người ta đồn rằng thành viên nào đó của Câu lạc bộ này đã giết Itsumi. Tôi có tin điều đó hay không ư? Tôi không biết nữa... Nói sao đây...

Thậm chí bây giờ chúng ta còn chưa biết Itsumi chết do tự sát hay cố sát nữa mà.

Phải. Cái chết của Itsumi đầy bí ẩn. Các bạn cũng biết đó. Chúng ta còn không được dự lễ tang, không được cho biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Cả ba, mẹ và em trai Kazuki của Itsumi, đều không hé răng nửa lời...

Đến tận bây giờ, tôi vẫn bị ám ảnh trong những giấc mơ. Hình ảnh Itsumi nằm phủ phục, người bê bết máu...

Các bạn cũng thấy thi thể Itsumi tại hiện trường lúc đó. Vì sao Itsumi chết trong trường? Sao cậu ấy lại ngã ở bồn hoa dưới sân hiên tầng thượng? Sao khi chết cậu ấy lại cầm *vật đó* trong tay? Itsumi muốn nhắn nhủ chúng ta điều gì...

Suốt cả tuần nay, ngày nào tôi cũng nghĩ về những câu hỏi đó.

Bởi vậy, tối nay, tôi muốn thành tâm tưởng nhớ Itsumi. Cùng với tất cả thành viên có mặt ở đây, tại salon này, nơi Istumi yêu thích nhất.

Tôi là người chủ trì buổi tiệc, nhưng nhân vật chính tối nay, không ai khác chính là Shiraishi Itsumi, người bạn quá cố yêu quý của chúng ta.

Thực ra tôi đã rất phân vân, không biết nên tổ chức hay hủy bỏ buổi tiệc định kì lần này. Nhưng Câu lạc bộ Văn học chiếm một vị trí quan trọng trong quãng đời học sinh của Itsumi. Có thể nói, cậu ấy đã dành cả thanh xuân của mình cho nó. Cậu ấy thực lòng muốn trở thành một nhà văn, một nhà phê bình Văn học, dường như hôm nào cũng vậy, cứ hết giờ học cậu ấy lại tới salon này, đọc tác phẩm của rất nhiều tác giả, rồi sôi nổi bàn luận. Lòng đam mê văn học của Istumi đã khiến ba cậu ấy cảm động tới mức dành tặng cả salon này cho Câu lạc bộ. Tôi đánh giá rằng, thay vì chia lẻ, mỗi người ở một nơi tưởng nhớ Itsumi, sẽ tốt hơn rất rất nhiều nếu chúng ta tập trung ở salon này, đồng lòng nhớ về cậu ấy. Tôi lòng tiếc thương theo cách đó mới đúng là Câu lạc bộ Văn học... Mọi người có nghĩ vậy không? Việc các bạn tới đây thế này chứng tỏ các bạn cũng đồng ý với tôi chứ không hề vô cảm nhỉ?

Hẳn là Istumi cũng đang vui lắm. Tôi biết chắc chắn như vậy.

Song, bất luận thế nào... bất luận thế nào tôi vẫn muốn tìm câu trả lời.

Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

Đó là lí do tôi muốn mỗi người các bạn đứng từ góc nhìn của

mình để viết về chủ đề này.

Những truyện ngắn dựa theo đề tài về cái chết của Itsumi. Những truyện ngắn dâng lên hương hồn cậu ấy. Tôi muốn các bạn cố gắng nhớ lại sự kiện bất hạnh đó, viết về nó và chia sẻ với mọi người. Linh tính mách bảo tôi rằng, bằng cách đưa cái chết của Itsumi thăng hoa trong những câu chuyện, nhất định chúng ta sẽ nhìn ra câu trả lời. Vì sao Itsumi phải chết? Và... sự thật, ai trong số những người có mặt ở đây đã sát hại cậu ấy...?

Chà, sấm to quá nhỉ. Tiếng mưa càng lúc càng dữ dội hơn. Nhưng chẳng phải một đêm hè gió bão là sự sắp đặt phù hợp cho sự kiện tối nay sao?

Vậy thì, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi.

Tôi sẽ tắt hẳn ngọn đèn chùm. Các bạn sẵn sàng rồi chứ?

Khi đèn chùm tắt, tôi sẽ bắt đầu nấu súp cùng các nguyên liệu. Sau đó, từng người sẽ lần lượt đọc lên câu chuyện của mình. Tôi đã đặt sofa và đế nến bên hông lò sưởi, tạo ra một không gian để đọc. Các bạn hãy đọc cho mọi người cùng nghe tác phẩm của mình ở đó nhé.

Và sau đây, “Tiệc lẩu bóng tối và buổi công bố tác phẩm định kì” lần thứ 61 của Câu lạc bộ Văn học Học viện nữ sinh Seibo chính thức bắt đầu.

2.

TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XUỐNG ĐỌC: “NƠI CHỖN THUỘC VỀ”

NITANI MIREI
– LỚP 10A

Tôi không sao quên được cảnh tượng đó.

Một thiếu nữ xinh đẹp, máu me đầm đĩa, được mang đi trên băng ca. Nhanh linh lan yêu kiều được nắm chặt trong bàn tay trắng như bằng sứ.

Nhân gian vừa mất đi một người, vậy mà điều đó lại mang vẻ đẹp huyền hoặc đến vô tâm, tới mức mê hoặc những người chứng kiến.

Cái chết của cô gái này, có lẽ suốt cuộc đời tôi chẳng thể nào quên.

Tôi gặp gỡ người nữ sinh ấy, Shiraishi Itsumi, sau khi nhập học không lâu.

Từ nhỏ, tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình chẳng có lấy một nơi để thuộc về.

Dù có ở nhà, ở trường, trên con đường đi học nối liền hai địa điểm đó hay trong cửa hàng tiện lợi nơi lũ bạn cùng khối thường xuyên ghé qua, cảm giác lạc lõng vẫn hiện diện không thể xóa mờ. Ở nhà, vì cả gia đình năm người cùng sinh sống trong một căn

chung cư 2LDK* nên tất nhiên, tôi không có phòng riêng, và theo đúng nghĩa đen của từ này, tôi chẳng có nơi nào để “nấu thân” về mặt vật lí. Trong căn hộ 2LDK ấy, tôi và đứa em gái học cấp hai chia nhau một phòng, phòng còn lại dành cho hai đứa em trai đang học tiểu học. Người mẹ đơn thân của chúng tôi thì kê chiếc sofa giường trong góc phòng khách tám chiếu* và ngủ luôn ở đó.

Tôi không rõ cơn cơn vì sao mẹ lại một mình ôm lấy cả bốn đứa con. Mỗi lần trở về nhà, nơi gói ghém toàn bộ cuộc sống của năm con người trong vồn vẹn sáu mươi mét vuông, tôi lại thở dài thườn thượt, lòng tự hỏi sau khi li hôn, lẽ nào ba mẹ không thể chia nhau mỗi người nuôi hai đứa hay sao. Là vì ba không muốn nhận nuôi bất cứ đứa nào trong chúng tôi? Hay vì mẹ không muốn rời xa ai cả? Điều này ba mẹ hoàn toàn có thể nói với chị em tôi cơ mà, thế nhưng cả hai đều im lặng. Và dù không tiết lộ gì về chuyện đó nhưng hễ gặp nhau, ba lại tự hào nhấn mạnh rằng hằng tháng ông vẫn gửi hai mươi lăm ngàn Yên tiền cấp dưỡng cho mỗi đứa tôi.

“Thế là hằng tháng, cả trăm ngàn Yên sẽ bốc hơi khỏi quỹ lương của ba trong chớp mắt đấy.”

Lần nào cũng vậy, trong khi nhăm nháp ly kem sô cô la cùng bốn chị em tôi ở khoang ăn của nhà hàng gia đình, kiểu gì ba cũng thốt ra câu đó. Những lúc ấy, trông ba tự hào ra mặt nhưng không hề tỏ thái độ tiếc nuối hay ban ơn. Trông như ông đang tận hưởng cuộc gặp không định kì giữa cha và con từ tận đáy lòng, thi thoảng, những lần thắng cược đua ngựa chẳng hạn, ông lại dẫn chúng tôi tới quán thịt nướng hoặc nhà hàng Trung Hoa cao cấp thay vì tới nhà hàng gia đình. Bất chấp cái dạ dày không đầy của hai đứa em

trai tôi đang tuổi ăn tuổi lớn.

Vì mẹ là mẹ nên chưa một lần bà than vãn trước mặt con cái rằng tiền cấp dưỡng ít ỏi, hay mở miệng đòi ba đưa thêm. Mẹ cứ bình thản đi làm và chăm sóc chúng tôi, những hôm được nghỉ, mẹ lại nhận việc làm thêm thời vụ hoặc làm bán thời gian để lần hồi sống qua ngày.

Không xảy ra bất cứ xung đột nào giữa ba mẹ tôi sau khi li hôn, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là chúng tôi có một cuộc sống dễ chịu. Nói trắng ra, nhà tôi rất nghèo. Ba tôi là tài xế taxi, còn mẹ là nhân viên thu ngân ở siêu thị, ngoài ra mẹ còn nhận sửa áo phục hoặc lên gấu quần để kiếm thêm đồng ra đồng vào. Vậy mà tôi có thể theo học hệ trung học phổ thông của Học viện nữ sinh Seibo, một trường dòng nữ sinh danh tiếng trong vùng, tất cả là nhờ chế độ học bổng của Học viện. Điều đó được quy định như sau.

“Trong số các thí sinh đã vượt qua kì thi đầu vào ở tất cả các hệ: tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông, nhà trường sẽ chọn ra mỗi hệ một học sinh nghèo vượt khó, có thành tích xuất sắc để miễn học phí, đồng thời hỗ trợ tiền đi lại, tiền sách giáo khoa và toàn bộ các chi phí khác liên quan tới hoạt động trong trường. Ngoài ra, học sinh không có nghĩa vụ phải hoàn trả số tiền đó.”

Từ xưa, tôi đã rất ngưỡng mộ Học viện nữ sinh này. Những bộ đồng phục gọn gàng, dễ thương thường thấy trên tàu điện. Những lời nghiêm ngặt của nhà trường, lấy Công giáo làm chuẩn mực. Và trên hết, khuôn mặt của các nữ sinh đều sáng ngời.

Sẽ tuyệt đến thế nào nếu được học tập tại ngôi trường này nhỉ? Ngay cả tôi cũng có thể theo học ở đây, miễn là thi đỗ và giành

được học bổng. Với quyết tâm đó, từ những năm cuối cấp một, tôi đã luôn cố gắng học tập chăm chỉ. Vì không có tiền tới các lớp học thêm hoặc thuê gia sư, tôi chỉ dám xin mua sách tham khảo rồi giải đi giải lại các bài trong đó, đến mức cả cuốn sách kín bưng chẳng thừa lấy một chỗ trống.

Còn nhớ khi nhận được quyết định cấp học bổng gửi kèm giấy báo trúng tuyển hệ trung học phổ thông, tôi đã vui sướng biết bao. Tôi vẫn luôn mong chờ. Chưa bao giờ tôi từ bỏ hi vọng. Thế nhưng, thực sự, không thể tin rằng tôi lại có thể trở thành học sinh duy nhất ấy!

Những ngày trước lễ Khai giảng, tôi có đến Học viện vài lần để đo đồng phục, nhận cặp sách nhà trường phát, rồi dự chương trình định hướng cho học sinh mới. Lần đầu đặt chân tới trường, trông ngực tôi giống lên nhức nhối, cứ nhìn các chị khóa trên duyên dáng trong bộ đồng phục, lòng tôi lại chộn rộn không yên, tưởng tượng sau này mình cũng sẽ được như vậy.

Thế nhưng...

Hai tuần sau khi nhập học. Rốt cuộc, ở đây cũng chẳng có chỗ dành cho tôi.

Bạn thì tôi có. Cũng có người ăn trưa cùng tôi. Song cái cảm giác mình là đứa duy nhất không phù hợp với nơi này cứ đeo đẳng tôi mãi. Kể cả trong giờ học lẫn lúc cầu nguyện trên lớp vào buổi sáng và sau khi tan trường, luôn chỉ có mình tôi lạc lõng.

Tôi đã tự hỏi, liệu có phải do tôi mặc cảm vì mình là đứa duy nhất không thể theo học trường này nếu không được nhận học bổng, và ghen tị với đám bạn cùng lớp vì họ có một cuộc sống đầy đủ chẳng

thiếu thốn gì hay chẳng, nhưng đến khi bắt đầu đi làm thêm, tôi mới nhận ra hình như không phải vậy.

Về việc làm thêm (thực ra bị nhà trường nghiêm cấm), tôi làm thu ngân bán thời gian trong cùng siêu thị với mẹ nhưng ngay cả ở đó, tôi cũng chỉ im lặng làm việc qua ngày chứ không giao du với bất cứ ai đồng trang lứa. Hồi đầu cũng có mấy đứa bắt chuyện với tôi trong giờ nghỉ, nhưng khi biết tôi đang học ở Học viện nữ sinh Seibo, chúng há hốc miệng thán phục rồi từ hôm sau chỉ đứng nhìn tôi từ xa.

... Sao học sinh trường Seibo lại làm thêm ở siêu thị nhỉ?

... Mẹ nó cũng làm ở đây đấy.

... Ủa! Thế thì không phải con nhà giàu rồi. Vụ nữ sinh Seibo chắc chắn là bốc phét.

... Nhưng hôm trước, nó còn mặc đồng phục trường đó mà.

... Không phải chứ? Làm gì có chuyện.

Có lần tôi còn nghe được câu chuyện như vậy từ trong phòng thay đồ. Kết cục, sự tồn tại của tôi dù đi tới đâu cũng chỉ là nửa mùa. Tôi đã nghĩ như vậy...

Cho tới khi gặp Shiraishi Itsumi.

Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp gỡ Shiraishi Istumi.

Tôi chỉ giới giả bộ đã quen với ngôi trường này chứ kì thực, chẳng phải tôi đang tận hưởng cuộc sống học đường nơi đây. Thế nên, cứ vào giờ nghỉ giải lao, tôi thường một mình lên sân hiên tầng

thượng trên tầng ba của khu học xá, ngắm nhìn Học viện qua hàng chấn song.

Ở đây lúc nào cũng vắng lặng, không người lui tới. Nghe nói trước kia nơi này từng rất náo nhiệt, nhưng từ khi khu học xá thứ nhất có sunroom, bên đó trở thành điểm thu hút mọi người tụ tập. Một sunroom có trần kính chống tia cực tím, không phải lo lắng về thời tiết, cũng chẳng sợ nắng cháy sạm da đương nhiên sẽ được các cô gái yêu thích hơn rồi.

Lần nào lên đây tôi cũng ngắm nhìn thánh đường nhỏ tọa ở mé ngoài vườn trường. Ngôi thánh đường bằng gỗ cũ kĩ với cây thánh giá dựng trên chóp mái hình tam giác. Thánh đường lớn có thể chứa toàn bộ học sinh trong trường được gọi là thánh đường mới, còn đây là thánh đường cũ. Hằng ngày, chúng tôi đọc “Kinh Lạy Cha” trên lớp vào buổi sáng và sau giờ học, nhưng đến các tiết Tôn giáo, chúng tôi sẽ tới thánh đường cũ nghe các sơ nói chuyện và hát thánh ca. Bên trong thánh đường chỉ có những băng ghế gỗ mộc mạc, một cây organ lạc điệu và bức tượng Chúa Jesus đóng đinh trên cây thập giá tróc sơn lố chỗ dựng nơi bệ thờ.

Mỗi lần bước vào thánh đường cũ ấy, tôi lại thấy lòng bình yên đến lạ. Ngôi trường này vốn được các nữ tu sĩ người Anh sáng lập khi tới Nhật sau chiến tranh, nhằm mục đích giáo dục các cô gái theo tinh thần Thiên Chúa giáo. Biết bao năm tháng đã trôi qua, vậy mà cả khu học xá và tu viện được xây thêm của Học viện nữ sinh Seibo, nơi có chương trình giáo dục xuyên suốt từ tiểu học tới cao đẳng, vẫn hết sức hợp thời, tưởng như chẳng thể tin nổi nó lại là một công trình ở Nhật. Nói chi đến thánh đường mới được xây

dựng cách đây mười năm, tại lối vào thánh đường đặt một bức tượng Đức Mẹ Maria thanh nhã, phía sau bệ thờ gắn bức tranh kính màu ghép rất lớn do một họa sĩ Công giáo trứ danh chế tác, cảm giác về sự hiện hữu và vẻ đẹp choáng ngợp tỏa ra khắp khuôn viên trường. Trong khi đó, thánh đường cũ là nơi duy nhất vắng bóng những vật trang hoàng lộng lẫy, cái dáng vẻ đơn sơ của nó, không hiểu sao tôi lại thấy trùng khít với sự tồn tại của mình.

Tôi ngồi bệt trên nền sân hiên, thi thoảng lại đưa mắt ngẩng nhìn thánh đường cũ trong khi đọc tập thơ của Ezra Pound*. Tôi thích trải qua giờ nghỉ theo cách đó.

“Lúc nào em cũng ở đây nhỉ.”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên. Tôi ngẩng đầu, thấy Shiraishi Itsumi đang ngó xuống, chăm chăm nhìn mình.

“Em thích sách hả? Thấy hay đọc ghê.”

“Dạ, cũng tạm ạ...”

Không thể tin nổi, Shiraishi Itsumi bắt chuyện với tôi!

Thực ra từ khi nhập học, tôi đã biết rất rõ về chị ấy. Trường tôi là một trường nữ sinh quy mô nhỏ, mỗi khối chỉ có ba lớp thôi, và như một đặc tính riêng ở các trường nữ sinh, những đàn chị khóa trên với dung nhan xinh đẹp sẽ là đối tượng ngưỡng mộ của đám đàn em khóa dưới. Chưa kể, ba của chị ấy còn là giám đốc điều hành Học viện, một người giàu có vượt bậc, ngay cả khi đặt giữa ngôi trường toàn các cô chiêu theo học này. “Học bổng kỉ niệm Shiraishi” mà tôi được nhận cũng do ba của chị ấy sáng lập, nói cách khác, ông chính là người đã trao cho tôi cơ hội học tập dưới mái trường này.

Tuy nhiên, chuyện không liên quan tới việc tôi có phải là người được nhận học bổng hay không. Có lẽ trong số những học sinh theo học ở đây, không ai là không biết đến Shiraishi Itsumi. Tất cả học sinh trong trường, dù thuộc khối tiểu học, trung học cơ sở hay trung học phổ thông, đều ngưỡng mộ cô gái thông minh, xinh đẹp, xuất chúng ấy, họ trải qua cuộc sống học đường của mình trong khi chú ý nhất cử nhất động của Itsumi và coi chị là hình mẫu.

Lần đầu tiên thấy Itsumi ở gần mình thế này tôi cứ ngỡ người nhìn, rồi chị ấy lên tiếng.

“Chị đang làm Hội trưởng Câu lạc bộ Văn học khối cấp ba. Em thích sách như vậy, hay là tham gia Câu lạc bộ đi?”

Tất nhiên, tôi cũng biết về Câu lạc bộ Văn học. Và bất cứ ai cũng muốn được làm thành viên của nó. Một salon đặc biệt bố trí ở khu học xá phụ. Càng nghe đồn đoán nhiều, tất cả ngưỡng vọng của các cô gái đều đổ dồn về nơi ấy. Nữ sinh trong trường ai cũng ôm mộng được nhâm nhi tách trà ở đó, dẫu chỉ một lần.

Tiếng là Câu lạc bộ Văn học nhưng không phải bất cứ ai yêu thích văn học cũng có thể tham gia. Nếu không được Shiraishi Itsumi mời, bạn đừng hi vọng có cơ hội trở thành thành viên. Ngược lại, dù không quan tâm tới văn học, không biết viết truyện, không giỏi bình luận, cũng chẳng ham đọc sách nhưng bạn được Shiraishi Itsumi yêu mến thì hoàn toàn có thể tham gia. Bởi vậy, năm thành viên hiện tại của Câu lạc bộ đều là những học sinh đặc biệt do đích thân Itsumi lựa chọn và trong mắt mọi người, họ thật đáng nể. Nói cách khác, nơi này giống như một dạng Câu lạc bộ xã hội, nơi mà chỉ cần là một thành viên trong đó, bạn sẽ trở nên đẳng cấp hơn

nhieu.

“Đứa như em cũng có thể quấy quả mọi người sao?”

Tôi rụt rè hỏi.

“Tất nhiên. Sao em hỏi thế?”

“Bởi vì...” Sau một thoáng do dự, tôi thành thực đáp. “Em nghe nói chỉ có những người đặc biệt mới được vào Câu lạc bộ thôi.”

Itsumi cười lớn. Sự thật khác hẳn với hình dung của tôi, theo nghĩa tốt, chị ấy thân thiện, cởi mở và đầy thiện chí.

“Không phải đâu. Ai cũng được hoan nghênh hết. Tại mọi người cứ đồn đoán linh tinh nên chẳng có ma nào tới gõ cửa Câu lạc bộ cả. Thôi nào, chúng ta tới đó đi.”

“Dạ, em...”

“Không việc gì phải ngại. Em là Nitani Mirei đúng không?”

Tôi kinh ngạc nhìn Itsumi. Dù cho tôi biết chị ấy, thì tôi cũng không ngờ chị ấy biết đến một học sinh khóa dưới vừa chân ướt chân ráo vào trường, đã vậy còn mờ nhạt như tôi. Như đoán ra nỗi ngạc nhiên ấy của tôi, Itsumi tươi cười.

“Em là người được nhận học bổng của khối cấp ba năm nay mà. Mục tiêu chú ý đó.”

Thì ra là vậy sao?

Tôi luôn thấy xấu hổ khi mọi người xung quanh biết chuyện tôi là học sinh nhận học bổng, cảm giác như gia cảnh của mình bị phơi bày trước bàn dân thiên hạ vậy. Tôi chưa bao giờ tự chia sẻ với bạn bè cùng lớp, cũng chưa từng nghe nói thầy cô kể với những học sinh khác chuyện này. Thế nhưng ở ngôi trường nữ sinh nhỏ xíu

này, có lẽ một tin đồn như vậy sẽ tự nhiên lan ra thôi. Tôi cảm thấy tủi hổ về chính bản thân mình khi cứ phải cố rướn người lên cốt để cho bằng bạn bằng bè.

“Chị bảo này, em cứ đến salon chơi đi. Còn chuyện có tham gia Câu lạc bộ hay không suy nghĩ sau cũng được. Ở salon có cả một bộ sưu tập sách mà bọn chị rất tự hào đấy.”

“Bộ sưu tập đó có gì hả chị?” Tôi hào hứng.

“Để xem nào... Chắc em sẽ thích T.S. Eliot hoặc Yeats. Tất nhiên, có cả Ezra Pound nữa.”

Tôi muốn đọc thử những cuốn sách đó. Chúng đều là sách bìa cứng đắt tiền, loại mà bình thường tôi chẳng thể nào mua được.

Vậy là tôi nghe theo lời mời, tới thăm salon Văn học.

Biết nói thế nào để diễn tả nỗi xúc động của tôi khi lần đầu đặt chân tới salon nhỉ? Chiếc đèn chùm đen tỏa sáng, treo lơ lửng trên trần cao. Tấm thảm sàn mềm mại. Bộ sofa ngoại nhập to bự kiểu cổ điển. Chiếc tủ bày những bộ chén đĩa cao cấp hiệu Ginori hay Wedgwood. Lò sưởi bằng gạch. Và bộ sưu tập sách phủ kín cả một mặt tường. Sách ngoại văn khá nhiều, trông như nghệ thuật trang trí tường vậy.

Khi tôi còn chưa hết choáng ngợp, Itsumi đã lấy từ trên giá xuống một cuốn sách.

“Đây là tập ‘Hugh Selwyn Mauberley’ của Ezra Pound. Cuốn này hiếm lắm, có cả chữ kí của tác giả nữa. Nếu thích, em có thể đọc.”

Tôi ngớ ngàng đón lấy cuốn sách bìa nâu ầy. Trước đây tôi từng

nghe đồn về nó rồi. Một cuốn sách quý hiếm xuất bản năm 1920, và nếu không nhầm thì hiện giờ, mỗi bản trị giá tới hơn một triệu Yên. Ai mà ngờ được ngay lúc này cuốn sách ấy đang nằm trên tay tôi. Tôi lật trang bìa bằng những ngón tay run rẩy, phía bên trái trang tiêu đề có chữ kí nguệch ngoạc của chính Ezra.

“Tuyệt quá! Sao chị có nó vậy?”

“Nhờ các mối quan hệ của ba chị. Ở salon này nhiều sách quý lắm. Em cứ lấy cuốn nào đọc cũng được.”

Thật tuyệt vời khi đến đây. Tôi thăm nghĩ vậy trong lúc chậm rãi ngắm nghía từng tầng giá sách.

“Để kho sách đó khám phá sau đi, em uống trà nhé?”

Một nữ sinh khác bưng khay từ trong đi ra.

“Em là thành viên mới hả? Chị là Sumikawa Sayuri, Hội phó Câu lạc bộ. Rất vui được làm quen với em.”

Sayuri khẽ cúi chào trong khi đặt tách trà và đĩa bánh ngọt từ khay xuống bàn. Tôi cũng biết về Sayuri từ khi vừa nhập học. Chị ấy là bạn thân của Shiraishi Itsumi từ hồi tiểu học. Chị ấy có nét đẹp rất khác so với vẻ tươi tắn rạng rỡ của Itsumi. Mái tóc đen dài bóng mượt, làn da trắng trẻo mịn màng. Ngay cả son dưỡng Sayuri cũng không thoa, đồ trang sức chỉ có độc một sợi dây chuyền thánh giá. Thế nhưng ở chị ấy lại toát lên vẻ đẹp tựa như sương mai êm dịu.

Khi hai người đứng cạnh nhau, một bầu không khí thật khác biệt bao trùm lên họ. Cảm giác như họ là những siêu sao đang sống trong thế giới màn bạc vậy.

“Itsumi. Cô bé này chẳng phải là học sinh được nhận học bổng

năm nay sao?”

Sayuri hỏi Itsumi.

“Ừ. Cô bé thích sách nên tớ đã ngỏ lời mời vào Câu lạc bộ.”

“Thi lấy học bổng cũng phải viết luận nhỉ? Chắc hẳn em có cái nhìn sắc sảo lắm. Em nhất định phải tham gia Câu lạc bộ đấy. Bọn chị luôn mở rộng cửa chào đón.”

Sayuri mỉm cười dịu dàng, mời tôi ăn bánh. Những chiếc bánh tart dâu tây mang đậm phong vị mùa xuân.

“Ngon quá!” Tôi buột miệng xuýt xoa. “Chị Sumikawa làm ạ?”

“Chị cũng muốn tranh công lắm nhưng không phải đâu. Ở đây có một thành viên làm bánh kẹo rất giỏi. Đồ ngọt là nghề của cô ấy mà. Để chị giới thiệu cô ấy với em. Kominami ơ, ra phòng khách đi.”

Sayuri gọi với vào trong. Nãy giờ bị hút mắt bởi những món đồ nội thất và bộ sưu tập sách nên tôi không để ý, thì ra nơi này còn có cả gian bếp nữa.

“Đúng lúc em vừa nướng xong một mẻ madeleine. Mọi người nếm thử nhé?”

Một nữ sinh mặc tạp dề trắng có diềm xếp nếp đi từ trong bếp ra, hai tay đeo găng làm bếp màu hồng, bưng khay của lò nướng đựng mẻ bánh đã chín. Trông cô thật đáng yêu với gương mặt trẻ thơ, mái tóc uốn lọn bồng bềnh buông dài tới hông. Đột nhiên tôi lại thấy lo lo, phải chăng vẫn riêng mình tôi lạc lõng ở nơi này.

“Đây là Kominami Akane, học lớp Mười một. Cô ấy mê gian bếp này lắm, có khi ở trong bếp mà mò công thức nấu ăn mới còn nhiều hơn cả đọc sách nữa.”

Itsumi cười khoái chí.

“Ờ, em vẫn đọc sách đầy đủ mà. Chị Shiraishi thật là...”

Kominami phụng phịu, phồng đôi má dễ thương.

Vừa lúc đó, cửa phòng mở ra và ba nữ sinh khác rong rảnh kéo vào.

“Ôi, thơm thế!”

“Hôm nay có bánh gì đấy?”

Ba người thi nhau hít hà, quên cả chào hỏi.

“Ồ kìa, các cô nương. Trước mặt thành viên mới mà sao bất lịch sự quá vậy.”

Sayuri vừa cười vừa khiển trách, lúc này ba người kia mới nhận ra sự có mặt của tôi, họ lè lưỡi nhìn nhau, nom hệt như những đứa trẻ tinh nghịch.

“Chị là Takaoka Shiyo, học lớp Mười một. Chị vinh dự được là thành viên đầu tiên sau khi chị Shiraishi và chị Sumikawa đưa Câu lạc bộ hoạt động trở lại. Hiện giờ chị đang sáng tác như một nhà văn.”

Một cô gái xinh đẹp và nghiêm nghị với mái tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng.

“Chị là Koga Sonoko, học lớp Mười hai, bạn cùng lớp với Itsumi và Sayuri. Rất vui được biết em.”

Trông chị ấy giống như “bà đầm thép” đầy trí tuệ, đôi mắt thôn dài ánh lên sau cặp kính sắc lạnh.

“Tôi là Diana Decheva, du học sinh đến từ Bulgaria.”

Một nàng tiên Đông Âu đầy bí ẩn với những đường nét rõ như

tạc trên khuôn mặt.

Ai nấy đều sở hữu khí chất và vẻ đẹp rất riêng. Sao chỉ có tôi... Tôi cố gắng vượt qua cái khoảnh khắc gần như muốn khụy xuống vì cảm xúc khốn khổ của mình.

“Các thành viên đã có mặt đông đủ rồi, chúng ta uống trà nhé.”

Sayuri lo chuẩn bị bộ đồ trà Royal Copenhagen, kể bên chị ấy, Akane đang chia bánh madeleine ra đĩa cho từng người.

Cứ như một giấc mơ vậy. Ai mà tin nổi một đứa như tôi lại được mời tới salon mơ ước của mọi học sinh trong trường, rồi còn được thưởng trà cùng với những thành viên tuyệt mỹ. Trong khi tiếng cười, tiếng nói vang lên hòa quyện vào nhau, tôi chỉ lẳng lặng ăn bánh, mãi vẫn chưa thể gia nhập vào vòng tròn của mọi người.

“Nitani hay đọc sách gì?”

Koga Sonoko bắt chuyện với tôi.

“Dạ, hiện giờ em đang cố gắng đọc Beckett*.”

“Ồ, gu lạ vậy. Sách kiểu đó khó muốn chết, chị chịu thôi.”

“Thế chị Koga thích thể loại nào?”

“Ừm, sách khoa học ấy. Y học chẳng hạn, chị đọc từm lum bất kể tác giả luôn.”

Koga mỉm cười, vuốt mái tóc ngắn mềm mại kiểu Bob lên. Khi đó, một làn hương dịu nhẹ tỏa ra từ cần cổ láng mịn.

“Ôi... Mùi gì thế ạ?”

“Mùi này á? Muguet* của Guerlain đấy.”

“Ừa,” vừa nghe tên nước hoa, Itsumi liền nói xen vào. “Sonoko, cậu mua được Muguet rồi sao? Tớ tưởng năm nay chưa bán chứ?”

“Tớ đặc biệt đặt sớm từ Pháp đó.”

Tôi chưa từng nghe nói về loại nước hoa này, thấy bảo nó thường được mở bán với số lượng hạn chế ở vài cửa hàng nhất định vào mùa xuân hằng năm. Một mùi hương khó quên đầy mê hoặc.

“Thế là cậu tạm thời độc chiếm mùi hương này rồi.”

Đến cả cuộc hội thoại giữa Koga và Itsumi nghe cũng thật sang trọng đối với tôi.

“Chị ăn nhiều bánh tart quá rồi. Tức ngực quá. Nếu thích thì em ăn cái này đi.”

Itsumi thân nhiên đưa cho tôi chiếc bánh madeleine. Chắc hẳn vẻ thèm thuồng đang lộ rõ trên mặt tôi, cái kẻ đã chén sạch phần bánh của mình từ lúc nãy. Tôi ngượng quá nhưng vẫn chìa tay ra không do dự. Bánh ở đây ngon hơn bánh người ta bày bán gấp vạn lần.

Những chiếc bánh madeleine có vị ngọt dịu, dậy mùi rượu Rum. Đến nỗi tôi tưởng mình sắp say. Mà không, tôi say thực sự. Tôi ngất ngây trước salon sang trọng này, trước Hội trường và Hội phó xinh đẹp, trước những thành viên duyên dáng và cá tính của Câu lạc bộ, trước cả những câu chuyện tán gẫu vui vẻ của mọi người.

Chẳng biết do ăn những thứ không quen hay choáng ngợp trước vẻ lộng lẫy của salon Văn học... mà buổi tối hôm ấy, về đến nhà, tôi nôn ra tất cả những gì còn chứa trong dạ dày.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên kể từ khi nhập học, tôi có thể mỉm cười từ tận đáy lòng. Không phải gia đình, không phải bạn học, cũng không phải các giáo viên, chính Shiraishi Itsumi là người đã

cho tôi một nơi để thuộc về.

Các hoạt động của Câu lạc bộ rất thú vị.

Thứ Hai là buổi đọc sách, tất cả cùng đọc một cuốn sách rồi phát biểu cảm nghĩ cho nhau nghe. Thứ Ba có buổi đàm luận... Nghe trang trọng vậy thôi chứ thực ra chỉ đơn giản là chúng tôi nói thỏa thích về những gì liên quan tới văn học. Thứ Tư là ngày sắp xếp lại bộ sưu tập sách nên Câu lạc bộ nghỉ. Thứ Năm và Thứ Sáu chúng tôi hoạt động tự do. Ai muốn viết thì viết, cũng có thể chìm đắm trong những cuốn sách chất đầy trên giá. Nói chung, việc tham gia hay không cơ bản là tự do, nhưng tỉ lệ có mặt của mọi người vẫn khá cao. Trong những buổi đó, Kominami Akane, cô thợ bánh của chúng tôi, thế nào cũng sẽ đóng góp món tráng miệng.

Tuy nhiên, sau giờ học là khoảng thời gian kiếm tiền duy nhất của một đứa học sinh cấp ba như tôi. Mặc dù được tham gia Câu lạc bộ mà mình hằng mơ ước nhưng suốt cả tuần sau đó, hầu như tôi không thể góp mặt trong các buổi sinh hoạt.

“Đã quyết định vào Câu lạc bộ rồi mà chẳng mấy khi em tới salon. Em bận việc gì à?”

Một hôm, Itsumi gọi tôi lại khi chúng tôi tình cờ chạm mặt nhau ngoài hành lang.

“Dạ không, em... Thực ra em đang đi làm thêm.”

“Làm thêm?”

Itsumi nhú mày. Nội quy nhà trường nghiêm cấm học sinh làm thêm. Học sinh theo diện học bổng cũng không phải ngoại lệ. Chế độ học bổng sinh ra để giúp học sinh có thể chuyên tâm học tập mà.

Nhưng dù không phải trả tiền học phí cho tôi thì cuộc sống của gia đình tôi vốn cũng bấp bênh rồi, nếu không làm thêm chút nào hay chút nấy thì chẳng thể duy trì nổi.

Vì tôi được ba của Itsumi trao tặng học bổng nên nếu chị ấy biết chuyện tôi đi làm thêm, không khéo tôi sẽ bị cắt học bổng. Nhưng tôi không muốn nói dối người chị vừa xinh đẹp vừa thẳng thắn này.

“Em làm thêm gì?”

“Thu ngân ở siêu thị ạ. Em làm cùng mẹ.”

“Ồ, vậy sao...”

Itsumi nheo mắt. Sau một thoáng suy nghĩ, chị ấy nói tiếp.

“Chị nói điều này, em nghe đừng hiểu lầm nha. Nếu em muốn làm thêm, chị nghĩ có công việc khác phù hợp với em hơn đó. Chị không nói làm thu ngân ở siêu thị là xấu. Nhưng đúng người đúng việc vẫn hơn. Em được cái thông minh mà. Sao không tận dụng điều đó nhỉ?”

“Tận dụng?”

“Thú thực, chị đang tìm gia sư cho em trai. Nó học lớp Bốn và còn kém môn Toán với Quốc ngữ. Hai môn đó em đều giỏi đúng không?”

“Nhưng em...”

“Nếu em làm gia sư cho em chị, nhà trường sẽ không khiển trách được gì, mà ba chị cũng vui nữa. Vậy là em có thể đường đường chính chính làm thêm rồi.”

Itsumi mỉm cười dịu dàng.

Tôi quá đổi hạnh phúc. Itsumi thấu hiểu hoàn cảnh của tôi và chỉ

trong chớp mắt, chị nghĩ ra một phương án vẹn toàn cho cả tôi, nhà trường và chế độ học bổng. Đối với tôi, tấm lòng của chị ấy là thứ có ý nghĩa hơn hết thảy.

“Vậy thì em hân hạnh được nhận cơ hội này ạ.”

Kể từ đó, tôi ngày càng kính trọng và ngưỡng mộ Itsumi nhiều hơn.

Nhà Itsumi - không, có lẽ gọi là dinh thự mới đúng - nằm ở khu đất phía trên đồi cao.

Tôi ngồi ở ghế sau chiếc xe hơi gia đình màu đen, ngắm nhìn triền dốc trải ra thoải thoải và những đám cây xanh um tùm. Bác tài xế có lẽ đã ngoài sáu mươi, lông mày cũng bạc, bận bộ vét màu xanh sẫm, đi găng tay trắng và nói chuyện với tôi hết sức lịch sự.

“Tiểu thư Mirei, điều hòa có lạnh quá không?”

“Tiểu thư Mirei, cô không bị say xe chứ?”

“Tiểu thư Mirei, lúc ở trường tiểu thư Itsumi như thế nào?”

Cả đời tôi chưa được ai gọi là tiểu thư bao giờ. Tự nhiên tôi thấy ngại ngại, chỉ biết lắp bắp trả lời bằng giọng lí nhí.

“Bác Murou à,” Itsumi nói với bác tài xế. “Kể từ hôm nay, Mirei sẽ làm gia sư cho Kazuki đó.”

“Ôi chao. Chắc cậu Kazuki sẽ vui lắm đây, cứ như có thêm một cô chị nữa vậy.”

Tôi chạm mắt với bác lái xe qua gương chiếu hậu. Ánh nhìn hiền hòa của bác biểu lộ rằng bác đã phục vụ nhà Shiraishi với rất nhiều tình yêu thương ròng rã qua những tháng năm. Tôi nghĩ, chắc họ

phải là một gia đình hạnh phúc lắm.

Đúng như tin đồn, dinh thự nhà Itsumi có bể bơi. Không những thế còn có cả ao cá chép, thác nước nhân tạo nhỏ, những cây đèn đá uy nghi và khu nhà phụ xưa cũ đúng kiểu trà thất. Cả dinh thự là một công trình rộng lớn, hiện đại và sang trọng, giống như một tòa nhà mang phong cách phương Tây trước chiến tranh.

Nhưng hơn hết thấy những thứ ấy hay bất cứ điều gì khác, gia đình Itsumi đã hợp hồn tôi. Một người mẹ điềm đạm và thanh lịch. Một người cha có ánh nhìn như xuyên thấu đối phương, ngoài trường học, ông còn điều hành nhiều mảng khác như một bệnh viện tổng hợp hay tổng thầu xây dựng (Tôi nghĩ Itsumi được thừa hưởng phong thái thanh lịch từ mẹ và sự nhạy bén từ ba). Một cậu em trai nói năng, cư xử đúng mực song vẫn đầy nét tinh nghịch của một đứa trẻ tiểu học. Bất kể họ làm gì, từng lời nói, hành động đều toát lên vẻ sang trọng. Họ đúng là những người thuộc tầng lớp thượng lưu đích thực. Ngay cả một con bé mới mười sáu tuổi đầu như tôi cũng cảm nhận như vậy.

Tối hôm đó, tôi dạy Kazuki Toán và Quốc ngữ mỗi môn một tiếng, rồi được mời ăn tối, khi ra về còn được đưa cho một phong bao. Lúc ngồi trên xe về nhà, tôi lén nhòm vào trong và thấy mười ngàn Yên. Là thù lao cả tháng chăng? Chắc chắn không thể là tiền công hai giờ dạy hôm nay được. Ngay cả gia sư chuyên nghiệp cũng không dễ gì nhận được mức thù lao năm ngàn Yên một tiếng.

Thế nhưng, ngày hôm sau, khi ở trường, tôi hỏi lại Itsumi mới biết đó là tiền công theo ngày.

“Thế thì nhiều quá. Em không nhận được đâu.”

Tôi cố gửi lại song Itsumi kiên quyết không nhận.

“Nhà chị cũng trả cho gia sư trước mười ngàn Yên mỗi buổi mà.”

“Em không phải gia sư chuyên nghiệp, cũng chẳng phải sinh viên đại học danh tiếng gì. Em chỉ là học sinh cấp ba bình thường thôi. Đã vậy còn học dưới khóa chị nữa. Chỉ cần được trả một ngàn Yên mỗi giờ là em cảm ơn lắm rồi.”

Chúng tôi còn nói qua nói lại một hồi, cuối cùng Itsumi mới chịu nhượng bộ.

Và như thế, tôi bắt đầu lui tới nhà Shiraishi để làm gia sư.

Mẹ của Itsumi rất tốt bụng, thi thoảng bà lại tặng đồ cho tôi. Khi thì chiếc đồng hồ để bàn tuyệt đẹp hiệu Limoges “để bày trong phòng”, khi thì bộ lót ly móc đăng ten “để dùng cùng với mẹ”, lúc lại là bộ cốc Kiriko “vì bác đã mua một bộ y chang rồi”. Những món đồ đó hoàn toàn lạc điệu với ngôi nhà của chúng tôi, thành thử tôi chẳng biết phải làm gì với chúng, nhưng mỗi khi tôi được cho sô cô la Godiva mang về, mấy đứa em tôi lại sướng rơn.

“Cái gì, biết ơn vì mấy thứ này ăy hả? Con đúng là điên rồi.”

Mẹ tôi mĩa mai nói trong lúc cùng chúng tôi bóc sô cô la. Mẹ không thích tôi nghỉ làm thu ngân ở siêu thị chút nào.

“Trời ạ~, nếu con đổi ca sang làm những ngày không phải đi dạy thì đã kiếm thêm được rồi.”

Với vẻ khó chịu, mẹ tổng lia lịa những viên sô cô la truffle vào miệng.

““Không được đâu mẹ. Thực ra trường con cấm làm thêm. Con

được nhận làm gia sư nhưng đổi lại phải nghỉ làm thu ngân. Nếu lần này còn vi phạm nữa, không khéo con bị đuổi học mất.”

“Thì cứ chối biến là được mà.”

“Mẹ à, chẳng lẽ mẹ chấp nhận để con mất học bổng hay sao?”

“Ngay từ đầu mẹ đã phản đối con học trường tư rồi còn gì. Bị đuổi học cũng có sao đâu.”

Vừa nói, mẹ vừa lau sô cô la dính nhoe nhoét trên miệng em trai tôi.

“Tính ra có phải con đi dạy gia sư kín tuần đâu. Thế mà ngày nào cũng về muộn hết.”

“Chuyện đó... là vì con tham gia Câu lạc bộ.”

“Câu lạc bộ?”

“Vâng. Câu lạc bộ Văn học ạ.”

“À, con vốn thích sách mà. Thân phận cao sang quá nhỉ.”

“Mẹ đừng nói kiểu đó. Nếu mẹ không thích cuộc sống này thì ngay từ đầu đừng li hôn với ba là được rồi.”

Mẹ tôi im bặt. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nói với bà những lời như thế. Vậy mà lúc này tôi lại đụng chạm tới chuyện li hôn của mẹ, có lẽ vì theo học ở ngôi trường tư hạng nhất, ngày ngày tiếp xúc với những con người sang trọng nên tôi dần sinh ra tự phụ và coi thường mẹ.

“Gì thế này? Bây giờ con ăn nói hỗn hào với mẹ như thế hả?”

Nhưng mẹ không tức giận mà chỉ lẩm bầm từng lời trong tiếng cười cay đắng.

“Phải... Chắc là vì nơi mình thuộc về.”

“Dạ?”

“Khi lấy ông ấy, mẹ không có một nơi nào để thuộc về. Chắc ông ấy cũng vậy.”

Thấy tôi sửng người, mẹ vội vàng nói tiếp.

“Ý mẹ không phải là một nơi chốn thực, nói sao nhỉ, đúng hơn là một chỗ dựa tinh thần.”

“Con hiểu.”

Tôi ngắt lời, lần này ngược lại, đến lượt mẹ làm mặt bất ngờ.

“Con hiểu chứ. Cả con cũng vậy mà.”

Nghe tôi nói thế, nét mặt mẹ có phần dịu đi. Chúng tôi cứ ngồi đối diện nhau bên bàn ăn, uống trà trong im lặng một hồi lâu. Tôi nghĩ, suy cho cùng thì chúng tôi là mẹ con mà.

Nếu như li hôn giúp mẹ tạo ra nơi mình thuộc về thì với tôi, nơi đó chính là Câu lạc bộ Văn học và salon Văn học. Thực lòng, tôi muốn cảm ơn Itsumi đã mang đến cho tôi nơi chốn ấy.

“Chị à, em muốn làm gì đó để đền đáp mọi người...”

Một lần nọ, tôi nói với Itsumi. Tôi đã nhận quá nhiều ân huệ, không chỉ từ Itsumi mà từ tất cả các thành viên trong gia đình Shiraishi. Nhưng Itsumi mỉm cười nói.

“Nếu em thực sự muốn đền đáp, hãy giúp đỡ những người kém may mắn thay vì làm gì đó cho gia đình chị.”

Ngay lập tức, tôi quyết định tập trung nghiêm túc vào các hoạt động tình nguyện mà mình đã bắt đầu từ hồi cấp hai nhưng sau khi lên cấp ba mãi vẫn chưa tham gia lại được. Tôi tìm trên mạng

những nơi tuyển tình nguyện viên trò chuyện với các cụ già neo đơn hay dân tứ xứ không người thân thích. Lí do là bởi tôi bắt gặp ở những con người đó hình ảnh của chính mình, một kẻ không ngừng tìm kiếm nơi chốn thuộc về. Tất nhiên, gặp gỡ những người không quen biết cần phải có lòng dũng cảm. Thế nhưng, một kẻ như tôi cũng có thể khóa lấp nỗi cô đơn của ai đó chứ. Có lẽ việc này hoàn toàn chẳng phải hoạt động tình nguyện hoành tráng gì, nhưng nó hợp với tôi. Chính vì bản thân đã nếm trải cảm giác cô độc đầy cay đắng nên tôi có thể hiểu được nỗi buồn của họ.

Hồi cấp hai tôi bận học ôn thi và chỉ tham gia các hoạt động khi có hứng, nhưng tôi đã quyết tâm noi gương Itsumi, với lòng nhiệt tình của mình, một lần nữa tôi lại dốc sức cho các hoạt động tình nguyện. Trước đó tôi vẫn nghĩ tình nguyện chỉ đơn giản là cho đi mà thôi, nhưng lần đầu tiên tôi phát hiện ra mình cũng được nhận lại rất nhiều. Cuối cùng tôi hiểu ra rằng, tôi đã trưởng thành lên từng ngày thông qua hoạt động tình nguyện.

Tầm nhìn của tôi được mở mang như vậy cũng nhờ gia đình Shiraishi luôn rộng lượng. Tôi thực sự ngưỡng mộ họ, một ngày nào đó khi kết hôn và có gia đình riêng, tôi cũng muốn xây dựng một tổ ấm như vậy.

Trong mắt tôi, gia đình Shiraishi hoàn hảo đến thế. Ở họ hội tụ đầy đủ mọi yếu tố của một gia đình lí tưởng - phong thái cao quý, trân trọng người thân, nền tảng giáo dục tốt - những phẩm chất mà gia đình tôi chẳng thể nào có được.

Tôi nghĩ lòng đố kị của con người khởi sinh từ sự tự cao khi họ cho rằng đáng lẽ mình cũng có thể đạt được thứ mà người khác có.

Thế nhưng nhìn Itsumi và gia đình chị, tôi không gợn lên một chút cảm xúc nào như vậy. Bởi vì, họ cách xa thế giới của tôi nhường ấy.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì khi đó màu xanh cây cối đã bùng lên rạng rỡ chào đón mùa hè. Itsumi trước kia vui vẻ, hoạt bát là thế, nay bỗng nhiên trở nên ủ dột. Ngay cả khi ở salon, nơi mà bình thường Itsumi vẫn tích cực phát biểu ý kiến và luôn đóng vai trò trung tâm, chị ấy cũng chỉ lơ đãng nghe mọi người nói chuyện.

Ai nấy đều lo lắng cho Itsumi khi vẻ khỏe khoắn của chị mỗi ngày một giảm sút đi. Sayuri nói mật ong gừng giúp hồi phục sức khỏe rất tốt nên đã pha với hồng trà cho Itsumi uống, Kominami làm bánh quiche nhân rau củ đầy dinh dưỡng cho Itsumi ăn. Diana dùng tinh dầu hoa hồng Bulgaria mát xa toàn thân cho Itsumi, Koga nghiên cứu các sách Y học, còn Takaoka liên tục nói những lời động viên.

Không biết đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Mỗi lần tới nhà Shiraishi dạy học, tôi đều muốn hỏi ngọn ngành.

Rồi một buổi tối nọ...

Tôi tình cờ chứng kiến. Một vết rạn của gia đình Shiraishi mà lâu nay tôi vẫn tin rằng đó là một gia đình hoàn hảo.

Hôm đó là ngày cuối cùng trong kì thi năng lực nên tôi có thể đi dạy sớm hơn lệ thường. Giờ học với Kazuki kết thúc, tôi rời phòng, bước xuống cầu thang. Đó chính là lúc tôi nghe có tiếng tranh cãi nảy lửa phát ra từ thư phòng của ông Shiraishi. “Thật không biết xấu hổ!” Liền sau giọng nói tức giận ấy là một âm thanh nghe rõ ràng như tiếng đánh vào người ai đó, rồi ông Shiraishi tóm tay

Itsumi đang kêu khóc, lôi ra khỏi thư phòng. Itsumi đầu tóc rối bời, vừa kháng cự vừa khóc nức nở. Tôi vội nấp sau cây cột. Mắt ông Shiraishi đổ ngầu, mái tóc luôn được chải chuốt gọn ghẽ giờ xổ tung, cổ áo sơ mi mở luộm thuộm, ông lôi xềnh xệch Itsumi ra khỏi cửa chính, tổng lên xe của bác Murou, rồi sau đó xe chạy đi đâu mất.

Chuyện gì đã xảy ra với gia đình đầm ấm tưởng như rất hạnh phúc này...

Tôi lẳng lặng xỏ giày, phân vân không biết có nên chẳng chào hỏi gì mà cứ thế này ra về hay không thì ai đó bất ngờ xuất hiện từ phía hành lang u tối.

“Oái!”

Tôi bất giác la lên, song đối phương không tỏ vẻ ngạc nhiên mà chỉ đứng ngây ra ở đó.

“... Bác gái?”

Đó là mẹ của Istumi.

“Ơ, Mirei...”

Mặt bác tái xanh, không có lấy một chút biểu cảm tươi sáng thường ngày.

“Cháu vừa dạy em xong. Giờ cháu chuẩn bị về ạ.”

“VẬY Ạ...”

Đôi mắt bác thất thần, vô định. Có lẽ bác cũng nghe được cuộc trò chuyện của hai người khi nãy rồi.

Tôi thấy sợ sợ, vội vàng ra về, bỏ lại gia đình Shiraishi ở phía sau.

Sau lần đó, Itsumi nghỉ học một thời gian. Thấy bảo chị ấy nhập viện vì viêm phổi.

Một tuần sau, nghe tin Itsumi ra viện, tôi mừng rỡ ghé qua salon Văn học. Nhưng không thấy Istumi. Có lẽ..., tôi nghĩ rồi ba chân bốn cẳng chạy lên sân hiên. Đúng như dự đoán của tôi, Itsumi đang ở đó. Chị ấy đứng tựa người vào lan can, vẻ mệt mỏi.

“Chị Shiraishi...”

Itsumi quay lại, hồ như không còn là Itsumi của mọi ngày. Da dẻ chị ấy tái nhợt, mí mắt hơi sưng đỏ, gương mặt tiều tụy.

“Chị đã khỏe lại chưa?”

“Rồi, nhờ trời. Từ xưa hệ hô hấp của chị đã yếu rồi mà.”

Nụ cười gượng của chị ấy thật khiến người ta thấy đau lòng.

“Đã xảy ra chuyện gì phải không chị?”

“Chuyện gì là sao?”

“Dạ không, chuyện đó, ở nhà chị...”

“Sao em lại hỏi thế?”

Giọng Itsumi nghe chừng giận dữ. Tôi đâu thể nói rằng mình đã tình cờ chứng kiến trận cãi vã.

“Dạ không, nếu không có gì thì tốt rồi. Giả sử nếu như có gì làm chị đau khổ...”

“Đau khổ... à?”

Lúc này, Istumi lại lơ đãng nhìn thánh đường.

“Mitani... Đã bao giờ em nghĩ rằng muốn giết ai đó chưa?”

Tôi giật mình. Dẫu đó là cảm xúc đen tối mà có lẽ bất cứ ai cũng

đã một lần trải qua, tôi vẫn không thể tin rằng nó lại được phát ra từ miệng Itsumi.

Khi tôi còn chưa biết trả lời ra sao...

“Chị thì có đấy. Chị rất muốn giết một người.”

Itsumi lẩm bẩm bằng giọng nói vô hồn và u ám. Quá đổi bất ngờ, tôi nhìn khuôn mặt Itsumi. Tôi cứ ngỡ mình đã nghe nhầm. Gió thổi mạnh, rít lên vù vù bên tai.

“Nếu giết được người đó, chị chết cũng cam lòng. Chị hận tới mức ấy đấy.”

“Chị à... Thế này không giống chị chút nào. Rốt cuộc có chuyện gì...”

Trong đầu tôi lại hiện lên trận cãi vã giữa Itsumi và ông Shiraishi. Rồi Itsumi vừa bị lôi đi vừa khóc...

“Ba chị...”

Itsumi lơ đãng nói, trong lúc mắt vẫn đang nhìn xa xăm.

“Ông ấy bị quyến rũ. Bởi một thành viên của Câu lạc bộ Văn học.”

“... Sao cơ?”

“Gần đây chị thấy ba có vẻ là lạ. Thế nên chị thử lục trong thư phòng và thấy rơi ra một chiếc khăn tay của trường mình. Tất nhiên, nó không phải của chị.”

“Ôi...”

“Hơn nữa nó còn thấm đẫm mùi hương linh lan. Là mùi Muguet của Guerlain, chỉ có một người duy nhất đang dùng loại nước hoa này thôi, đúng không?”

“Không thể nào. Chuyện đó...”

“Một chuyện thật kinh khủng. Cô ta học cùng chị ở ban Toán và Khoa học tự nhiên. Chị còn coi cô ta là đối thủ ngang tài ngang sức. Vậy mà... đừng một cái cô ta với ba chị...”

Itsumi cắn chặt môi. Đây là lần đầu tôi trông thấy Itsumi có vẻ mặt như vậy.

“Chị Shiraishi...”

Tôi sợ hãi nói với Itsumi khi ấy đang nhìn chăm chăm về phía trước với ánh mắt sắc lẹm tựa như sắp biến ngay thành một thứ hung khí. Itsumi giật mình như choàng tỉnh, thả lỏng hai vai, rồi nhìn về phía tôi và mỉm cười dịu dàng.

“Chúng ta tới salon thôi, chị sẽ pha ca cao cho em.”

Nói đoạn, Itsumi nắm lấy tay tôi.

“Chuyện này em đừng hé ra với ai nhé. Đây là bí mật của riêng chúng ta.”

Chị ấy quả quyết nói.

Sau đó ở salon, chúng tôi bàn về các loại bánh sẽ bán ở Lễ Phục Sinh và Ngũ Tuần được tổ chức vào tháng Sáu. Đó là hội chợ từ thiện rất lớn, nơi chúng tôi sẽ cùng lúc chúc mừng Lễ Phục Sinh của mùa xuân và Lễ Ngũ Tuần diễn ra sau đó năm mươi ngày. Sumikawa Sayuri điều hành cuộc họp thay cho Itsumi lặng im và lơ đãng.

“Mọi năm chúng ta đều bán bánh quy con thỏ rồi. Năm nay tôi muốn làm gì đó mới mẻ một chút. Mọi người có ý tưởng gì không?”

“Bánh quy hình trứng thì sao ạ? Chúng ta sẽ vẽ các họa tiết lên mặt bánh bằng đường cô.”

Kominami đề xuất.

“A, hay đó. Chắc sẽ rất dễ thương. Em muốn làm người vẽ.”
Takaoka giơ tay.

“Vậy bánh quy năm nay chúng ta sẽ làm như thế. Còn pound cake*, năm nay sẽ nướng bao nhiêu chiếc đây?”

“Năm ngoái mình nướng hai trăm chiếc nhỉ?”

“Vậy mà vẫn cháy hàng ngay đó.”

“Nếu thế năm nay cố gắng lên ba trăm chiếc đi?”

Trong khi mọi người sôi nổi bàn bạc, chỉ có mình Itsumi nhìn trân trân vào một điểm. Tận cùng tia nhìn ấy là... Koga Sonoko.

Có thật người này và ba của chị Shiraishi...?

“Vậy chúng ta sẽ làm pound cake trơn, mật trà và ca cao, mỗi vị một trăm chiếc nhé.”

Koga nói. Cô ta vẫn xuất hiện trước mắt Itsumi và cư xử hết sức bình thường. Lương tâm cô ta không cắn rứt hay sao?

“Ý kiến hay đó. Quyết định vậy đi. Nè, ở Bulgaria mọi người cũng ăn mừng Lễ Phục Sinh nhỉ?”

Sayuri hỏi Diana.

“Phải. Ở làng tôi, mọi người thường dựng một quả trứng mô hình to bự, cỡ bằng một thân người trưởng thành, sau đó sơn màu lên và đặt ở giữa làng để trang trí.”

“Hay nhỉ! Tôi cũng muốn làm. Để thử bàn với Ban tổ chức xem sao.”

Itsumi ngần ngợ nhìn Koga nói.

“À, em có ý này.” Kominami giơ tay. “Em muốn thêm đậu daimon vào pound cake vị mật trà, mọi người thấy thế nào?”

“Daimon? Một loại đậu đỗ à?”

“Vâng. Đậu của Hokkaido vỏ rất dày nên nếu được, em muốn dùng đậu của Tanba.”

“Có vẻ ngon đấy. Itsumi, cậu thấy sao? Riêng bánh mật trà mình tăng giá lên một chút chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?”

Dù Sayuri gọi, Itsumi vẫn để mặc ánh mắt mình lang thang vô định.

“Itsumi?”

Bị gọi tới lần thứ hai, chị mới choàng tỉnh và làm bộ tươi cười.

“Ừm, để xem nào... Vậy cũng được.”

Rồi mọi người bắt đầu sôi nổi bàn xem chọn giấy gói và ruy băng màu gì, định giá bán bao nhiêu. Trong khi đó, Itsumi vẫn một mình quay mặt về phía cửa sổ với ánh nhìn u tối.

Cũng dễ hiểu khi gần đây Itsumi lại ủ dột như vậy. Thử tưởng tượng nếu tôi ở vào địa vị của chị ấy, có lẽ đó sẽ là một cú sốc kinh hoàng. Ngày ngày phải giả bộ thế này mà giáp mặt nhau hẳn là chua chát vô cùng. Đã thế, đối phương còn không nhận ra rằng Itsumi biết chuyện rồi.

Nhiều lần, tôi đã toan kể với Sayuri nhưng lại thôi. Có những chuyện chính vì là bạn thân mà người ta chẳng thể tâm sự với nhau. Thế nên Itsumi mới không cho tôi tiết lộ chuyện này. Vẫn ôm trọn nỗi bứt rứt trong lòng, tôi quyết tâm sẽ không hé răng nửa lời.

Một hôm, sau giờ học, Itsumi gọi tôi tới salon.

Chỉ có một mình chị ấy ở đó, nằm dài bên lò sưởi. Trông thấy tôi, Itsumi để lộ vẻ mặt an tâm, tựa như một đứa trẻ lạc cuối cùng cũng tìm thấy mẹ.

“Cảm ơn em đã đến. Mau ngồi xuống đi. Chị pha trà nhé. Cúc La Mã được không? Chị muốn tĩnh tâm một chút.”

“Vâng.”

Itsumi khuấy dụng trong bếp một lát rồi trở ra với khay đựng bộ đồ trà Ginori. Trên đĩa bánh có bánh táo và kem vani.

“Chị được Akane dạy nên làm thử. Đúng là không thể ngon như bánh cô ấy làm..”

Itsumi cẩn thận hâm lá trà trong bình rồi rót ra cốc.

“Hôm qua... hình như Sonoko lại tới nhà chị đấy.”

Quả nhiên, Itsumi muốn nói chuyện này. Hôm qua Koga vắng mặt trong buổi đọc sách của Câu lạc bộ. Lúc đó tôi đã nghĩ có lẽ là như vậy rồi.

“Mẹ chị đi làm tình nguyện, em chị tới câu lạc bộ. Sau buổi đọc sách, chị vội vàng về nhà, đúng lúc Sonoko chuẩn bị ra khỏi cổng.”

Itsumi bực bội nói.

“Chị hỏi ba chị chuyện đó chưa?”

“Chị cũng định gắng hỏi nhưng lại thôi. Đợi đến khi có bằng chứng rồi tính. Lần trước ba bắt gặp chị lục lọi thư phòng đã nổi điên lên, chửi chị là đồ không biết xấu hổ mà.”

“Nhưng làm sao có được bằng chứng bây giờ?”

“Thực ra, chị đã đặt camera quay trộm rồi. Chị đang háo hức chờ

xem sẽ thu được những hình ảnh nào đây.”

Itsumi nhăn gò má héo hon làm thành một nụ cười, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng vụn vỡ và chị bật khóc.

“Phải đó, chị hận Sonoko...”

Những giọt lệ lớn tuôn rơi từ mắt Itsumi. Với Itsumi, cái tổ ấm hạnh phúc đó là nơi chốn vô cùng quan trọng mà chị ấy thuộc về. Koga, kẻ đã dùng chân trần dẫm lên hòng hủy hoại cái tổ ấm ấy, hẳn là rất đáng căm hận.

“Chị à... Có việc gì em có thể giúp được cho chị hay không?”

Khi tôi nhẹ nhàng đặt tay lên vai Itsumi, chị ấy đã đưa những ngón tay mảnh khảnh lên lau nước mắt.

“Em lo cho chị à? Đúng là một cô bé tốt bụng. Có khi vì vậy cũng nên? Không hiểu sao chị có thể mở lòng kể với em mọi chuyện. Thật may vì còn có em lắng nghe chị.”

Itsumi lặng nhìn tôi hồi lâu, rồi như chợt nghĩ ra, chị gỡ chiếc kẹp đang cài trên tóc xuống. Đó là một chiếc kẹp màu đen, có đính những viên pha lê nhiều màu. Với thiết kế sang trọng theo phong cách Rococo*, nó rất hợp với mái tóc màu hạt dẻ của Itsumi.

“Chị tặng em đó. Chắc nó sẽ hợp với em hơn.”

“Dạ?”

Itsumi dúi chiếc kẹp tóc vào tay tôi khi tôi còn đang ái ngại. Nó hẳn phải là một món đồ rất đắt tiền.

“Không chị ơi, em không thể nhận được đâu.”

“Chị mong em sẽ nhận nó. Để kỉ niệm tình bạn giữa chúng ta.”

So với việc được tặng một chiếc kẹp tóc mà mình chẳng thể mua

nổi, việc Itsumi coi tôi là một người bạn ngang hàng chứ không phải một đàn em khóa dưới khiến tôi cảm động hơn nhiều.

“Có thật là... em nhận được chứ?”

“Thật mà, em cài thử đi.”

Tôi vén tóc bên tai rồi dùng kẹp kẹp lại.

“Đúng là rất hợp mà. Hãy xem nó như chị và luôn mang theo mình nhé.”

Giờ đây nhớ lại câu nói đó, tôi mới thấy nó tiềm ẩn những dấu hiệu chẳng lành. Nghe cứ như Itsumi đang trao cho tôi kỉ vật cuối đời vậy.

Và sự thực là, chẳng bao lâu sau, Itsumi qua đời.

Tôi còn day dứt mãi đến tận bây giờ.

Tại sao ngày đó, tôi không ngăn Itsumi lại. Koga là kẻ ti tiện đã lén lút quyến rũ ba của bạn học. Nếu bị tóm được bằng chứng và dồn tới bước đường cùng, chắc chắn cô ta sẽ không từ thủ đoạn để bịt miệng Itsumi, điều đó tôi đã từng nghĩ đến rồi mà...

Đã một tuần trôi qua kể từ cái chết của Itsumi. Kẻ nào đã giết chị ấy? Tất cả mọi người đều đang cố gắng tìm kiếm sự thật. Nhưng tôi biết. Kẻ đã đẩy Itsumi từ sân hiên xuống, không ai khác chính là Koga Sonoko.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ. Thi thể Shiraishi Itsumi nằm sõng soài ở bồn hoa. Bàn tay tái nhợt của chị ấy lúc được đưa đi trên băng ca. Và nhành linh lan mà bàn tay ấy đang nắm chặt.

Tôi tin rằng trước khi trút hơi thở cuối cùng, Itsumi đã nhanh tay

bút nhánh linh lan đó ở bồn hoa.

Để ngằm báo cho tôi biết ai là hung thủ. Kẻ đã giết hại Itsumi chính là cô ta, người mang trên mình mùi hương của loài hoa ấy.

(Hết)

†

Cảm ơn Nitani Mirei về câu chuyện.

Là người mở màn, chắc em căng thẳng lắm nhỉ? Đã vậy đây còn là buổi tiệc định kì đầu tiên em tham gia sau khi vừa chân ướt chân ráo vào trường. Tuy nhiên, chị thấy ở em có sự gan góc, rất phù hợp với vị trí mở màn nên mới quyết định thứ tự như vậy.

Câu chuyện của em rất thẳng thắn, đúng với con người Nitani. Phải, đúng là mấy tháng gần đây, trông Itsumi rất phiền muộn. Lần nào chị gặp cũng thấy mặt mũi cậu ấy khó đăm đăm như thể đang suy tư điều gì... Nhiều lúc Itsumi còn lơ đãng ngay cả khi ở salon nữa.

Có vài lần chị thử bóng gió hỏi xem đã xảy ra chuyện gì nhưng cậu ấy chỉ cười buồn chứ nhất quyết không hé răng nửa lời. Vậy mà lâu nay chị vẫn tự hào là bạn thân của cậu ấy cơ đấy.

Chuyện ba của Itsumi đến giờ chị mới được nghe. Cậu ấy cũng chưa từng hỏi ý kiến chị về việc gia đình. Bởi vì Itsumi đặc biệt kính trọng ba, tới mức câu cửa miệng của cậu ấy là nếu kết hôn sẽ phải chọn người giống như ba. Những ai có mặt ở đây chắc cũng nhiều lần nghe cậu ấy nói vậy rồi nhỉ? Cái đó gọi là “hội chứng cuồng cha” đấy. Cả ba của Itsumi cũng rất cưng chiều cậu ấy.

Thật chẳng thể ngờ câu chuyện lại thành ra như vậy. Ôi, giá như chị lắng nghe Itsumi nhiều hơn thì tốt biết bao. Chị ân hận và tự trách bản thân nhiều lắm...

Sao? Chính vì là bạn thân nên mới có những chuyện không tâm sự được ư? Cảm ơn em đã nói vậy. Phải, có thể em đúng. Có thể chính vì là bạn thân nên có những ranh giới mà cả hai không được phép bước qua. Chị thấy khá hơn chút rồi.

Dẫu vậy... Em chỉ đích danh hung thủ khiến chị rất ngạc nhiên. Chắc hẳn mọi người cũng có nhiều điều thắc mắc, muốn hỏi, nhưng trước mắt chúng ta cứ nghe tất cả các thành viên đọc hết truyện của mình đã nhé.

Chiếc kẹp tóc màu đen em đang kẹp chắc là kỉ vật của Itsumi vừa được nhắc tới trong truyện phải không? Đáng yêu lắm. Rất hợp với Nitani đấy, chị cũng hiểu được cảm giác của Itsumi khi tặng nó cho em. Trông nó rất nổi bật trên nền tóc sáng màu của em.

Nhân lúc đèn đọc sách còn sáng, có thể cho chị xem qua một chút được không? Ồ, họa tiết hình hoa được kết bằng đá rhinestone nhỉ? Đẹp lắm. Cảm ơn Nitani.

Giờ em có thể về chỗ rồi. Tối đấy, cẩn thận dưới chân nhé. Mọi người cho Nitani Mirei một tràng pháo tay giòn giã nào.

Mà mọi người thấy mùi vị thế nào? Có một lời khuyên cho các bạn là nếu thấy khó ăn quá, có thể dùng bột cà ri hoặc tương đậu bản để nêm nếm cho cay. Thật kì lạ đúng không? Khi ăn trong bóng tối, vị giác của chúng ta sẽ trở nên nhạy bén hơn, ta sẽ thấy món ngon càng thêm ngon, món dở càng thêm dở. Bởi vậy trong tiệc lẩu

bóng tối này, nếu ngay từ đầu đã nệm nệm hồng, điều đó sẽ trở thành một thảm kịch đeo đẳng đến tận phút chót. Kìa, mọi người ăn mạnh lên đi.

Chúng ta chuyển sang đọc truyện tiếp theo được chưa nhỉ?

Lần này đến lượt Kominami Akane. Nào, xin mời bước tới góc đọc.

3.

TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “MACARONAGE”

KOMINAMI AKANE
– LỚP 11B

Thú thực, ban đầu tôi chẳng ưa gì Itsumi.

Không, phải nói là ghét mới đúng.

Shiraishi Itsumi học trên tôi một khóa, ngày đó tôi không quen và tất nhiên cũng chưa từng nói chuyện, nhưng cô ấy nổi tiếng toàn trường nên tôi đã biết từ lâu. Cũng dễ hiểu vì Itsumi chẳng những là con gái của giám đốc điều hành Học viện mà còn sở hữu đầu óc thông minh và dung nhan hiếm có. Không chỉ hệ trung học phổ thông mà cả trung học cơ sở và tiểu học đều có người hâm mộ cô ấy, họ thường từ khu học xá kéo đến lớp học của Itsumi, còn tôi luôn luôn nhìn cảnh đó bằng con mắt lạnh lùng thì phải.

Quả thật, với vóc dáng mình hạc xương mai, nét mặt tươi cười rạng rỡ, dù xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong trường, Itsumi cũng thu hút mọi ánh nhìn bằng vẻ ngoài tao nhã của mình. Một tỉ lệ cơ thể lí tưởng. Những đường nét tuyệt vời. Đôi mắt mở to đầy mê hoặc mà hết thầy học sinh lớp dưới đều ca ngợi. Đôi môi chúm chím như nụ hoa, toát lên vẻ quý phái và quyến rũ. Một bầu không khí thanh tao khởi sinh từ nền tảng nuôi dạy tuyệt vời.

Từ “người đẹp” đơn thuần không phù hợp để nói về Itsumi. Đúng, phải gọi cô ấy là giai nhân. Một nhan sắc toàn bích. Cũng vì lẽ đó mà tôi không thấy cô ấy đẹp.

Shiraishi Itsumi quá hoàn hảo. Chẳng nói đâu xa, ngay cả khi trang trí bánh ngọt hay wagashi*, để tạo sắc thái riêng, người ta thường mạnh dạn phá cách theo hướng bất đối xứng. Chính điều đó sẽ tạo nên sức hấp dẫn đầy phong vị. Nhưng dung mạo của Itsumi lại quá hài hòa, như thể mọi thứ đều đã được tính toán kỹ lưỡng, không có bất cứ điểm nào bất toàn. Phàm những thứ hoàn hảo đều không đẹp. Chỉ tầm thường mà thôi.

Thế nên tôi coi thường hết lũ bạn cùng khóa vẫn ca ngợi Itsumi đẹp. Tôi dám chắc chúng chẳng hề biết thế nào là vẻ đẹp đích thực đâu.

Bởi vậy, khi nghe tin Shiraishi Itsumi khôi phục lại Câu lạc bộ Văn học của hệ trung học phổ thông vốn đã ngừng hoạt động mấy năm trời, tôi chỉ nghĩ đó là phút bốc đồng của một kẻ rối hơi. Chưa kể, cả Câu lạc bộ chỉ có hai thành viên, Shiraishi Itsumi là Hội trưởng và Sumikawa Sayuri là Hội phó. Vậy mà ngay lập tức, tu viện được sửa sang rồi một salon Văn học lộng lẫy đã ra đời, hết như lâu đài trong mơ của các thiếu nữ và trở thành đề tài bàn tán của mọi người, nhưng có tin đồn rằng chỉ những người được Shiraishi Itsumi đánh tiếng mời mới có thể trở thành thành viên của Câu lạc bộ, nên càng ngày, Shiraishi Istumi và salon Văn học càng được học sinh toàn trường ngưỡng mộ. Ngày đó tôi mới học lớp Chín, nhưng tất cả lũ bạn quanh tôi đều đặt mục tiêu “năm sau lên cấp ba

sẽ được mời vào Câu lạc bộ Văn học”.

Thế nên chúng đã ganh tị biết bao khi vừa chân ướt chân ráo vào trường, Takaoka Shiyo - người bạn cùng khóa có light novel giành giải thưởng Văn học - đã được Istumi mời và trở thành thành viên đầu tiên của Câu lạc bộ. Mỗi khi nghe Shiyo kể về những buổi tiệc trà - lá trà thượng hạng được đặt mua từ Anh hoặc Pháp, bộ đồ trà Meissen, bánh sachertorte của nhà Wittamer - đứa nào cũng thờ dài thườn thượt. Có lẽ Shiyo rất thoải mái khi ở salon, đến mức cứ hết giờ học, cô ấy lại giấu mình ở đó, từ chối cả những lời đề nghị phỏng vấn từ tạp chí hay những cơ hội xuất hiện trên truyền hình. Shiyo thấy vui vì công việc luôn trôi chảy mỗi khi cô ấy sáng tác dưới ánh đèn chùm pha lê Baccarat.

Nhưng... tôi lại thấy chướng.

Đèn chùm pha lê Baccarat và bộ đồ trà Meissen ư?

Một salon Văn học có cần đến những món đồ như thế không?

Nhà tôi là một nhà hàng ẩm thực truyền thống cao cấp lâu đời nên từ nhỏ tôi đã được dạy rằng, phàm những gì quá mỹ miều đều thô thiển, và rằng, những thứ không rực rỡ mà đơn sơ, thâm trầm, ý vị, úa tàn tự nhiên, những thứ thanh tao, khiêm nhường, tĩnh tại, mới thực là những gì tinh tế nhất.

Salon Văn học với toàn hoa hòe hoa sói mà tôi biết qua lời đồn ắt không phải một nơi ý vị. Bởi vậy tôi vẫn thăm bĩ bôi cái salon ấy là một thứ thú vui kệch cỡm, điều đó cũng giống như lí do vì sao tôi không thích Istumi.

Ba tôi là một đầu bếp giản đơn theo lối cũ và cố chấp, bao nhiêu năm nay ông đã từ chối tất cả những lời mời mở gian hàng ở các

trung tâm mua sắm hay những đề nghị xuất hiện trên truyền hình. Cũng có nhiều người khấn khoản nhờ ba xuất bản sách nấu ăn nhưng ông vẫn kiên định với lập trường của mình, rằng đầu bếp thì chỉ cần làm bếp. Ông không mở chi nhánh. Cũng không bán đồ ăn giao tận nơi và cơm hộp là những thứ nhiều người có nhu cầu mua, vì tâm nguyện của ông là muốn thực khách thưởng thức món ăn ngay tại nơi chế biến. Chỉ có osechi* gửi tặng các thượng khách đặc biệt thay cho quà cuối năm là món duy nhất ba làm có thể ăn bên ngoài tiệm. Vì osechi đó không phải hàng đặt làm, cũng không phải quà tặng đại trà nên người ta kháo nhau rằng nó thuộc hàng tuyệt phẩm hiếm có khó tìm.

Mẹ tôi là con một của một tiệm bánh wagashi, bao năm nay bà vẫn luôn chung lưng đấu cật với người cha cố chấp ấy của tôi. Suốt mấy chục năm trời, mẹ đã làm những chiếc wagashi theo mùa được phục vụ vào cuối bữa kaiseki*, tô điểm cho các món ăn của ba. Cứ mỗi kì trăng tròn khuyết, mỗi lần tiết trời chuyển giao, hai người lại cùng nhau bàn bạc lựa chọn chủ đề, ba sẽ dựa vào đó cẩn thận làm từng món, từng món cho bữa kaiseki, còn mẹ lo cắm hoa và chuẩn bị tranh cuộn treo tường cho quán, bên cạnh wagashi.

Chẳng biết có phải do thừa hưởng dòng máu của ba mẹ hay không mà từ nhỏ tôi đã mê đứng bếp.

Gian doma* lâu đời và chiếc bếp lò yêu thích của ba. Tôi lớn lên cùng hình ảnh mẹ đứng bếp từ năm giờ sáng, nấu nước dùng dashi cho ba bữa ăn của bốn người trong gia đình, với cá ngừ bào và tảo bẹ khô đầy ụ trong chiếc nồi hầm. Thứ chất lỏng trong suốt đã được lọc kĩ này sẽ trở thành súp miso cho bữa sáng, món trứng cuộn cho

bữa trưa, món hầm hoặc trứng hấp trong chén cho bữa tối, sự thay đổi cả về hình sắc lẫn hương vị ấy khiến tôi say mê và ham thích, tôi nghĩ đó là một quá trình hết sức tự nhiên. Lần đầu tiên tôi cầm dao là năm ba tuổi. Lên bốn, tôi được cấp riêng cho một con dao có khắc tên mình, khi ấy tôi đã sử dụng dao thành thạo ở một mức độ nào đó.

Phải chăng vì từ khi sinh ra tôi đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của đồ ăn và bánh kẹo truyền thống nên theo tháng năm, tôi lại thấy đồ ăn và bánh kẹo phương Tây thật mới mẻ rồi nhanh chóng sa chân vào thế giới đó. Ba và mẹ đều không nói gì. Ngay từ đầu, ba mẹ đã chọn anh trai đang học đại học của tôi là người thừa kế nhà hàng, chỉ có mình anh được dạy dỗ nghiêm ngặt từng li từng tí, bắt đầu bằng việc dọn dẹp nhà hàng lúc sáng sớm, rồi mua đồ ngoài chợ, cho đến cách sơ chế riêng của từng loại nguyên liệu. Tôi vừa quan sát vừa ghen tị với anh vì những bài học đó. Bởi ngay cả việc ra vào gian bếp nhà hàng, tôi cũng bị ba cấm tiệt. Anh tôi sẽ là chủ nhân đời thứ tư của nhà hàng truyền thống cao cấp “Kominami” được truyền lại từ năm Taishou thứ nhất*, còn tôi, dù có cầm dao, có nhớ hết các món ăn, có am tường các loại bánh Tây, thì đối với ba mẹ, tất cả những điều đó chỉ dừng ở mức luyện tập để sau này làm dâu nhà người khác.

Anh trai tôi chênh mảng, không biểu hiện một chút hứng thú nào với ẩm thực và nhà hàng. Anh thường trốn sơ chế nguyên liệu bỏ đi chơi, chạy mô tô vòng vòng lúc nửa đêm thay vì dọn dẹp nhà hàng sau khi đóng cửa. Vậy mà, rồi đây, “Kominami” vẫn nghiêm nhiên là của anh. Cảm giác uất ức khiến tôi càng lúc càng đắm chìm vào thế

giới của ẩm thực và bánh kẹo phương Tây. Nhưng tôi đâu thể tự do nướng bánh trong căn bếp cổ ở nhà.

Đúng lúc đó, tôi nghe đồn về gian bếp của salon Văn học.

Rằng nó rộng rãi, có đủ mọi thứ và tiện dụng, ở đó, thi thoảng các thành viên lại nướng bánh, làm mousse rồi thưởng thức.

Không giống như các nữ sinh khác, tôi chẳng mảy may quan tâm tới bộ đèn chùm, chiếc bàn cẩm thạch, lò sưởi hay những buổi tiệc trà. Thế nhưng, khi nghe nói về gian bếp ấy, tôi đã lần đầu tiên bị Câu lạc bộ Văn học hấp hồn.

Có lí do để một kẻ như tôi được tham gia Câu lạc bộ Văn học, nơi mà bạn sẽ chẳng thể trở thành thành viên nếu không lọt vào mắt xanh của Hội trưởng Itsumi. Để kể rõ việc này, có lẽ tôi không thể không nhắc tới sự việc kinh hoàng đó.

Chuyện bắt đầu khi ông chủ nhà hàng ẩm thực truyền thống cao cấp nơi ba tôi học nghề thời trẻ đánh tiếng với ba rằng ông muốn nhượng lại nhà hàng đó cho “Kominami”.

Mặc dù là đề nghị của ân nhân song ba tôi chẳng mấy mặn mà. Mở nhà hàng không chỉ tốn kém mà một khi có thêm chi nhánh rồi, ba sẽ không thể lo chu toàn mọi việc được. Bởi ba cố chấp tin rằng, nếu mình không trực tiếp cầm dao thì đừng nên trưng ra tấm rèm noren* “Kominami”. Nhưng mặt khác, ba cũng không thể thẳng thừng từ chối được. Khi ba còn đang băn khoăn chưa biết xử lí thế nào, tôi bèn đưa ra một gợi ý.

Ba nghĩ sao nếu mình bán món Tây, tôi hỏi.

Nếu là nhà hàng ẩm thực phương Tây của “Kominami”, dù ba

không đứng bếp, thực khách cũng sẽ chấp nhận và còn đáp lại được tấm lòng của ông chủ cũ. Ba rất tán phục ý tưởng của tôi, ông cho tôi dự phần vào công đoạn bài trí quán và thiết kế menu. Thậm chí, ba còn quyết định nếu tôi quản lí tốt, một ngày nào đó ba sẽ đăng kí cho tôi làm chủ nhà hàng nữa.

Cuối cùng, tôi cũng được đánh giá cao hơn anh trai. Tôi lâng lâng như đang ở chín tầng mây vậy.

Dù trên tàu điện đi học hay trong giờ nghỉ giải lao ở trường, tôi cũng chỉ nghĩ về nhà hàng mới. Tôi đưa bạn của ba, người đã chấp nhận sẽ làm đầu bếp cho chúng tôi, xem menu mà tôi vắt óc nghĩ ra, rồi lựa chọn các loại bát đĩa thích hợp với từng món. Tôi cũng muốn các món tráng miệng thật phong phú. Bánh kem, caramel, mousse, bavarian, kem, bánh tart. Phải rồi, nếu có thể mang những món ấy về nhà thì sao nhỉ? Tưởng tượng đó cứ lớn dần lên trong tôi, thật là những tháng ngày hạnh phúc.

Tôi chẳng hề biết rằng, rồi đây giấc mơ đó sẽ lụi tàn trong phút chốc.

Một ngày nọ, sau giờ học, khi ở tử giày, tôi bị Shiraishi Itsumi gọi lại.

“Em là Kominami Akane phải không?”

Người tôi thấp bé nên có cảm giác như mình phải ngược nhìn Itsumi. Nhìn gần, Itsumi có làn da trơn láng như kem tươi đã được đánh cẩn thận, đôi môi mọng đỏ như trái sơ ri ngâm si rô. Thực sự là một nhan sắc hoàn hảo đến bất ngờ. Đám học sinh khóa dưới vừa lướt qua bên cạnh Itsumi vừa liên tục liếc nhìn.

“Phải...”

Nếu là những học sinh bình thường, chắc họ sẽ hạnh phúc lắm khi được gọi lại, nhưng tôi không phải người hâm mộ của Itsumi. Giờ nghĩ lại, tôi thấy câu trả lời của mình thật là lạnh nhạt.

“Chị đã đọc bài phát biểu cảm nghĩ của em về tác phẩm ‘Tà Dương’*. Hay lắm.”

Tôi không phải người đọc quá nhiều sách. Nhưng bài phát biểu cảm nghĩ tôi phải viết trong giờ Tiếng Nhật hiện đại đã được thầy chủ nhiệm Houjou đặc biệt chú ý tới và thầy còn giới thiệu nó trên tờ báo của trường. Đó là bài văn tôi viết qua loa chiếu lệ, một bài mà những giáo viên có thâm niên chắc chắn sẽ nổi giận mắng tôi: “Viết cho hăn hoi đi!” nhưng thầy Houjou đang ở độ tuổi đôi mươi, có lẽ những cảm nhận của thầy khá gần gũi với độ tuổi của chúng tôi nên bài văn đó được thầy đánh giá rất cao.

“Cái cách em so sánh nhân vật chính Kazuko với các bà mẹ đơn thân trong xã hội hiện đại để phân tích thực sự rất độc đáo. Chị muốn nói chuyện thêm với em. Nếu không phiền, em qua salon Văn học uống trà nhé?”

Tôi chợt nhớ tới những lời đồn đại về gian bếp. Tôi muốn nhìn thấy nó, nhưng không hiểu sao lại không thích nói chuyện với Itsumi.

“Không... Cảm ơn chị.”

“Tại sao chứ, tới đi mà. Chị vừa nướng một mẻ pound cake đó.”

“Chị tự làm bánh kẹo hả?”

Một cảm giác đối địch thoáng gợn lên trong lòng. Tôi bỗng muốn cho cô ta thấy tôi có thể làm ra những chiếc bánh như thế nào.

“Ừ. Các buổi đọc sách của Câu lạc bộ không thể thiếu bánh kẹo được mà. Với lại, bọn chị phải làm rất nhiều bánh rồi bán trong các sự kiện để gây quỹ cho Câu lạc bộ nữa.”

Một gian bếp. Một gian bếp nơi tôi có thể làm ra cả tá bánh.

“Ừm... Ga hay điện vậy ạ?”

“Cái gì cơ?”

“Lò nướng ấy.”

Itsumi ngậy ra một chốc, đoạn cười lớn.

“Là lò nướng ga. Em thật kì lạ. Em là người đầu tiên hỏi chị câu đó đấy.”

Vậy là tôi nhận lời và ghé qua salon Văn học.

Ở đó có một gian bếp thực sự lí tưởng. Nó rộng rãi, sạch sẽ, tủ quầy bar có cả loại chữ L và đảo bếp. Ba bồn rửa cỡ lớn gắn vòi sen. Chiếc tủ lạnh công nghiệp màu bạc. Máy trộn để bàn. Tủ ủ bột bánh mì. Máy làm kem.

“Tuyệt quá...”

Tôi thờ dãi một hơi thật sâu, đưa tay vuốt lên mặt quầy bếp bóng loáng. Đá cẩm thạch mát lạnh. Với mặt quầy bếp này có thể nhào bột một cách dễ dàng, cả tempering chocolate* nữa. Xa xỉ thật.

“Đây là lò nướng. Chắc là đáp ứng được kì vọng của em nhỉ?”

Itsumi chỉ tay về phía mặt tường, ở đó có ba lò nướng ga. Mỗi lò có vẻ sẽ nướng được hai, ba chiếc bánh tròn đường kính hai mét centimet cùng một lúc.

“Đáng nể thật đấy.”

Phía sau cánh cửa cạnh lò nướng là kho chứa đồ đựng và

nguyên liệu lớn đủ để bước vào. Bột mì cứng, bột mì mềm*, đường bột, kẹo bi bạc, các loại hạt có vỏ cứng, quả vani, bột ca cao, trái cây đóng hộp, mứt, mật ong, các loại gia vị đầy màu sắc... Có thể làm được bao nhiêu món tráng miệng từ những nguyên liệu này đây? Tôi cứ ngẩn hoài không chán những bao bì bắt mắt mà đa số đều là hàng ngoại nhập ấy. Đến mức tôi còn muốn ngồi ở đây suốt cả ngày.

Các dụng cụ nhà bếp như bát tô, xẽng hay cọ quét được sắp xếp ngăn nắp. Vì nhà hàng mới của mình, dạo này tôi đã đi xem và tìm hiểu rất nhiều nên tôi biết. Tất cả chúng đều là đồ thượng hạng.

“Thật tuyệt vời! Còn đột phá hơn cả nhà hàng của em nữa.”

“Nhà hàng của em? À, ý em là nhà hàng truyền thống của nhà em ấy hả?”

“Không, em sắp được mở một nhà hàng ẩm thực phương Tây rồi.”

“Em sao? Ôi, thế thì tuyệt quá!”

“Em định sẽ làm nhiều món tráng miệng ở đó. Gian bếp này thật hoàn hảo. Chị cho em tham khảo với nhé.”

Sau đó, chúng tôi vừa ăn pound cake Itsumi nướng, vừa nói với nhau về Dazai Osamu như để kiếm câu chuyện làm quà. Bánh của Itsumi không tệ. Nói đúng hơn, với một gian bếp thế này, những nguyên liệu thế này và những thiết bị thế này, có lẽ ai làm bánh cũng ngon cả thôi.

Chúng tôi đã khá vui vẻ, cuộc trò chuyện cứ kéo dài ra mãi.

“Thôi chết. Đã đến giờ này rồi!”

Itsumi nhìn đồng hồ, hoảng hốt nói. Chẳng biết đã hơn mười giờ từ lúc nào.

“Chị xin lỗi đã giữ em lại muộn thế này. Để chị cho xe đưa em về.”

“Không cần đâu. Em về bằng tàu điện được mà.”

“Không được. Trời tối rồi. Chị biết ‘Kominami’ ở đâu mà.”

Vậy là tôi được đưa về nhà cùng với Itsumi.

Lúc ở trên xe, chúng tôi cũng nói chuyện rất nhiều. Khi đó, tôi đã có thể thả lỏng vai, trò chuyện thoải mái với Itsumi, người mà tôi từng thấy khó ưa và muốn giữ khoảng cách. Itsumi rất cởi mở và thân thiện, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao cô ấy lại được yêu mến đến vậy.

Xe rời khỏi khu phố trung tâm buôn bán sầm uất, tôi cứ ngỡ “Kominami” sắp sửa hiện ra.

Nhưng chỉ thấy bầu trời đêm phía đó đang rung lên trong sắc đỏ bập bùng. Một dự cảm chẳng lành chạy dọc sống lưng tôi. Tiếng còi xe cứu hỏa mỗi lúc một gần. Đám đông hiếu kì xúm xít tụ tập. Cảnh sát ra hiệu cho ô tô quay đầu.

“Có chuyện gì thế chú?”

Bác tài xế Murou hạ cửa sổ, hỏi viên cảnh sát đang điều khiển giao thông.

“Có lửa bốc lên từ nhà hàng truyền thống ở phía trước.”

Vừa nghe thấy vậy, tôi lao ngay ra khỏi xe. Tôi rẽ đám đông mà chạy, làn mò mẫm cũng tới nơi, nhưng khi đó, “Kominami” đã hoàn toàn chìm trong biển lửa.

Cả thế giới của ba tôi. Toàn bộ cuộc đời ba đang cháy rụi ngay trước mắt. Tôi nhìn quanh, thấy ba, mẹ và anh trai đang thần thờ nhìn trân trân vào ngọn lửa hung tàn. Ngọn lửa rực đỏ hắt ánh sáng lên gương mặt ba, làm nổi bật lên những nếp nhăn, những vết nám và bông mắt. Trông ba thật nhỏ bé và bất lực trước ngọn lửa kinh hoàng đang nuốt chửng nhà hàng. Tôi chẳng thể nào cất tiếng gọi ba, chỉ biết giấu mình giữa biển người nhìn theo bóng hình ấy.

Ngọn lửa cứ thế cháy suốt mấy tiếng đồng hồ và thiêu rụi tất cả những gì ba có.

Báo chí đưa tin về vụ hỏa hoạn ở “Kominami”.

Chuyện nhà hàng ẩm thực truyền thống ra đời từ năm Taishou thứ nhất đã bị thiêu rụi hoàn toàn, chuyện đám cháy xảy ra sau khi nhà hàng đóng cửa nên không có ai bị thương, chuyện nguồn cháy không xuất phát từ bếp, và chuyện nhiều khả năng có kẻ phóng hỏa.

Khi tôi tới lớp, tin tức đã lan ra khắp trường, mọi người đều hỏi thăm tôi. Đặc biệt là Shiraishi Itsumi, cô ấy đau lòng như thể đó là mất mát của chính mình.

“Lẽ ra chị không nên giữ em ở lại.”

“Chị đừng nghĩ thế. Ngược lại, nếu về sớm hơn, có khi em đã bị cuốn vào đám cháy rồi.”

“Nhưng nếu em cứ về thẳng nhà, biết đâu em có thể mục kích vụ phóng hỏa. Và thủ phạm có lẽ sẽ từ bỏ ý định cũng nên... Chị thấy đó như là trách nhiệm của mình.”

“Chuyện hôm qua không liên quan gì tới vụ hỏa hoạn cả. Chị

đừng nghĩ ngợi nữa.”

“Nếu có việc gì chị giúp được cho em thì em cứ nói nhé.”

“Không có...” Nói đến đây, tôi chợt nghĩ ra. “À...”

“Chuyện gì vậy?”

“Chị có thể cho em tham gia Câu lạc bộ được không?”

Itsumi mỉm cười dịu dàng, nắm lấy đôi tay tôi đầy trù mến.

“Tất nhiên rồi. Em lúc nào cũng được chào đón mà.”

Đúng như tôi hình dung, gian bếp của salon Văn học quả nhiên tiện dụng tuyệt vời.

Tôi làm hết món tráng miệng này đến món tráng miệng khác mà mình nghĩ ra. Bất kể nguyên liệu hay dụng cụ gì, chỉ cần xin xỏ Itsumi là tôi sẽ được chuẩn bị cho những thứ tốt nhất từ khắp nơi trên thế giới. Đối với những thành viên khác, có lẽ salon này là một lâu đài. Nhưng với tôi, chính căn bếp này mới là một lâu đài trong mơ.

Nghe nói trước đây, mỗi khi có hứng là Itsumi và cả Sayuri đều nướng bánh, nhưng kể từ khi tôi gia nhập Câu lạc bộ, tất cả bánh kẹo đều do một tay tôi phụ trách. Đối với tôi, có người ăn bánh mình làm cũng là một niềm hạnh phúc.

Nói vậy không có nghĩa là tôi suốt ngày chỉ loay hoay chơi với trứng và bột mì trong bếp. Tôi tự thấy mình đã tham gia đầy đủ hoạt động văn học vốn là mục đích chính của Câu lạc bộ và đạt thành tích xứng đáng với môn Ngữ văn.

Ở Câu lạc bộ này, tôi được mọi người dạy rằng có khá nhiều tác phẩm văn học sử dụng chất liệu ẩm thực. Như “Ngôi nhà nhỏ trên

thảo nguyên” của Wilder hay “Moby Dick” của Melville chẳng hạn. Trong “Anne tóc đỏ dưới mái nhà xanh” xuất hiện cơ man nào là bánh nướng, có vẻ rất ngon. Khi “Bà Marple” của Christie trở thành chủ đề thảo luận trong buổi đọc sách, tôi đã thử làm chiêu đãi mọi người món bánh scone và bánh nướng nhân hạt poppy thường hay xuất hiện trong truyện, mọi người đều rất thích chúng.

Bằng cách đó, tôi dần nhận ra sự thú vị của văn học và thậm chí còn bắt đầu phát biểu trong các buổi thảo luận. Tôi rất biết ơn Shiraishi Itsumi, nhờ cô ấy mà tôi có thể đến với văn học thông qua các món ăn.

Sau khi tôi tham gia, Câu lạc bộ còn tăng thêm ba thành viên nữa. Đó là Koga Sonoko học trên tôi một lớp, người muốn theo đuổi ngành Y; Diana Decheva, du học sinh đến từ Bulgaria; và Nitani Mirei, học sinh mới vào trường theo diện học bổng. Càng nhiều người thưởng thức bánh mình làm, tôi càng vui vì được thể hiện tay nghề. Khi những buổi đọc sách và thảo luận kéo dài quá lâu, tôi còn làm vài món ăn nhẹ như cơm cuộn trứng, club sandwich hay mì pasta nữa.

Kế hoạch nhà hàng ẩm thực phương Tây của chúng tôi đã tan thành tro bụi cùng với trận hỏa hoạn đó. Ba tôi chạy ngược chạy xuôi lo gây dựng lại nhà hàng truyền thống, việc huy động vốn cho nhà hàng mới càng trở nên khó khăn. Có lẽ vì vậy mà tôi cố gắng hết sức thực hiện giấc mơ đã bị thiêu rụi giữa chừng của mình ngay tại gian bếp này.

Những lúc ở Câu lạc bộ, tôi thấy rất vui. Phải chăng chính vì ít

thành viên mà mọi người đều thân thiết và gắn bó khăng khít với nhau? Khi quyết định sẽ làm ba trăm chiếc bánh pound cake chuẩn bị cho Lễ Phục Sinh và Ngũ Tuần, chúng tôi chia nhau mỗi người một việc, từ thu gom nguyên liệu, cân đo, đến làm bột bánh và dọn rửa, mất ba ngày ba đêm chúng tôi mới nướng xong.

Nhìn ngắm ba trăm chiếc bánh nằm ngay ngắn trong tủ đông, tôi tận hưởng cảm giác sau khi đã hoàn thành công việc. Bánh vừa nướng được cấp đông ngay có thể lưu giữ trọn vẹn hương vị tươi mới của chúng. Cho dù chỉ đem bán ở hội chợ từ thiện của trường, một khi có thu tiền, tôi muốn cho ra lò những chiếc bánh thật sự hoàn hảo. Riêng về khoản làm bánh kẹo, tôi rất tự tin vào bản thân. Chính gian bếp này đã khiến cảm giác đó trở nên trọn vẹn. Shiraishi Itsumi đã giúp tôi biến ước mơ thành hiện thực.

Dẫu vậy, làm bánh trong khi nghe những giai điệu yêu thích và tán gẫu cùng nhau là niềm vui thú tột cùng của các cô gái. Thế nhưng chúng tôi vẫn có thể hoàn thành đúng tiến độ, mỗi ngày làm một trăm chiếc bánh, mà không bị kéo dài thời gian là nhờ Hội phó Sumikawa Sayuri đã lên cho chúng tôi một thời gian biểu cực kì chặt chẽ. Nấu chảy bơ trong khi chờ lấy dụng cụ, làm nóng lò trong khi trộn bột, rây và trộn mẻ bột mới trong khi nướng bánh, phết rượu rum lên mặt bánh và đóng gói ngay khi vừa nướng xong... Nhờ có sự điều hành tháo vát và rõ ràng của Sayuri mà mọi việc diễn ra hết sức trôi chảy. Đến một người thạo nướng bánh như tôi, khi phải xử lí tới một trăm chiếc còn cuống cà kê chẳng biết nên làm gì vào lúc nào nữa là. Itsumi có tài lãnh đạo và khả năng thu phục lòng người song lại thiếu sự tỉ mỉ và khả năng lên kế hoạch như

Sayuri. Cô ấy có thể thỏa sức làm những gì mình muốn chính là vì có Sayuri hỗ trợ phía sau. Có lẽ bởi vậy mà mọi người vẫn ngưỡng mộ, coi Shiraishi Itsumi và Sumikawa Sayuri là một cặp BFF - best friend forever - lí tưởng. Tôi thậm nghĩ, chừng nào mình mở được tiệm bánh Tây, nhất định phải nhờ chị Sayuri giúp sức.

Sumikawa Sayuri là người đứng sau cánh gà, làm chỗ dựa vững chắc cho Câu lạc bộ.

Ngay cả khi đã tham gia Câu lạc bộ rồi, đúng là thi thoảng tôi vẫn còn thấy Itsumi khó ưa. Như ở các buổi đọc sách chẳng hạn, khi tôi nghĩ chắc cô ấy sẽ trình bày một kiến giải nào đó thật táo bạo và nổi bật thì cô ấy lại đưa ra ý kiến hoàn toàn mâu thuẫn. Nếu có ai đó phản bác lại dù chỉ một chút thôi, cô ấy cũng sẽ tranh cãi đến cùng khiến người kia cứng họng. Những lúc đó, Sayuri sẽ nhẹ nhàng xen vào: "Itsumi à, trong văn học, mỗi người có một cách hiểu riêng chẳng phải sẽ thú vị hơn sao?"

Nếu như Itsumi yêu kiều, lộng lẫy thì Sayuri lại đích thực là người có thể giới quan đậm chất wabi-sabi*. Tuy tính cách nhu mì và điềm đạm nhưng cô ấy nắm giữ rất chắc bản ngã của mình. Mặc dù luôn mỉm cười dịu dàng bên cạnh Itsumi nhưng Sayuri sẽ cầm cương một cách tài tình khi Itsumi chuẩn bị mất kiểm soát. Trong khi các thành viên của Câu lạc bộ Văn học và nữ sinh toàn trường đều rất ngưỡng mộ Itsumi thì tôi lại thầm ước mình sẽ trở thành một cô gái giống như Sayuri.

Tôi vẫn luôn tin rằng, với Itsumi và Sayuri giữ vai trò trung tâm

như thế, các thành viên của câu lạc bộ đều thân thiết với nhau. Tôi tham gia Câu lạc bộ đã một năm có lẽ. Từ các hoạt động hằng tuần, các sự kiện của trường đến những buổi công bố sáng tác kết hợp với tiệc lẩu bóng tối, mọi người đều thích thú tham gia. Thế nên có năm mơ tôi cũng không nghĩ rằng cho đến gần đây lại nảy sinh những vấn đề.

Một hôm, tôi đang ở trong bếp, rây và trộn bột hạnh nhân với đường xay, thì Itsumi tới, vẻ mặt u ám.

“Sao thế chị, có chuyện gì à?”

“Ừ, thực ra là...” Itsumi thở dài. “Chị hoang mang lắm. Có kẻ bám đuôi chị.”

“Hả?”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh đám học sinh khóa dưới lúc nào cũng chầu chực trên đường đến trường hoặc ngoài hành lang chờ Itsumi. Trong số đó, tôi từng thấy những đứa tích cực chủ động tặng quà, trao thư, và có cả những đứa hỏi địa chỉ mail nữa. Itsumi luôn niềm nở tiếp chúng, nhưng trong lòng có lẽ đã mệt mỏi rồi chẳng?

“Tránh làm sao được, chị nổi bật quá mà. Mọi người đều ngưỡng mộ chị hết.”

“Không phải vậy. Kẻ đó theo tới tận nhà chị.”

“Hả, tới nhà chị?”

“Ừ. Cô ta nằng nặc đòi làm gia sư cho em trai chị.”

Gia sư? Nói vậy là...

“Chị không từ chối được à?”

“Từ chối mấy lần rồi đó. Vậy mà cô ta còn tình nguyện làm không

công. Chị không thể để cô ta làm như thế nên đã quyết định sẽ trả tiền hằng tháng đàng hoàng... Nhưng vẫn cứ sao sao ấy.”

“Không thể tin nổi, đúng là kì cục mà. Chị kể với hiệu trưởng chưa?”

“Chuyện này, chị không biết nên gọi là ranh ma hay gì nữa... Trường mình vốn cấm học sinh làm thêm mà, em biết đúng không? Nhưng cô ta đã đến thương thuyết trực tiếp với cô hiệu trưởng, nói là quy định đó sẽ khiến mình không thể trang trải cuộc sống. Thế rồi, cô hiệu trưởng gợi ý rằng nếu làm gia sư cho em trai chị, thì vẫn được chấp nhận như một công việc làm thêm. Vì vậy, cô ta cũng nắm được cô hiệu trưởng trong tay rồi.”

“Không thể nào...”

Tôi vừa rắc từng chút đường kính vào tô đựng lòng trắng trứng đã rã đông tự nhiên sau thời gian bảo quản đông lạnh, vừa đánh trứng cho bông lên.

“Em làm gì thế?”

“Bánh macaron ạ.”

“Ồ, làm bánh này khó lắm đúng không?”

Itsumi thọc ngón trỏ vào tô rồi liếm lớp meringue* ngọt ngào dính trên đầu ngón tay, nom hết như một đứa trẻ. Tôi đổ bột ca cao đã rây sẵn vào tô rồi dùng xẻng cao su trộn đều theo từng nhát.

“Nói thế nào nhỉ, kể cũng tội nghiệp. Đau lòng thì đúng hơn. Một người nghèo như thế làm sao có thể hòa nhập được vào ngôi trường này, thế nhưng cô ta vẫn đang cố gắng hết sức làm điều đó. Vì không có tiền tiêu vặt để đi tới salon tóc nên cô ta tẩy màu tóc

bằng nước ôxy già ở phòng y tế, tự thêu logo thương hiệu lên chiếc khăn tay rẻ tiền. Đâu phải làm thế sẽ khiến cô ta lại gần được các học sinh khác, vậy mà cô ta vẫn đinh ninh nhờ chúng, cô ta đã hoàn toàn thuộc về nơi đây. Trong khi sự thực là ai cũng cười nhạo sau lưng cô ta hết.”

“Đúng là đáng thương thật.”

Khâu chuẩn bị đã xong. Giờ sẽ tới công đoạn quyết định thành bại của mẻ bánh macaron. Tôi áp chiếc xẻng cao su vào thành tô rồi bắt đầu phá vỡ các bọt khí có trong bột.

“Ơ, mất bao nhiêu công mới đánh bọt bông lên được như thế cơ mà?”

Itsumi ngạc nhiên.

“Đây là công đoạn macaronage đấy ạ.”

“Macaronage?”

“Nghĩa là sẽ làm vỡ bọt khí để bột không bị nở quá. Nếu bột nở quá, mặt bánh sẽ bị nứt rồi vỡ ra. Nhưng nếu ta loại bỏ quá nhiều bọt khí, bánh sẽ phẳng dẹt chứ không thành hình được. Thực sự rất khó xác định xem nên macaronage đến đâu là vừa.”

“Nói vậy chắc đây là công đoạn quan trọng nhất khi làm macaron rồi.”

Itsumi chăm chú quan sát tôi kiên trì phá vỡ từng bọt khí trong bột. Lúc này bột bánh đã sáng bóng lên.

“Chị muốn làm thử một chút ghê.”

“Được chứ ạ.”

Bình thường, tôi không bao giờ giao cho người khác thực hiện

công đoạn quan trọng này, nhưng Itsumi có khả năng phán đoán rất tốt nên tôi có thể ngoan ngoãn giao tô bột cho cô ấy. Đây là bằng chứng cho thấy tôi cực kì tin tưởng trực giác của Itsumi.

“Dù sao, đó cũng là lí do khiến chị không thể thẳng thừng từ chối được.”

Itsumi vừa chậm chậm xoay chiếc tô vừa cẩn thận đập vỡ bột khí trong bột bánh. Làm vậy được vài phút, cô ấy đặt tô xuống rồi nâng chiếc xẻng cao su lên. Thứ bột màu ca cao nhỏ xuống cái bộp.

“Thế nào? Đã được chưa?”

“Chưa đâu. Chị thử dùng xẻng chà thêm chút bột khí nữa đi.”

Itsumi lại tiếp tục thao tác theo hướng dẫn của tôi. Mồ hôi lấm tấm rịn ra trên vàng trán láng mịn.

“Nhưng không chỉ có thế thôi đâu.”

“Ngoài bám đuôi ra còn làm gì khác sao? Em thấy riêng việc xuất hiện ở nhà chị đã là trơ tráo lắm rồi.”

“Thực ra... nhà chị bị mất nhiều đồ lắm.”

“Cái gì!?”

“Ban đầu chỉ là những món nhỏ nhỏ như chiếc khăn tay hay túi đựng đồ trang điểm, nhưng càng ngày cô ta càng được thể lần tới, lúc thì bộ cốc thủy tinh, khi thì chiếc đồng hồ để bàn hiệu Limoges. Chưa hết đâu, cô ta còn lấy trộm tiền từ ví của chị.”

“Như thế là trộm cắp rồi còn gì?”

“Đúng vậy.”

Thấy Itsumi định tiếp tục công việc, tôi ngăn cô ấy lại rồi thử nhấc chiếc xẻng lên. Bột bánh chảy xuống tô như một dải ruy băng đẹp

mất.

“Chị báo cảnh sát chưa?”

“Chị không làm thế được. Học sinh trong ngôi trường này cũng giống như người nhà của chị.”

Tôi chia bột vào hai túi nặn bánh và đưa một túi cho Itsumi. Chúng tôi nặn bột ra thành những hình tròn trên khay nướng.

“Của chị không được tròn đẹp như của Akane.”

Itsumi chu môi.

“Làm nhiều là quen thôi mà.”

Trên khay nướng hình thành hơn một trăm chấm tròn. Bánh nặn xong phải để cho khô một lát rồi mới đem đi nướng.

“Trong lúc chờ, chúng ta uống trà nhé?”

Itsumi nấu nước sôi, thả vài lá trà vào trong ấm.

“Hôm nay chị pha trà gì thế?”

“Chị định pha trà Earl Grey. Những khi căng thẳng, mệt mỏi, uống loại trà có mùi hương nồng đậm sẽ thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.”

Itsumi đổ nước nóng, hãm trà một lát rồi rót sang những tách trà Minton. Chúng tôi quyết định uống trà ở quầy bếp chứ không mang ra salon. Tôi cũng thích những buổi uống trà đơn giản thế này.

“Chuyện này, ba mẹ chị đã biết chưa?”

“Tất nhiên là biết chứ. Cả phòng khách và phòng em trai chị đều mất tiền hoặc mất đồ mà. Ba mẹ và em chị đều muốn cô ta nghỉ làm gia sư. Nhưng cô ta chẳng hề bận tâm chuyện đó. Cứ ngồi lì ra đấy, đến bữa tối thì ăn rồi về.”

“Em bảo... Nếu chị muốn, em sẽ tống cổ cô ta đi cho.”

“Hả?”

Itsumi tròn xoe mắt, đoạn bật cười khanh khách.

“Akane vui tính thật. Em nói xem, một cô nàng búp bê nhỏ nhắn như em sẽ tống cổ người ta bằng cách nào chứ.”

Sau khi cười như thế một lúc, cuối cùng, Itsumi nở nụ cười mỉm bình thản.

“Chị thấy thoải mái hơn rồi.”

“Nếu chị không ngại, cứ đến đây nói chuyện với em bất cứ khi nào chị muốn.”

“Ừ nhỉ. Chỉ cần vào bếp là có Akane ở đây rồi mà.”

Kể từ đó, mỗi khi gặp vấn đề gì liên quan tới gia sư, Itsumi lại vào bếp và trò chuyện cùng tôi. Cô ấy theo sau tôi tới bồn rửa, tủ lạnh, lò nướng, trong khi tôi bận bịu luôn tay luôn chân vòng quanh gian bếp. Chỉ những lúc đó, tôi mới có cảm giác vị trí tiền bối, hậu bối giữa chúng tôi đảo ngược. Tôi cũng không ngờ Shiraishi Itsumi lại tỏ ra nũng nịu như thế trước mình.

Itsumi vẫn phải gặp gia sư đó ở salon mặc dù không thích.

Ngoài mặt, Istumi vờ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn đối xử tử tế với kẻ đó như với các thành viên khác. Nhưng chắc hẳn, cô ấy đã lâm vào một cuộc khủng hoảng trầm trọng. Dần dần, Itsumi trở nên chán nản và kiệm lời.

“Có chuyện gì thế chị?”

Nhiều lần tôi thử hỏi nhưng Itsumi chỉ lắc đầu yếu ớt. Nỗi khổ tâm

đã khiến cô ấy mỗi ngày một tiêu tụy đi. Nếu là tôi, tôi đã bắt kẻ đó nghỉ việc và tống cổ khỏi Câu lạc bộ Văn học này, nhưng Itsumi không phải loại người có thể làm một việc lạnh lùng như thế. Giống như cô ấy đã vực tôi dậy khi tôi mất tất cả sau vụ hỏa hoạn, từ nhà hàng của gia đình cho tới ước mơ về nhà hàng ẩm thực và tiệm bánh phương Tây trong tương lai, Itsumi chắc chắn không thể nhắm mắt làm ngơ trước hoàn cảnh của học sinh nhận học bổng hèn mọn và nghèo khó ấy.

Khác với ấn tượng của tôi hồi trước khi thân thiết với cô ấy, Itsumi thật sự là người có thể macaronage các mối quan hệ của mình. Trong lúc phá vỡ các bọt khí của sự khó chịu và lo âu vô cớ, Itsumi vẫn có thể hòa đồng không gặp chút trở ngại, tạo nên những mối gắn kết bền chặt với các thành viên khác. Cô ấy không triệt tiêu cái tôi quá nhiều tới mức bào mòn bản thân, cũng không thổi phồng quá lên khiến mối quan hệ bị rạn nứt và nứt mẻ. Lâu nay, tôi vẫn nghĩ đó là vai trò của Sayuri, nhưng Itsumi cũng đã dàn xếp mọi việc theo cách riêng của cô ấy. Và có lẽ, cô ấy có thể đảm đương vai trò Hội trưởng chính bởi cô ấy là người luôn xác định được rõ đâu là giới hạn.

Một lần nọ sau giờ học, tôi say sưa làm kem bavarian trong bếp chuẩn bị cho buổi thảo luận tiếp theo và là người rời khỏi salon sau cùng. Tôi rửa sạch dụng cụ, lau chùi quầy bếp xong xuôi rồi toan ra về thì phát hiện trên sô pha có một cuốn sổ tay bị bỏ lại. Một cuốn sổ bìa da cá sấu. Itsumi bỏ quên. Hôm trước cô ấy cũng quên và tôi đã lặng lẽ bỏ lại vào cặp sách cho cô ấy rồi, vậy mà... Tôi đang định gọi điện thoại cho cô ấy thì cánh cửa bật mở và Itsumi bước vào.

“ôi, may quá. Thì ra chị để quên ở đây.”

Nhận lại cuốn sổ từ tay tôi, Itsumi nâng niu ôm lấy nó.

“May mà người tìm thấy là Akane. Nếu là cô ta, có khi đã cuỗm luôn rồi.”

“Cô ta vẫn tiếp tục giờ trò à chị?”

Khi tôi hỏi vậy, gương mặt Itsumi thoát cái trở nên u ám, những giọt lệ dâng tràn trên khoé mắt.

“Chị?”

“Thực ra... hôm qua cô ta lại lấy trộm một thứ rất quan trọng đối với chị.”

“Trời đất! Thứ gì vậy?”

“Một chiếc kẹp tóc, có họa tiết hoa linh lan.”

“Có khi nào mẹ chị... hoặc người giúp việc dọn dẹp và cất nó đi đâu đó không?”

“Tất nhiên chị đã hỏi họ rồi. Không ai chạm vào nó cả. Chị cất nó rất cẩn thận ở bàn trang điểm cơ mà.”

“Quá đáng thật...”

“Dù cô ta có lấy trộm những thứ khác, chị vẫn có thể nhắm mắt cho qua. Nhưng riêng chiếc kẹp tóc hình hoa linh lan đó thì không được. Vì đó là món quà bà chị đặt làm riêng tặng chị trước khi bà qua đời.”

“Chúng ta phải báo cảnh sát thôi. Cô ta phạm tội tày đình rồi.”

“Không được. Chúa Jesus dạy chúng ta nên tha thứ cho những kẻ đã phạm lỗi với mình mà.”

Itsumi mỉm cười bao dung.

“Đó là một cô bé đáng thương. Sự nghèo khổ về tài chính đã dẫn đến sự nghèo khổ tâm hồn. Chắc cô ta đã phải trải qua rất nhiều chuyện rồi. Chị sẽ thử nói chuyện xem sao. Chị tin rằng bản chất cô bé không xấu. Em cũng đừng trách cứ gì cô ta nhé.”

Vài ngày sau, Itsumi vui vẻ đến thông báo với tôi.

“Chị và cô ta đã hẹn nói chuyện với nhau. Ngày mai, sau giờ học, ở sân hiên. Cô ta nói đó là địa điểm yêu thích của mình trong trường. Nếu là ở đó thì không lo bị người khác nghe được, chắc cô bé sẽ ngoan ngoãn thú thật với chị thôi.”

Trong mắt tôi, cô ta chỉ là một tên trộm đáng khinh, vậy mà Itsumi đang cố gắng bảo vệ danh dự cho cô ta bằng mọi giá. Tôi đã tin rằng cô ta sẽ ăn năn về những hành động của mình.

Vậy mà...

Tại sao sự thể lại thành ra thế này? Tôi chết lặng khi nhìn thi thể Itsumi nằm đó ngay trước mắt, lọt thỏm giữa bồn hoa. Cuộc nói chuyện giữa họ có trục trặc gì sao? Cô ta nổi điên vì nghĩ Itsumi đang buộc tội mình? Hay là... ngay từ đầu cô ta đã định đẩy Itsumi xuống nên mới gọi cô ấy lên sân hiên?

Tôi thật ngu ngốc khi nhẹ dạ tin rằng cô ta sẽ ân hận về những gì mình làm và hồi tâm chuyển ý. Giữa những tiếng khóc thổn thức và tiếng thét gào của các nữ sinh vây quanh, tôi thẫn thờ nhìn Itsumi được mang đi. Khi đó, đọng lại trong mắt tôi là hình ảnh một nhành hoa bị Itsumi nắm chặt bằng bàn tay đầm máu.

Một nhành linh lan.

Tôi lập tức hiểu ra. Đó là thông điệp Itsumi gửi tới tôi trước lúc lìa

đời. Nhành hoa đã tố giác kẻ nào là hung thủ, nó chứa đựng tâm hồn thanh cao của Itsumi, người đã cố gắng tha thứ cho kẻ đó tới tận phút cuối cùng.

Đã một tuần trôi qua kể từ sau cái chết của Itsumi. Cả nhà trường, gia đình Shiraishi và cảnh sát đều ra sức tìm hiểu ý nghĩa của nhành hoa linh lan, với hi vọng thông qua nó có thể làm sáng tỏ sự thật về cái chết của Itsumi. Thế nhưng, tôi vẫn chẳng hé răng nửa lời. Vì tôi biết, vạch mặt hung thủ không phải là ý nguyện thực sự của Itsumi. Song ngược lại, chính điều đó lại khiến mọi người thi nhau phỏng đoán, dẫn tới tình trạng các thành viên của Câu lạc bộ đều bị nghi ngờ và rất nhiều kiểu tin đồn đã lan truyền chóng mặt.

Vì vậy, tôi nghĩ đã đến lúc mình phải nói ra sự thật. Tôi thấy rất có lỗi với Itsumi, một người lúc nào cũng đầy lòng nhân từ, nhưng cá nhân tôi không thể tha thứ cho hung thủ được. Một ngày nào đó khi được triệu về bên Chúa, gặp lại Itsumi, tôi sẽ tạ lỗi với cô ấy về sự phản bội này.

(Hết)

†

Cảm ơn Kominami Akane.

Em mang đến một giọng văn đầy lí trí xen lẫn mỉa mai, thật khó hình dung nó xuất phát từ em, cô gái luôn mỉm cười nhẹ nhàng và làm ra những chiếc bánh ngọt ngào. Tuy nhiên, đây mới là sức hấp dẫn đích thực của thủ pháp viết truyện. Quan sát sự thật một cách khách quan. Nhào nặn nó thành văn chương. Rồi chúng ta sẽ thấy được cảm xúc nội tâm thật lòng mà chính mình cũng chưa từng

nhận ra trước đó.

Kominami. Phải chăng em không hề nhận ra mình không ưa... à không, em viết rất rõ ràng là ghét Itsumi, cho đến khi viết tác phẩm này? Lần đầu tiên em nhận ra cảm xúc của mình trong quá khứ là khi bắt đầu viết, đúng không?

Ồ, vậy là đúng như chị nghĩ. Có lẽ đó mới chính là ý nghĩa đích thực của chủ đề lần này: Chân thành tưởng nhớ cố nhân.

Dẫu vậy... Câu chuyện của em có nội dung rất thú vị đấy. Em muốn nói rằng mình cũng biết hung thủ là ai phải không? Nhưng câu chuyện của em có điểm mâu thuẫn với câu chuyện được kể trước đó. Rốt cuộc đâu mới là sự thật...? Tôi có cảm giác rằng, khi ở trong bóng tối, chúng ta không thể phân định rõ ràng giữa hư cấu và sự thật. Mọi chuyện sắp rối tung lên rồi đây.

Tôi vừa lo sợ, vừa háo hức chờ nghe những người còn lại đọc tác phẩm của mình. Không biết mỗi người sẽ mang đến một câu chuyện thế nào đây.

Ồi, chị xin lỗi. Kominami, em về chỗ đi. Em lúc nào cũng bảo rằng mình kém tiếng Nhật và không thích viết lách nhưng khả năng văn chương của em rất khá đó. Chị nghĩ nó chứa đầy độc tố nữ tính của riêng em.

Kìa các bạn, hãy dành cho Kominami Akane một tràng pháo tay giòn giã.

Ồ, tiếng sấm lớn quá. Chẳng có vẻ gì là bão sắp tan cả. Mưa ngày càng dữ dội hơn. Hung hãn đến đáng sợ.

Mà mọi người vẫn có đủ đồ uống chứ? Tôi sẽ phục vụ cocktail

sorbet* để mọi người thanh tẩy vị giác. Dưới chân hơi tối nên cho phép tôi dùng nến một lát trong lúc này. Nào mọi người, đừng ngại xin thêm ly thứ hai nếu các bạn muốn.

... Ô kìa, Nitani? Có chuyện gì thế, sao mặt em tái mét thế kia? Vớ lại, tại sao em lại cuống quýt gỡ kẹp tóc xuống thế? Đó là kỉ vật quý giá của Itsumi... Là món quà Itsumi trao tặng cho em... Chính em nói thế cơ mà.

Kìa mọi người, đồ ăn như hết cả rồi. Tôi hiểu là các bạn đang bị cuốn vào những câu chuyện, nhưng hãy tiếp tục bữa ăn đi nào.

Và tiếp theo... Đến lượt ai đây nhỉ? A, du học sinh Diana Decheva. Không cần vội vàng chuẩn bị như thế đâu. Cứ thong thả thưởng thức suất ăn của bạn đã.

4.

TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “BALKAN MÙA XUÂN”

DIANA DECHEVA
– DU HỌC SINH

Từ xa xưa, người ta đã nói rằng ở quê hương tôi - đất nước Bulgaria, có quỷ hút máu sinh sống.

Nhân vật quỷ hút máu được biết đến nhiều hơn cả có lẽ là Bá tước Dracula của vùng Transylvania thuộc Romania, nhưng trên đất Bulgaria, khắp nơi vẫn còn lưu truyền rất nhiều câu chuyện dân gian, như chuyện đôi tượng kết hôn lại là quỷ hút máu chẳng hạn.

Nơi tôi sống là ngôi làng Levagrad nằm ở chân dãy núi Balkan, có truyền thuyết kể rằng ở đó, quỷ hút máu đội lốt một cô gái trẻ. Con quỷ hút máu đó được gọi là “Lamia”. Nó có thể sử dụng phép thuật nên người ta cho rằng nó giống phù thủy hơn là quỷ hút máu.

Mỗi khi xuân tới, làng tôi lại tổ chức lễ hội Lamia. Buổi tối, dân làng tụ họp, châm lửa vào đồng cảnh cây khô chất cao như núi và nhảy múa nhộn nhịp xung quanh ngọn lửa bùng cháy sáng rực. Những cô gái trẻ mặc váy đen, giả bộ ôm chầm lấy và hút máu lần lượt từng người. Những quàng lửa lớn bập bùng khắp làng, lay động như đang cười, hương được thắp lên, rượu được rót liên hồi, shisha* được chuyền tay nhau để hút. Dưới sức nóng của không khí, mặt ai nấy đều đỏ lên, đôi mắt phản chiếu ánh lửa, nom như

đang bốc cháy.

Quỷ hút máu là người chết đang sống. Người ta nói rằng, trong đêm diễn ra lễ hội, ranh giới giữa người sống với người chết sẽ biến mất, và linh hồn của những người đã chết liền đi lang thang khắp nơi. Những người nhảy múa, hát hò càng vui vẻ bao nhiêu, càng dễ bị nghi là đã chết từ trước đó rất lâu rồi.

Trong lễ hội có một cô gái cực kì xinh đẹp nhưng cũng đầy vẻ xúi quẩy, quần quanh mình chiếc váy làm bằng lông quạ đen. Đôi mắt đen nhánh, long lanh ướt át. Làn da trắng mịn, sáng bóng như sáp nến. Mỗi khi cô ấy nhảy quanh ngọn lửa, mồ hôi bắn ra, mái tóc dài lao xao đung đưa trong không khí. Mọi người quên cả hát hò, ai nấy đều say sưa ngắm nhìn điệu nhảy của cô gái ấy.

Tôi nghe tiếng ai đó thì thầm: “Lamia.” Cô gái đó thực sự đẹp và thần bí tới nhường ấy đấy.

Đó là Itsumi.

Người dẫn Itsumi tới lễ hội này là Emma, chị của tôi.

Gọi là chị nhưng thực ra chúng tôi bằng tuổi nhau vì sinh đôi. Nhà tôi nghèo, khó khăn lắm mới lo được cho hai chị em tôi đi học cấp ba. Ngày bé tôi gặp tai nạn, kể từ đó chân trái của tôi không thể hoạt động được bình thường nên chưa bao giờ tôi làm việc bên ngoài, nhưng ở làng này, trẻ con đi hái hoa hoặc đưa rau kiếm thêm tiền không phải là chuyện hiếm. Emma cũng vậy, từ nhỏ chị đã chăm sóc đàn bò hoặc giúp việc trong các trang trại, đến khi vào cấp ba, chị bắt đầu làm bán thời gian cho một công ty du lịch ở thị trấn, cách làng tôi khoảng một tiếng đồng hồ đi xe buýt, để phụ

thêm cho kinh tế gia đình. Emma khỏe mạnh, hoạt bát và năng động nên ở trường cũng được rất nhiều người yêu quý. Emma nói lí do chị chọn công việc này là vì chị ước mơ một ngày nào đó sẽ được đi du lịch tới thật nhiều quốc gia trên thế giới.

Levograd là một ngôi làng nhỏ, rất rất nhỏ, cách xa thủ đô Sofia. Nằm ở ngoại ô Kazarilak, nơi nổi tiếng với “Thung lũng Hoa Hồng”, nhưng bản thân ngôi làng lại chẳng có địa điểm tham quan nào đặc biệt nên ngoài những người tạt qua trên đường tới Thung lũng Hoa Hồng, chẳng mấy khi có ai thực sự tới thăm ngôi làng. Nhưng từ khi Emma bắt đầu làm việc ở công ty du lịch, chị tích cực dẫn khách tham quan tới làng, giúp Levograd khởi sắc lên, từng chút một.

Sau đó, Emma còn mở ở Levograd một dịch vụ cho phép khách du lịch nước ngoài tới sống cùng các gia đình địa phương. Dịch vụ này được đánh giá rất cao. Trong số những du khách lựa chọn Bulgaria chứ không phải Mỹ hay Anh làm điểm đến, có lẽ rất nhiều người muốn tìm hiểu và trải nghiệm cuộc sống thường nhật ở vùng đất ấy. Để khách trọ lại các gia đình trong làng, cho họ ăn những món ăn tự nấu, dẫn họ đi tham quan xung quanh, kế hoạch đó của Emma diễn ra rất thuận lợi. Nhưng vì họ ngủ lại ở những ngôi nhà bình thường không như khách sạn, nên đáng tiếc là rắc rối với du khách cũng xảy ra ít nhiều. Thi thoảng họ bày bữa ra nhà, gây ồn ào, hoặc có thái độ không đúng mực. Nhưng trong số đó, những du khách đến từ Nhật lúc nào cũng hiền hòa, sạch sẽ và rất được lòng người dân nơi đây. Kể từ đó, chúng tôi đem lòng yêu mến đất nước và con người Nhật Bản.

Không lâu sau, chúng tôi nhận được yêu cầu cho học sinh trung

học Nhật Bản ở homestay trong hai tuần. Học sinh nghĩa là chỉ có một người thôi. Chúng tôi quyết định để học sinh đó ở nhà mình vì chúng tôi cùng tầm tuổi nhau. Itsumi đã đến nhà tôi như thế đó.

Mặc dù thầy Houjou đưa Itsumi tới Bulgaria, nhưng thầy quá bận rộn với các nghiên cứu quốc tế và những buổi tham quan trường học nên về cơ bản, tôi và Emma chịu trách nhiệm chăm sóc Itsumi. Cho tới khi đó, chúng tôi hầu như không biết gì về đất nước Nhật Bản, nhưng qua lời kể của Itsumi, cả tôi và Emma đều bị cuốn hút trước những câu chuyện về quốc đảo nhỏ bé ở phương Đông ấy. Itsumi kể với chúng tôi về một đất nước được bao bọc giữa thiên nhiên và biển cả trù phú, song cũng có rất nhiều thành phố lớn, nơi những tòa nhà cao tầng sừng sững mọc lên, và ở đó người ta có thể ăn bất cứ món ăn nào trên thế giới. Tôi thầm ước một ngày nào đó mình sẽ được tới thăm Nhật Bản. Và chúng tôi muốn Itsumi cũng yêu Bulgaria nhiều như chúng tôi yêu đất nước của cô ấy.

Chúng tôi đưa Itsumi đi tham quan rất nhiều thắng cảnh của Bulgaria. Dãy núi Vitosha hùng vĩ vẫn còn tuyết phủ. Biển Đen với bãi cát lấp lánh ánh vàng. Dòng sông mẹ Danube không ngừng bồi đắp phù sa cho đất. Tu viện Rila với những bức bích họa trang nghiêm. Công viên quốc gia rộng lớn có dãy núi Rhipin, nơi rất nhiều động vật hoang dã cùng sinh sống.

Bulgaria không giàu có về kinh tế. Chúng tôi chỉ là một nước nhỏ và nghèo, tới mức bị xếp vào nhóm các nước nghèo nhất trong khối Liên minh EU. Nhưng tôi vẫn luôn tự hào rằng, trên khắp châu Âu, vẻ đẹp của đất nước tôi là số một.

Itsumi là một cô gái cởi mở, cô tỏ ra hứng thú với bất cứ thứ gì xung quanh, bắt chuyện với rất nhiều người ở những điểm tham quan và luôn sẵn sàng ăn thử những món ăn địa phương mà bình thường khách du lịch sẽ né tránh. Là người tự do, vô tư và phóng khoáng song Itsumi cũng luôn quan tâm tới mọi người từ những điều nhỏ nhất, như việc cô lặng lẽ điều chỉnh bước chân cho vừa vặn khi đi cùng tôi, một người phải kéo lê theo cái chân bị tật của mình.

Tôi và Itsumi nói chuyện với nhau rất nhiều bằng tiếng Anh. Chúng tôi cũng có lần tụ tập ở phòng ngủ của Emma và trò chuyện thâu đêm suốt sáng. Mặc dù cô ấy chỉ ở đây hai tuần ngắn ngủi nhưng giữa chúng tôi đã hình thành một mối liên kết bền chặt, đủ để chúng tôi gọi nhau là bạn thân.

Thời gian vui vẻ thường trôi qua nhanh, thật đáng tiếc nhưng muôn đời nay vẫn vậy. Thấm thoát đã tới ngày cuối cùng Itsumi ở cùng chúng tôi. Tối hôm đó, chúng tôi mời thật đông những người hàng xóm và mở tiệc chia tay tại nhà. Chúng tôi bày trên bàn món shish kebab và món shopska salad* được làm với rất nhiều pho mát sữa dê, thiết đãi mọi người bằng rượu rakia* nhà tôi tự cất. Cả thầy Houjou và Itsumi đều rất vui.

Hôm đó Itsumi còn mặc kimono. Đó là một bộ lễ phục dành cho phụ nữ chưa kết hôn, gọi là “furisode”, có tay áo dài chấm đất. Trên nền vải màu hồng dịu nhẹ nổi lên những họa tiết tươi thắm hình hoa anh đào và loài chim báo phước lành. Chiếc obi nở xòe sau lưng nom như một đóa hồng cỡ đại.

Trông Itsumi tựa như một bức họa tuyệt đẹp. Mỗi khi di chuyển,

thân người cô bừng sáng, tựa hồ có muôn vàn hạt ánh sáng lấp lánh tỏa ra. Tôi không sao rời mắt khỏi Itsumi được.

“Sao thế, Diana?” Nhận ra ánh mắt của tôi, Itsumi bật cười. “Áo kimono kì lạ đến thế cơ à?”

“Ừ. Đây là lần đầu tiên tớ được trông thấy nó. Thật tuyệt vời.”

“Cảm ơn cậu.”

“Cậu mang từ Nhật sang đây à?”

“Đúng vậy.”

Tôi nhớ tới chiếc va li đặt trong phòng Itsumi. Không thể tin nổi ngoài hành lí cho hai tuần sống ở đây, cô ấy còn nhét trong đó một bộ đồ to bự thế này. Khi tôi nói vậy, Itsumi mỉm cười.

“Vậy chừng nào bữa tiệc kết thúc, cậu sang phòng tớ đi. Tớ sẽ cho cậu xem tớ cất nó như thế nào.”

Itsumi thu hút tất cả mọi người trong bữa tiệc. Các vị khách hết lời khen ngợi cô ấy là một viên ngọc quý phương Đông và mời cô ấy nhảy cùng. Bất chấp vạt áo kimono có vẻ chật và đang mang dép zouri*, những bước di chuyển của Itsumi vẫn rất nhẹ nhàng, lại một lần nữa bỏ bùa tất cả mọi người. Tôi buột miệng hỏi thầy Houjou đang dựa vào tường và uống rượu rakia. “Phụ nữ Nhật ai cũng đẹp thế này hả thầy?” Thầy Houjou cười, nói: “Nếu thế có lẽ Nhật Bản đã trở thành đất nước tuyệt vời nhất thế giới rồi. Itsumi là một người đặc biệt.”

Khi buổi tiệc kết thúc, mọi người ra về, tôi bỗng thấy cô đơn. Cuối cùng, Itsumi chỉ còn ở lại đây nốt đêm nay. Khi trời sáng, cô ấy sẽ ra sân bay Sofia và lên đường về nước. Nghĩ đến đây, tôi vừa rửa

chén bát trong bếp vừa rơm rớm nước mắt, thì có một bàn tay vỗ lên vai tôi.

“Đúng như lời hứa. Sang phòng tớ luôn không?”

Tôi ngó xem Emma đang làm gì thì thấy chị ấy cùng ba mẹ dọn dẹp phòng khách. Tôi lau tay vào chiếc khăn bông rồi rón rén đi theo Itsumi sang phòng cô ấy, cố không để lộ tiếng bước chân.

Khi chúng tôi đã vào phòng, Itsumi khóa cửa lại. Cô ấy đứng đối diện trước mặt tôi, nhẹ nhàng gỡ bông hoa đang nở phía sau lưng. Không thể tin được một vật to lớn, lộng lẫy như thế bỗng chốc trở thành một dải vải dài và mảnh! Càng ngạc nhiên hơn khi bộ kimono phủ lên toàn thân có hình thù phức tạp, vậy mà khi cởi ra gấp lại chỉ còn là một hình chữ nhật mỏng mà thôi. Itsumi dùng giấy washi màu ngà vàng gói dải obi và bộ kimono lại. Loại giấy washi này được gọi là “tatougami”, nghe nói được làm từ cây nghệ, có tác dụng xua đuổi côn trùng, sâu bọ. Itsumi trải bộ kimono gói trong giấy tatougami xuống dưới cùng chiếc va li. Tất cả chỉ dày vồn vện vài centimet, dù có cho thêm những phụ kiện nho nhỏ vào như dép zouri, tất chân và dây buộc obi cũng chỉ chiếm một không gian rất nhỏ.

“Thấy chưa? Cát được hết đúng không?”

Itsumi mỉm cười.

Ôi, trí tuệ của người Nhật thật tuyệt vời. Không thể ngờ một vật có hình thù phức tạp thế kia lại có thể gấp gọn phẳng phiu, đã thế còn thành hình chữ nhật vuông vức nữa. Chắc nó có cỡ vừa in với một chiếc ngăn kéo. Nếu thế này, có thể nhét tới mười bộ kimono vào vali để đi du lịch cũng vẫn thoải mái. Váy vóc không thể làm

như vậy. Chúng bùng bùng chiếm nhiều diện tích, và vốn dĩ không thể gấp gọn thành hình chữ nhật được.

Tôi nghe nói Nhật Bản là một nước khá nhỏ, mọi thứ ở đó đều chen chúc. Nếu đúng như vậy, tôi nghĩ có lẽ kimono là thứ phản ánh chân thực nhất trí tuệ của người Nhật, những người đã tạo ra nó trong môi trường sống chật hẹp ấy. Bộ kimono nằm khuất dưới đáy va li như thế này, tôi thấy còn đẹp hơn cả khi khoác lên người Itsumi. Chắc hẳn từ xa xưa, người Nhật đã là một dân tộc có óc sáng tạo độc đáo và đầy niềm kiêu hãnh.

“Phải rồi. Cậu cũng mặc thử đi!”

Itsumi mở lớp giấy gói, lấy bộ kimono và trải rộng nó ra một lần nữa. Căn phòng ngủ đơn sơ chỉ có ánh đèn điện mờ tối ngay lập tức trở nên tươi tắn hơn.

“Tớ á? Mặc kimono á? Không được đâu.”

Tôi cao hơn Itsumi những mười centimet, xương lại to và vòng eo chắc chắn cũng bự hơn. Khổ người tôi khác xa so với vóc dáng mảnh khảnh của Itsumi. Làm sao tôi mặc vừa áo của cô ấy được chứ.

“Chắc chắn là vừa mà. Nào, mặc cái này trước đã.”

Itsumi bảo tôi cởi bộ đầm ra. Rồi cô ấy cởi bộ kimono lót đang mặc trên người, choàng lên vai tôi, khéo léo luồn ống tay áo qua tay tôi và xốc lại cổ áo. Tôi có thể cảm nhận được một chút mùi hương ngọt ngào và hơi ấm làn da của Itsumi còn vương trên áo. Giờ đây, Itsumi chỉ mặc trên người một bộ đồ lót cotton màu trắng giản đơn và tiếp tục chỉnh trang phục cho tôi. Tôi lại được thêm một phen bất ngờ, hóa ra áo kimono có thể điều chỉnh được cả chiều dài lẫn vòng

eo, nên mặc dù khổ người khác xa Itsumi, tôi vẫn có thể mặc kimono của cô ấy mà không gặp bất cứ vấn đề nào. Itsumi quấn chiếc obi một cách cầu kì, tạo ra hình thù tựa như một chú chim chuẩn bị cất cánh bay.

“Hợp lắm. Cậu soi gương đi.”

Bóng tôi trong bộ kimono phản chiếu lên mặt gương cũ kĩ. Đúng là hài hòa đến bất ngờ, tôi nghĩ mình cũng khá hợp với nó. Áo kimono chỉ nhìn thôi đã thấy rất tuyệt rồi, nhưng khoác nó lên người còn mang đến một niềm hân hoan khác. Như thể muôn hoa đang nở rộ, chim chóc đang hát ca, dòng sông mát trong đang chảy êm đềm trên khắp cơ thể.

“Khổ người của tớ với Itsumi khác nhau, vậy mà có thể mặc luôn được không cần sửa chữa gì cả nhỉ.”

“Ừ. Thực ra đây là áo của cậu tớ đấy.”

“Không thể nào!”

“Cậu tớ trao lại cho bà tớ, bà tớ trao lại cho mẹ tớ, rồi mẹ tớ trao lại cho tớ. Suốt ngàn ấy thời gian, nó chưa cần phải sửa lại bất cứ một lần nào cả. Vì kimono có thể che lấp đi ít nhiều những khác biệt về chiều cao và vóc dáng mà. Một ngày nào đó, tớ cũng sẽ trao lại chiếc áo này cho con gái tớ.”

Thật kì diệu! Với váy đầm, việc ấy là không thể. Tôi tự hỏi ở phương Tây có tồn tại nét văn hóa nào đầy tính trí tuệ như kimono hay không? Khuất sâu dưới những tòa nhà cao tầng và công nghệ hiện đại tân tiến, đất nước Nhật Bản ẩn chứa một nét văn hóa tuyệt đỉnh đến nhường này. Đó là cái gì nếu không phải sức mạnh tiềm tàng của đất nước nhỏ bé ấy.

Hiểu biết của tôi về Nhật Bản còn nghèo nàn, nhưng bằng cảm nhận trực tiếp của mình, tôi nghĩ trong nền văn hóa Nhật, có lẽ không có bất cứ thứ gì có thể vượt trội hơn kimono. Tôi đã bất ngờ và xúc động biết bao trước trí tuệ của người Nhật được kết tinh trong bộ kimono ấy.

Đến tận bây giờ, khi đã sang Nhật du học được mấy tháng, ấn tượng đó của tôi vẫn không hề thay đổi. Sau khi tới Nhật, tôi có nhiều cơ hội tìm hiểu tất cả các nét văn hóa tiêu biểu như trà đạo, hoa đạo, hay kabuki... Nhưng trong lòng tôi, thứ tuyệt vời nhất vẫn là bộ kimono có thể gấp thành hình chữ nhật phẳng phiu, vuông vắn.

“Chắc tớ phải cởi ra thôi. Nhỡ làm bẩn thì nguy.”

Tôi nói, Itsumi khẽ gạt đầu và bắt đầu tháo obi.

Thế nhưng cả khi mặc hay cởi kimono, chiếc áo đều siết vào người tôi khá chặt. Nhiều lần, tôi và Itsumi phải vòng tay qua người nhau gần như một chiếc ôm, mặt chúng tôi ghé sát tới mức ngỡ rằng chúng tôi sắp sửa chạm môi nhau vậy. Tôi thấy rất khó thở. Ban đầu tôi tưởng là do chiếc obi bị buộc quá chặt, nhưng rồi tôi nhận ra, đó là cảm giác khi tôi nhìn hàng mi dài, lớp lông tơ mịn màng trên má và chiếc cổ trắng ngần của Itsumi ở cự li gần.

Cởi bộ kimono ra rồi, tự nhiên tôi thấy xấu hổ vì lúc này mình chỉ mặc có áo lót và quần lót. Tôi vội vàng mặc lại chiếc váy của mình. Một lần nữa, Itsumi gấp áo kimono và áo kimono lót, dùng giấy tatouami gói lại rồi cất vào va li.

“Itsumi về nước rồi, tớ sẽ buồn lắm đấy.”

Tôi thở dài, Itsumi cũng nhìn tôi buồn bã.

“Tớ cũng vậy. Nhưng tớ sẽ trở lại mà. Tớ hứa đấy.”

Vừa nói, cô ấy vừa nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Khi hai má chúng tôi chạm nhau, thân nhiệt của tôi đột nhiên tăng mạnh. Cơ thể mềm mại của Isumi. Những rung động như nhịp đập cánh của một chú bướm, truyền đến tôi qua lồng ngực đang kè sát.

Ôi, đã bao nhiêu lần tôi hối tiếc vì lúc đó không hôn Isumi. Chỉ cần nghiêng cổ một chút thôi... chỉ cần dừng cảm hơn một chút thôi... là tôi có thể chạm tới đôi môi ngọt ngào ấy rồi. Nhưng lúc bấy giờ, tất cả những gì tôi làm chỉ là cố hết khả năng có thể nín thở trong vòng tay Isumi. Tôi sợ rằng chỉ khẽ động đây một chút là những cảm xúc của mình sẽ vỡ òa.

Sáng hôm sau, tôi và Emma tới sân bay Sofia tiễn Isumi. Tôi đã không thể cầm được nước mắt. Thầy Houjou đã chờ sẵn ở sân bay, tôi đau lòng nhìn hai người họ làm thủ tục check in tại quầy.

“Довиждане!”

Isumi nói “tạm biệt” bằng tiếng Bulgaria rồi ôm lấy tôi và Emma. Có lẽ vì tôi khóc quá nhiều nên Isumi ôm và xoa lưng tôi lâu hơn Emma một chút. Tôi không muốn để cô ấy đi. Tôi không muốn rời xa vòng tay này. Dù tôi có cầu mong như vậy, thời gian vẫn cứ vô tình trôi qua, cuối cùng thời khắc chia tay cũng đến.

“Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau mà, phải không?”

Đôi mắt Isumi cũng đã ầng ậng nước.

“Khi nào?” Tôi hỏi ngay. Isumi suy nghĩ một lát rồi đáp: “Năm sau.”

“Thật không?”

“Thật.” Itsumi mỉm cười động viên tôi, đoạn cô quay về phía thầy Houjou và nói như tuyên bố: “Thầy à, em vẫn sẽ chọn Bulgaria cho chương trình homestay năm sau.” Có lẽ Itsumi đang cố gắng cho tôi, kẻ mà sau đây chắc chắn sẽ cô đơn lắm, thấy một thứ gì đó xác tín hơn lời hứa đầu môi. Dường như cảm nhận được điều đó, thầy Houjou cũng gật đầu: “Thầy hiểu. Ngay sau khi về nước, thầy sẽ thương thảo với trường để em có thể quay trở lại vào năm sau.” Rồi thầy cười với tôi như an ủi: “Thế nên em đừng khóc nữa nhé, Diana. Năm sau lại phải nhờ em giúp đỡ nữa rồi.”

Tôi không tiếp xúc được nhiều với thầy Houjou trong thời gian thầy ở Bulgaria, kể cả đôi lúc có dịp ra ngoài cùng thầy, thì cứ hễ có thời gian rảnh, thầy lại đọc sách, và mặc dù vẫn còn trẻ, quanh thầy luôn bao trùm một bầu không khí bi quan và nghiêm túc, lúc nào cũng như đang chìm đắm trong một suy nghĩ nào đó vậy. Vì thế, tôi thấy hơi khó nói chuyện với thầy và nghĩ thầy là một giáo viên nghiêm khắc. Nhưng sau những lời vừa rồi, tôi nhận ra thầy là người có trái tim ấm áp.

Thế rồi, hai người họ đi về phía cổng ra máy bay. Bóng Itsumi nhỏ dần và mỗi lúc một xa. Tôi ngây ngốc nhận ra mình yêu Itsumi khi bóng dáng cô hoàn toàn khuất hẳn.

Năm sau. Đó là một tương lai làm người ta thấy xa xôi quá sức.

Tôi gửi mail cho Itsumi gần như mỗi ngày. Cô ấy cũng trả lời tôi mỗi khi có thể. Tôi quyết định học tiếng Nhật để lấp đầy khoảng trống mà Itsumi để lại. Tôi nhờ Emma mua sách tham khảo kèm CD tiếng Nhật mỗi khi chị có dịp đến Sofia, rồi hằng ngày tôi vừa nghe CD vừa học. Lần nào Emma dẫn du khách người Nhật tới tham

quan, tôi cũng đồng hành cùng họ, cố gắng luyện tập hội thoại bằng cách sắp xếp những từ vừa học thành câu. Riêng Kanji thực sự rất khó, nhưng tôi muốn tạo bất ngờ cho Itsumi vào năm sau, nên mỗi ngày, tôi dành ra hai tiếng để tập viết, và chép chính tả các tác phẩm văn học của Akutagawa Ryuunosuke* và Mishima Yukio* để củng cố vốn từ vựng. Nếu so với nỗi khổ tâm khi không được gặp Itsumi thì nhiều đây nỗ lực cũng chẳng có gì to tát.

Mỗi ngày, tôi đánh một dấu gạch chéo lên lịch để xóa dần đi khoảng cách thời gian. Rồi cuối cùng, ngày hội ngộ cũng tới. Tôi và Emma cùng nhau ra sân bay Sofia đón Itsumi. Khi hình bóng thân thương của Itsumi xuất hiện ở sảnh sân bay, chỉ thế thôi đã khiến lồng ngực tôi chứa chan cảm xúc.

Khi nghe tôi chào bằng tiếng Nhật: “Thật mừng vì cậu đã quay trở lại. Suốt một năm qua, lúc nào tớ cũng mong đợi đến ngày được gặp cậu,” gương mặt không giấu được vẻ ngạc nhiên của Itsumi mới thú vị làm sao!

“Diana, không thể tin nổi, cậu vừa nói tiếng Nhật đấy à?”

“Ừ. Tớ muốn được gần Itsumi hơn nữa.”

“Ồi, tớ hạnh phúc quá!”

Itsumi ôm tôi bằng đôi tay mềm mại, hết như cái cách cô ấy làm năm ngoái. Nhìn qua vai Itsumi, tôi thấy thầy Houjou đang đứng đó, mỉm cười.

“Đã lâu không gặp, thầy Houjou.”

“Em làm thầy bất ngờ đấy. Phát âm tốt lắm.”

“Hình như thầy dạy môn Tiếng Nhật nhỉ? Trong thời gian ở đây,

thầy dạy em kính ngữ được không?”

“Rất sẵn lòng.”

“Dạ?”

“À, có nghĩa là OK đấy.”

Sau vài câu trò chuyện ấy, lần đầu tiên tôi nhận ra còn có một cô gái nữa đứng khuất sau cái bóng của thầy. Cô ta không buồn tự giới thiệu, cũng không thèm nói gì với chúng tôi, chỉ đứng lì ở đó với vẻ chán ngán.

“Takaoka. Đây là Emma, người giúp thầy làm cầu nối cho chuyến du học ngắn hạn năm ngoái, và Diana, em gái của cô ấy.”

Thầy Houjou nói với cô gái đó. Cô ta liếc mắt về phía tôi và Emma rồi hơi cử động cằm. Hình như cô ta định xem đó là lời chào.

“Còn đây là Takaoka Shiyo, sẽ lên lớp Mười một từ mùa xuân năm nay.”

Thầy Houjou nói thay cho cô gái khó ưa ấy.

“Takaoka là nhà văn nổi tiếng đấy. Cô ấy cũng là thành viên của Câu lạc bộ Văn học nữa.”

Cô ấy giành được giải thưởng cho một tiểu thuyết tuổi teen, tên là “Hoa lan chuông”, Itsumi phấn khởi khoe như thể đó là thành tích của chính mình.

Tôi thì thất vọng. Có thêm học sinh khác nghĩa là chúng tôi sẽ phải đi cùng nhau trong tất cả các hoạt động. Tôi sẽ không thể nói chuyện riêng với Itsumi và lại phải chăm sóc thêm cô gái kia nữa. Đã thế, tôi còn chẳng có mấy ấn tượng tốt đẹp với cô ta.

“Chào mừng đến Bulgaria.”

Emma tươi cười, chìa bàn tay phải ra phía trước. Đối với chị, ngay cả một học sinh thô lỗ thể này cũng là một khách hàng quan trọng.

“Hello.”

Takaoka bắt tay lại mà không thêm mỉm cười. Song ánh mắt cô ta suột qua tôi và Emma rồi phóng thẳng về phía Itsumi.

Giờ nhớ lại ánh mắt lạnh băng, sắc lẹm như dao cạo ấy, tôi nghĩ có thể Takaoka muốn giết Itsumi từ lúc đó rồi.

Đúng như tôi dự đoán, Takaoka đi theo chúng tôi tới bất cứ đâu.

Tôi đã nghĩ cách đẩy cô ta sang cho thầy Houjou nhưng giống như năm ngoái, thầy quá bận rộn với các hoạt động nghiên cứu và tham quan cơ sở giáo dục nên thường đi riêng. Đó là lí do vì sao Emma được giao phụ trách toàn bộ các hoạt động tham quan. Chị thức cả đêm để nghiên cứu đường đi và sắp đặt lịch trình, sao cho có thể tới thật nhiều danh thắng với hiệu suất tốt nhất.

Tu viện Rila. Thung lũng Hoa Hồng. Bảo tàng Lịch sử. Nói chung cũng na ná chương trình tham quan năm ngoái, nhưng năm nay chúng tôi đã thêm “Pháo đài của Aldimir” cho mới mẻ. Đó là pháo đài, nơi Aldimir, thủ lĩnh Bulgaria vào thế kỉ mười bốn, đã cầm cự trước những đợt tấn công của người Thổ Nhĩ Kỳ. Năm ngoái chúng tôi không sắp xếp được lịch trình nên chưa thể tới đó.

Có một câu chuyện thương tâm ở pháo đài của Aldimir vẫn còn được truyền lại tới ngày nay. Truyền thuyết kể rằng khi quân Thổ Nhĩ Kỳ ập tới, có hai thiếu nữ xinh đẹp đã quyết định thà trầm mình xuống sông còn hơn là rơi vào tay địch. Hai cô đã bện tóc với nhau

thật chặt để không người nào có thể chạy trốn. Trong khoảnh khắc gieo mình xuống từ tường thành, cơ thể của hai cô đã biến thành đá. Hai khối đá từng là hai thiếu nữ trẻ trung, đến giờ vẫn nằm yên trong đồng tàn tích của pháo đài và không ngừng khóc than cho dòng máu đã chảy, linh hồn đã mất của mình... Người ta đồn rằng thi thoảng, vong hồn các cô gái lại xuất hiện, nhờ vậy mà nơi này trở thành một điểm tham quan thu hút khách du lịch.

Itsumi rất thích truyền thuyết này. Đôi mắt cô ứa lệ khi nhìn thấy hai khối đá như nương tựa vào nhau, say sưa lắng nghe Emma kể về lịch sử cuộc xâm lược của quân Thổ Nhĩ Kỳ. Dù ở bất nơi nào, ánh mắt Itsumi cũng ngời sáng niềm hứng thú, cô đặt ra cả tá câu hỏi, khiến ngay cả một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp như Emma cũng phải lúng túng.

Trong khi đó, Takaoka đi chơi đâu cũng tỏ vẻ chán ngán. Ngay cả ở tòa thánh đường Alexander Nevsky, nơi có thể chứa được tới năm ngàn du khách và có vẻ đẹp đến choáng ngợp, cô ta cũng chỉ liếc mắt nhìn qua rồi nghịch điện thoại di động hoặc máy ảnh. Cô ta mang theo một chiếc máy ảnh ống kính rời trông rất oách nhưng chẳng hăng hái dùng, phải để Itsumi giục thì mới chụp. Rõ ràng, cô ta chẳng mấy may quan tâm tới đất nước, lịch sử, văn hóa và ngôn ngữ của Bulgaria. Tôi bực bội tự hỏi, nếu thế, tại sao Takaoka lại chọn đất nước này làm điểm đến cho chuyến du học ngắn hạn của mình chứ. Không biết bao nhiêu lần, tôi nổi lên những ý định xấu xa, toan giấu chiếc máy ảnh đi cho cô ta hoảng hốt một phen, nhưng dù không mấy khi dùng đến, Takaoka vẫn quấn dây đeo máy ảnh quanh cổ tay và cẩn thận mang theo bên người. Nếu không phải là

khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp hay công trình kiến trúc với lịch sử lâu đời thì rất cuộc, Takaoka sẽ hăng say hướng ống kính vào cái gì đây?

Takaoka luôn ích kỉ trong mọi chuyện. Emma đã sắp xếp để cô ta ở nhà Bessie gần nhà tôi, nhưng cô ta phàn nàn đồ ăn ở đó không ngon và khăng khăng đòi chuyển qua nơi khác. Thế nhưng, sang chỗ mới cô ta cũng gào lên chê phòng bẩn, cuối cùng Emma đành phải để cô ta vào khách sạn ở Kazanlak.

Trong thỏa thuận giữa công ty Emma và Học viện nữ sinh Seibo, điều kiện đầu tiên của các chuyến du học ngắn hạn là học sinh nhất định phải sống cùng một gia đình địa phương. Vì mục đích của chuyến du học là giao lưu quốc tế nên điều này là hiển nhiên. Emma đã giải thích như thế với Takaoka rất nhiều lần, song cô ta chẳng thèm để lọt tai lời nào. Cuối cùng, cô ta còn dọa sẽ báo cáo với Học viện nữ sinh Seibo là các dịch vụ của Emma không chu toàn. Nếu cô ta làm thế, Emma sẽ mất việc. Cực chẳng đã, Emma đành phải giữ bí mật với Itsumi và thầy Houjou, đặt phòng khách sạn cho cô ta. Một mặt tôi không muốn rời xa Itsumi, mặt khác lại muốn Takaoka nhanh chóng về nước, tôi gập ngón tay, đếm số ngày còn lại của chuyến du học ngắn hạn và chờ đợi.

Mặc dù liên tục tỏ thái độ khó lòng tha thứ như thế với tôi và Emma, nhưng Takaoka luôn tiếp xúc với Itsumi bằng gương mặt tươi cười và cởi mở khi trò chuyện cùng cô ấy. Nhưng tôi nhận ra. Nụ cười của Takaoka dành cho Itsumi lúc nào cũng cứng ngắc, trong ánh mắt cô ta không hề có nét cười. Ban đầu tôi nghĩ Takaoka căng thẳng khi đứng trước một người chị lớp trên như Itsumi,

nhưng từ thái độ của Takaoka, tôi hiểu thực ra cô ta rất lạnh lùng.

Đã thế, Takaoka còn chơi xấu Itsumi như trẻ con. Chuyện xảy ra khi Itsumi làm rơi chiếc hoa tai trong chuyến du lịch bằng xe bus. Nhanh như cắt, Takaoka nhặt nó lên, giấu vào túi mình rồi thần nhiên giả bộ tìm cùng Itsumi.

Còn chuyện này nữa. Itsumi mua tặng tất cả chúng tôi, mỗi người một chiếc vòng misanga* giống nhau, để kỉ niệm chuyến tham quan tới tu viện Rila. Tôi và Emma thích lắm, đeo vào tay ngay. Nhưng Takaoka chỉ cười: “Cảm ơn chị Itsumi,” rồi nhét nguyên chiếc vòng đáng yêu với màu hồng chủ đạo ấy vào trong túi. Hôm sau, khi Emma tới phòng đón Takaoka như thường lệ, chị thấy những sợi dây màu hồng đứt tung tơi tả bị vứt trong thùng rác. Tôi và Emma không ngạc nhiên, chúng tôi biết cô ta quả là người như vậy.

Tâm địa xấu xa của Takaoka, người ngoài ai cũng hiểu, nhưng hình như chỉ mình Itsumi không nhận ra, cô ấy chăm sóc Takaoka như em gái, hết mua cho thứ này thứ nọ lại quan tâm cả sức khỏe của cô ta. Sao cô ấy thánh thiện đến vậy? Itsumi yêu dấu của tôi. Itsumi là một cô gái hoàn hảo trong mọi thời điểm. Tôi thực sự không thể hiểu nổi, làm thế nào có thể giống như Takaoka, đi ghét bỏ một người con gái tuyệt vời đến thế.

Nhưng sau mấy ngày đi cùng nhau, tôi đã dần dần hiểu ra nguyên nhân của mọi chuyện. Itsumi đứng đầu Câu lạc bộ Văn học nên cô ấy có quan điểm thẩm mĩ rất riêng về văn chương. Ngay cả khi ngồi trên xe đi tham quan, cô ấy cũng thường xuyên nói về những lí thuyết văn học của riêng mình, một tác phẩm dù được mọi người yêu thích đến đâu, cô ấy vẫn thẳng thắn phê bình những

điểm mình không thích. Bình thường, Itsumi nhẹ nhàng là thế, nhưng hễ liên quan đến văn học là cô ấy bắt đầu nói liên hồi và say sưa. Cũng với giọng điệu đó, Itsumi không ngại chỉ ra những khuyết điểm trong “Hoa lan chuông”, tác phẩm ra mắt của Takaoka.

“Chị thấy nhân vật chính nổi giận trong hoàn cảnh đó là không tự nhiên. Người Nhật thường sẽ khóc trước chứ nhỉ.”

“Có cảm giác em khắc họa mối quan hệ giữa ba mẹ và con cái quá khô khan. Ở nước ngoài, con cái thường tự lập sớm, nhưng ở Nhật, lớn rồi vẫn ở cùng ba mẹ đó thôi. Em nên tìm hiểu sâu hơn khi viết về khía cạnh này.”

Mỗi khi Itsumi nói, Takaoka không hề phản bác mà chỉ làm mặt cười thân thiện. Rồi lát sau, dù trước đó đã phê bình những gì, Itsumi cũng sẽ kết thúc bằng câu: “Takaoka ở nước ngoài từ bé mà, việc này chắc cũng không tránh khỏi.” Nghe nói Takaoka sống ở Pháp hồi còn nhỏ. Có lẽ cô ta biết rằng mình chỉ cần gạt đầu đại một cái là buổi phê bình sẽ kết thúc theo ý muốn nên cô ta chỉ im lặng mỉm cười. Nhưng cái kẻ “bề ngoài thơn thớt nói cười, mà trong nham hiểm giết người không dao” như Takaoka khiến tôi thấy thật hèn hạ và hiểm độc, đồng thời càng ngày càng ghét cô ta hơn.

Theo kế hoạch, chúng tôi sẽ dẫn Itsumi và Takaoka đi thăm Bảo tàng Mỹ thuật vào ngày cuối cùng, nhưng lễ hội trường tôi bị lùi lịch, khiến cả tôi và Emma đều không thể sắp xếp được thời gian. Itsumi bảo: “Đừng lo. Tôi sẽ đi với Takaoka,” nhưng tôi nghĩ: “Tuyệt đối không thể được!” Ngay trước mặt tôi và Emma, Takaoka còn chơi xấu như thế thì khi không có ai để mắt tới, chắc chắn cô ta sẽ làm

những chuyện tồi tệ hơn với Itsumi. Cuối cùng, tôi phải xin thầy Houjou hủy buổi hội thảo khoa học để đưa họ đi thay mình.

Hôm đó, vừa xong việc ở trường, tôi với Emma vội vã trở về nhà. Biết chắc Itsumi đã trở về bình an, tôi mới có thể trút được nỗi lo trong lòng.

“Bảo tàng Mĩ thuật thế nào? Cậu đi không sao chứ? Chơi có vui không? Takaoka không giở trò gì đấy chứ?”

Vừa mở cửa ra tôi đã hỏi ngay khiến Itsumi bật cười.

“Cậu hỏi tới tấp thế. Ừm, để tớ trả lời từng câu một nhé. Đầu tiên, chúng tớ đã tới Bảo tàng Mĩ thuật an toàn. Tất cả là nhờ cậu đã chỉ cặn kẽ cho thầy Houjou cách đến đó bằng xe buýt đấy. Tiếp theo, Bảo tàng Mĩ thuật rất tuyệt. Và cuối cùng, Takaoka không làm gì tớ cả. Đúng hơn là, em ấy không đi cùng tớ.”

“Không đi cùng?”

“Ừ. Em ấy nói là không được khỏe.”

“Ra vậy. Thế thì tốt quá.”

“Hả?”

“À không, không có gì. Miễn Itsumi không gặp chuyện khó chịu là tốt rồi.”

Takaoka không đi. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến tôi nhẹ cả người. Bị mệt đúng vào ngày cuối cùng, chắc chắn cô ta đã bị trời phạt.

Tối hôm đó, cũng giống như năm ngoái, chúng tôi tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại nhà. Itsumi lại diện trang phục truyền thống Nhật Bản, chiêu đãi thị giác của người Bulgaria chúng tôi. Takaoka mệt, tất nhiên không đến được.

Suốt cả bữa tiệc, tôi thấy rất buồn. Mặc dù Itsumi hứa sẽ quay trở lại vào kì nghỉ xuân năm sau trước khi vào Đại học, điều đó vẫn có nghĩa là chúng tôi không thể gặp nhau trong suốt một năm trời. Tôi cố nặn vẻ mặt tươi cười để không khiến Itsumi lo lắng nhưng cuối cùng nước mắt vẫn trào ra không sao kiềm lại được.

“Diana, đừng khóc mà. Tớ có quà cho cậu đó.”

Itsumi kéo tôi ngồi xuống sofa. Bất cứ lúc nào, cô ấy cũng chú ý để chân tôi không phải chịu quá nhiều gánh nặng.

“Đây này. Hi vọng là cậu sẽ thích nó.”

Đó là một chiếc hộp bọc trong giấy gói quà màu xanh dương. Tôi mở ra và thấy một con búp bê dễ thương nằm ngay ngắn bên trong.

“Ôi!”

“Tớ thấy nó ở chợ hôm nay đấy. Trông có giống tớ không?”

“Giống lắm. Y chang.”

“Giống nhỉ? Tớ cũng bất ngờ lắm.”

“Tớ vui lắm. Tớ sẽ giữ gìn nó cẩn thận, cảm ơn cậu.”

Tôi lấy con búp bê từ trong hộp ra, ôm ghì vào lòng. Nó chỉ cao tầm ba mươi centimet. Hình như làm bằng nhựa celluloid thì phải. Nó mặc một chiếc váy màu xanh nhạt trang nhã. Mái tóc dài màu hạt dẻ tuyệt đẹp và đôi mắt thủy tinh đen láy sáng ngời. Thêm cả đôi môi phớt hồng và nụ cười quyến rũ. Càng nhìn càng thấy giống Itsumi. Tôi quyết định sẽ đặt tên con búp bê này là “Itsumi”.

Có lẽ nhờ có con búp bê mà ngày hôm sau, khi chia tay ở sân bay, tôi không thấy buồn như năm ngoái.

“Emma, Diana, cảm ơn hai em rất nhiều.”

Thầy Houjou nói. Còn Takaoka, cũng hết như lúc đến đây, chỉ buông một câu “Thank you” cộc lốc rồi vội vàng một mình đi ra cổng lên máy bay.

“Năm sau chúng ta lại được gặp nhau đúng không?”

“Ừ, Diana.”

“Chúng tớ cũng muốn đến Nhật vào một ngày nào đó.” Emma thổ lộ.

“Thật á, nhất định các cậu phải đến nhé.” Itsumi mỉm cười.

Tiến họ xong xuôi, trở về nhà, tôi đi thẳng lên phòng mình. Trên giường đã có búp bê Itsumi đợi sẵn.

Tôi nâng con búp bê lên cao ngang mặt và nói.

“Itsumi. Tớ về rồi đây.”

Mừng cậu đã về, Diana. Kể từ hôm nay, chúng mình giúp đỡ lẫn nhau nhé.

Nhìn biểu cảm của búp bê, tôi hình dung nó đang nói với mình như vậy. Trong niềm hạnh phúc, tôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Itsumi.

Kể từ ngày đó cho đến hôm nay, tôi luôn trân quý con búp bê này và mang nó theo bên người không rời nửa bước. Gần này tuổi rồi còn chơi búp bê thì xấu hổ quá nên tôi bọc nó trong một mảnh vải để không ai nhận ra, đi đến đâu cũng mang theo. Tất nhiên, kể cả khi đến Nhật.

Búp bê lắng nghe khi tôi gặp chuyện buồn, chung vui khi tôi đang hạnh phúc.

Tưởng như có nó ở bên, tôi có thể vượt qua bất cứ khó khăn

nào.

Itsumi về nước đã vài ngày.

Và có lẽ, câu nói “nhất định các cậu phải đến nhé” không phải là một lời chào xã giao. Itsumi đã trao đổi với cô hiệu trưởng và ba cô ấy là giám đốc điều hành Học viện nữ sinh Seibo, nhờ thế, họ quyết định nhận du học sinh vào trường, khỏi phải nói tôi đã bất ngờ và hạnh phúc tới mức nào khi đọc bức email đó. Chẳng những thế, được mời sang học có nghĩa là được Học viện đài thọ toàn bộ chi phí và được ở tu viện trong khuôn viên trường. Thế nhưng, chỉ có một người được mời, tôi lại lo lắng về cái chân dị tật nên đã động viên Emma đi du học, mặc dù tôi rất mong gặp Itsumi. Với cái chân này, tôi nghĩ mình chẳng thể sống nổi ở một đất nước xa lạ, vả lại, suy cho cùng, tôi có cơ hội gặp Itsumi, lại còn nhận được lời mời này, chính vì Emma làm việc ở công ty du lịch.

Việc chuẩn bị đi du học của Emma diễn ra thuận lợi. Lâu nay chị vẫn luôn mong sẽ được đi du lịch vòng quanh thế giới. Ngay cả những thủ tục lằng nhằng như xin visa, chị cũng vui vẻ tận hưởng. “Đến Nhật rồi, chị sẽ đi thăm núi Phú Sĩ. Chị muốn tận mắt nhìn xem nó có đẹp bằng núi Vitosha hay không.” “Người nước ngoài có vẻ thích Kyoto và Nara, nhưng chị quan tâm tới Aomori hơn. Không hiểu sao, chị thấy nơi đó rất giống Bulgaria của mình.” Ngày nào Emma cũng nói những chuyện như vậy. Phải rời xa chị suốt một năm trời, tất nhiên tôi sẽ buồn, nhưng điều đó có là gì so với niềm vui khôn xiết mỗi khi tưởng tượng ra cảnh Emma tạo nên một mối liên kết bền chặt với Nhật Bản rồi trở về.

Vậy mà ông trời thật không có mắt. Trong một lần làm hướng dẫn viên du lịch ở pháo đài của Aldimir, Emma ngã từ bậc thang đá xuống và bị thương nặng. Đầu chị va đập mạnh, xương tay xương chân gãy nghiêm trọng. May mà không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng chị sẽ phải nằm viện ba tháng, sau đó mất thêm nửa năm để phục hồi chức năng nên đành từ bỏ chuyện du học.

Ngay lập tức, tôi được sắp xếp để đến Nhật thay cho Emma và bắt đầu chuẩn bị các thủ tục cần thiết. Cái chân là một chuyện, nhưng còn cả tính cách rụt rè cố hữu của tôi nữa. Bao nhiêu lo lắng đầy ứ trong lòng, nhưng vì sắp được gặp Itsumi nên tôi đã huy động toàn bộ dũng khí mà mình có. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần là xin giấy chứng nhận tư cách lưu trú và visa sẽ mất rất nhiều thời gian, không ngờ mọi thứ diễn ra quá sức thuận lợi và tôi có thể tới Nhật đúng thời điểm kì học mới bắt đầu vào tháng Tư. Thực sự tôi thấy rất vui, những chuyện như thế này, trong tiếng Nhật người ta gọi là “có duyên” thì phải.

Ngoài ra, chuyến du học này còn có một ý nghĩa to lớn khác. Nếu du học sinh đầu tiên, nói cách khác là tôi, có thể gây ấn tượng tốt đẹp với Học viện, thì từ năm sau trở đi, việc này sẽ tiếp tục được duy trì, mỗi năm sẽ có một học sinh từ trường cấp ba của làng Levagrad được mời sang học. Nếu điều này trở thành hiện thực, đó sẽ là một vinh dự lớn đối với làng chúng tôi. Hơn nữa, việc kết nối sẽ được thực hiện thông qua công ty của Emma nên chắc chắn chị ấy sẽ được nhận tiền thưởng. Tất cả những điều trên đều phụ thuộc vào chuyến du học của tôi. Thế nên, để chương trình học bổng này được tiếp tục, tôi tự nhủ phải cố gắng hết sức, không chỉ học tập

mà còn cần tích cực tham gia các sự kiện trong trường, như Lễ Phục Sinh và lễ hội âm nhạc.

Thời gian đầu của cuộc sống du học, tôi hoàn toàn rối trí trước đất nước Nhật Bản lần đầu đặt chân tới, và ngôi trường chỉ toàn nữ sinh này.

Bất cứ đất nước nào cũng có trường nữ sinh, nhưng dường như trường nữ sinh ở Nhật là một không gian kì lạ độc nhất vô nhị.

Trong không gian kì lạ ấy các nữ sinh hừng hực tranh giành sợi dây mang tên quyền lãnh đạo. Sợi dây bị kéo căng đến mức đau đớn, siết chặt bàn tay và khiến bạn bị thương, giống như một sợi dây kẽm. Cho dù bạn ở phe tranh cướp hay bảo vệ quyền lãnh đạo, bạn cũng không thể tránh khỏi những tổn thương. Thế nhưng ngoài mặt, các nữ sinh luôn tỏ vẻ không quan tâm và tươi cười buôn chuyện.

Nhưng rồi tôi nhanh chóng hiểu ra. Trong môi trường đặc thù của Học viện này - nói cách khác là một trường cấp ba nữ sinh - những cuộc giằng co như vậy vẫn diễn ra hằng ngày, dù ít hay nhiều. Ai là người đứng đầu, ai có sức mạnh, ai đang nắm quyền lãnh đạo, các nữ sinh đánh hơi và phát hiện ra điều đó cực nhanh nhạy, đồng thời chờ cơ hội thuận lợi để đoạt lấy dây cương. Theo những gì tôi thấy thì trường cấp ba nữ sinh của Nhật là một nơi như thế.

Dường như trong lớp học có vô vàn sợi dây được chằng lên. Bất cứ ai cũng sẽ bị vướng vào, không thể thản nhiên mà tránh né. Có lẽ chỉ mình tôi, người ngoài duy nhất bước vào trường, là thấy được những sợi dây đó, giống như một mạng nhện rối rắm.

Và mối quan hệ quyền lực ấy biến đổi mỗi ngày, mà không, mỗi giờ, đến độ chóng mặt. Người mới đây thôi còn ở vị trí trung tâm, không hiểu vì lí do gì, sau giờ ăn trưa bỗng nhiên bị bạn bè xa lánh. Sự đối nghịch đó vẫn xảy ra thường xuyên.

Tôi tự hỏi, liệu có sơ đồ quan hệ con người nào dữ dội và tàn nhẫn đến thế chẳng? Thực lòng, tôi thấy thật may vì mình là du học sinh. Tôi chỉ đứng nhìn vào từ bên ngoài, và trong những cuộc đấu đá của các nữ sinh - tôi không biết diễn tả tiếng Nhật thế này có phù hợp không nữa - tôi cảm thấy đau đớn đến tê dại, tưởng như đang chà xát trái tim mình xuống nền đất lấm lem đầy cát.

Chỉ duy nhất Istumi vẫn có thể tự do tự tại đi lại giữa đồng hỗn độn đó. Cô ấy nổi bật hơn bất cứ ai. Học viện này không thiếu các cô gái xinh đẹp. Từng người trong số họ đều là viên ngọc quý phương Đông, với khí chất thông minh, tao nhã, quý phái của mình. Nhưng khi đứng trước Istumi, tất cả không hơn gì một hòn sỏi nhỏ bé. Nét đẹp sáng chói lộng lẫy được mài giũa đến triệt để của Istumi có thể làm lu mờ bất cứ thứ gì.

Tuy cũng có lúc cảm thấy hoang mang với cuộc sống ở một ngôi trường nữ sinh như thế này, nhưng nhờ Istumi mà sinh hoạt của tôi ở Học viện rất vui vẻ. Đặc biệt, có thể nói việc tôi được tham gia Câu lạc bộ Văn học rồi có thêm những người bạn mới là trải nghiệm quý giá nhất.

Dù tôi nói rằng mình đã học tiếng Nhật thông qua rất nhiều tác phẩm của Akutagawa và Mishima, nhưng khi vào Câu lạc bộ, trình độ ngôn ngữ của tôi vẫn chưa đủ để hiểu được những tiểu thuyết

dài. Hằng ngày, sau khi hoàn thành bài tập trên lớp, tôi lại mở một cuốn trong danh sách những tựa khuyến đọc dành cho buổi đọc sách của Câu lạc bộ, và cố gắng đọc được chừng mười trang là đã tốt lắm rồi. Dẫu vậy Itsumi không bao giờ giao cho tôi những truyện ngắn hay những thứ dễ đọc. “Với trình độ tiếng Nhật của cậu, tớ tin là cậu sẽ đọc được ngay thôi.” Nói rồi, Itsumi chọn cho tôi những tác phẩm khó chẳng chút xót thương. Tôi phải thú nhận rằng, thời gian đầu, tôi khá bực Itsumi. Vì tôi là du học sinh nên tôi nghĩ lẽ ra cô ấy nên nương tay hơn mới phải. Thế nhưng, trong lúc đọc dần từng chút một mỗi ngày, tôi đã học được cả một lô từ vựng, các phép ẩn dụ và quán ngữ từ lúc nào không biết.

Khi khả năng đọc hiểu của tôi đã đạt đến một mức độ nhất định, Itsumi lại giao cho tôi thử thách tiếp theo. Đó là viết.

“Tớ thấy thật đáng tiếc vì văn học Bulgaria hầu như không được biết đến ở Nhật Bản,” Itsumi nói. “Thế nên tớ muốn cậu hãy dịch và giới thiệu với chúng tớ. Đây chẳng phải là sứ mệnh của cậu sao, Diana?”

Ngay lập tức, Itsumi đặt mua vài tập truyện ngắn từ Bulgaria. Với cuốn từ điển trên tay, tôi bắt đầu dịch chúng bằng thứ tiếng Nhật còn vựng về của mình. Đọc hiểu và viết cho chính xác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tận dụng sự nhạy cảm về cách dùng từ, thời thể và sắc thái ý nghĩa, tôi túc tắc dịch mỗi ngày một ít.

Cuối tuần, Itsumi đến salon Văn học, sửa tiếng Nhật cho tôi từ sáng tới tối. Cô ấy ngồi gần đến mức hơi thở phả cả vào má tôi, chăm chú chỉnh sửa bằng bút đỏ. Itsumi cẩn thận giải thích từng lỗi sai, nhưng tôi chẳng thể để vào đầu vì còn mãi xao xuyến trước đôi

môi mấp máy đầy quyền rũ và dải xương quai xanh lấp ló sau cổ áo. Dẫu vậy, khả năng viết tiếng Nhật của tôi đã tiến bộ vượt bậc, có lẽ sau khi dịch được khoảng mười truyện ngắn. Tuy chưa phải hoàn hảo nhưng tôi đã viết được những truyện ngắn dài tầm năm mươi trang trên giấy viết văn kẻ ô như bây giờ, đều là nhờ công Itsumi cả.

Một hôm, Itsumi gợi ý trong một buổi họp của Câu lạc bộ.

“À phải rồi. Sao cậu không thử dịch “Hoa lan chuông” của Takaoka sang tiếng Bulgaria nhỉ? Mà không, không chỉ tiếng Bulgaria thôi đâu, chúng ta sẽ dịch cả sang tiếng Anh và tiếng Pháp rồi gửi tới các nhà xuất bản ở nước ngoài. Takaoka sẽ xuất bản sách ở nước ngoài. Câu lạc bộ của chúng ta sẽ có một thành viên rải rộng cánh bay ra thế giới, chẳng phải rất tuyệt sao?”

Tất cả các thành viên đều rất hào hứng và tán thành ý tưởng của Itsumi - ngoại trừ một người. Và người đó, thật bất ngờ, lại chính là Takaoka Shiyo.

“Kìa Takaoka, sao mặt mũi em như đưa đám thế kia?”

“Chị Itsumi. Em rất vui khi chị thích tác phẩm của em, nhưng em cũng phải nói thật rằng, dịch thuật là việc làm bán bỏ đối với tác phẩm. Em đã viết nên tác phẩm của mình với niềm tự hào về tiếng Nhật, rằng mình là người Nhật. Một khi bị dịch sang tiếng nước ngoài, tác phẩm của em sẽ chết.”

“Không có chuyện đó đâu. Nếu chị và Sayuri dịch sang tiếng Anh, bọn chị sẽ nhờ em kiểm tra lại đằng hoàng, còn nếu là tiếng Pháp thì chẳng phải sở trường của em đấy sao? Em có thể tự dịch nó sang tiếng Pháp để chuyển tải nguyên vẹn tinh thần của nguyên tác

tiếng Nhật mà.”

“Em đã nói rồi, việc giữ lại nguyên vẹn tinh thần của nguyên tác là điều không thể! Chị Itsumi không hiểu được cảm xúc của một nhà văn chuyên nghiệp đâu!”

Takaoka nói như hét lên. Dù từ trước tới giờ, Takaoka luôn chống đối Itsumi mỗi khi có chuyện, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta cư xử bạo lực đến thế. Nếu lúc đó không có chúng tôi... nếu chỉ có hai người họ... Chắc Takaoka đã nhào tới tát Itsumi rồi. Cuộc đối thoại căng thẳng như vậy đó.

Cuối cùng, buổi họp kết thúc khi vấn đề này vẫn còn tồn đọng lại, chưa được giải quyết. Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy các thành viên vừa chuyện phiếm vừa sửa soạn ra về, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lẽ nào họ không nhận thấy thái độ thù địch mà Takaoka dành cho Itsumi? Họ nghĩ đó chỉ là sự ích kỷ trẻ con thôi sao? Hay vì tôi có tình cảm đặc biệt với Itsumi nên mới lo lắng chứ thực ra chuyện chẳng có gì đáng kể?

Mặc dù vấp phải sự phản đối quyết liệt của Takaoka, Itsumi vẫn không từ bỏ ý định dịch “Hoa lan chuông”. Cô ấy giữ bí mật với Takaoka và âm thầm thực hiện.

“Cả thế giới cần được đọc tác phẩm đó.”

Trong buổi họp bàn về việc dịch, Itsumi nhấn mạnh.

“Tôi nghĩ Takaoka nói vậy vì thực ra em ấy thiếu tự tin thôi. Thế nên chúng ta sẽ dịch và gửi bản thảo ra nước ngoài trước rồi chờ xem phản hồi của các nhà xuất bản. Nếu nhận được những lời đề nghị tốt, chắc chắn em ấy sẽ rất vui cho mà xem.”

Itsumi thường phê bình tác phẩm của Takaoka, nhưng có lẽ điều đó xuất phát từ tâm lí yêu cho roi cho vọt giống như bậc làm cha làm mẹ mong muốn Takaoka ngày càng trưởng thành hơn với vai trò một nhà văn. Đó cũng là điều tôi rất thích ở Itsumi, không phải lúc nào cũng dịu dàng mà có cả mặt nghiêm khắc nữa. Những thử thách đọc sách tiếng Nhật, hay dịch tác phẩm văn học tiếng Bulgaria mà Itsumi giao cho tôi cũng xuất phát từ tình thương yêu ấy. Lúc nào cũng tỏ ra cứng chiều không phải là yêu. Vì vậy, tôi rất sẵn lòng nhận nhiệm vụ dịch sang tiếng Bulgaria và cần mẫn với công việc của mình.

Mùa Lễ Phục Sinh và Ngũ Tuần đã tới.

Tại vùng tôi sống, vào dịp này chúng tôi sẽ làm một quả trứng mô hình thật bự rồi bày ở chính giữa quảng trường. Tất cả dân làng đều háo hức chờ đợi sự kiện này hằng năm, để được tô màu và vẽ họa tiết lên mô hình đó.

Nhật Bản không phải đất nước theo đạo Thiên Chúa nên Lễ Phục Sinh có vẻ không phổ biến lắm, nhưng Học viện nữ sinh Seibo là một trường dòng, nghe nói năm nào cũng tổ chức Lễ Phục Sinh cực kì hoành tráng.

Vì được yêu cầu giới thiệu cách ăn mừng Lễ Phục Sinh ở làng Levagrad nên từ một tháng trước lễ hội, tôi đã hợp sức với Câu lạc bộ Mĩ thuật, làm một quả trứng mô hình để chuẩn bị cho sự kiện này.

Hôm lễ hội, sân trường đầy nhóc những đứa trẻ đáng yêu đi gom trứng trong hoạt động săn trứng. Mô hình trứng của tôi được đặt

chính giữa sân, với mười chú thỏ Phục Sinh nhảy múa xung quanh, chỉ cần ngắm điệu nhảy của các chú thỏ hồng là tôi thấy dễ chịu. Nhưng nghĩ cũng tội cho những học sinh phải đóng thỏ Phục Sinh, thời tiết này mà mặc áo bông thỏ chắc nóng lắm.

Ơn Thánh Chúa cao vời, hi sinh vì chúng con

Ơn Thánh Chúa cao vời, thập giá treo thân héo hon

Tôn ngợi Chúa Jesus trong khúc ca khải hoàn

Từ đây Ngài phục sinh, hiện sống suốt cõi trường tồn

Học sinh trong Câu lạc bộ Hợp xướng vừa hát vừa diễu hành. Bên hông vườn trường, các gian bán đồ ăn nhẹ và đồ uống nằm san sát, trong đó có cả gian bán bánh của Câu lạc bộ Văn học với những người chờ mua đã xếp thành một hàng dài. Tôi đứng kế bên mô hình quả trứng, lòng thầm nghĩ Lễ Phục Sinh ở Nhật cũng vui đấy chứ. Mọi người có thể tự do tô màu hoặc vẽ lên mô hình. Tôi vừa đưa đồ vẽ và sáp màu cho những đứa trẻ ghé qua vừa nói: “Lễ Phục Sinh vui vẽ.”

Tôi hơi đau chân vì phải đứng quá lâu nên đi về phía khu học xá định nghỉ ngơi một lát. Đúng lúc đó, tôi nhác thấy Itsumi bị một chú thỏ hồng dẫn ra phía sau nhà thể chất. Trên sân khấu, Ban tổ chức chuẩn bị công bố tên người săn được nhiều trứng nhất nên chẳng ai để ý tới sự vắng mặt của hai người.

Không hiểu sao tôi thấy lo lắng không yên, bèn rẽ đám đông, đi về phía nhà thể chất. Càng tới gần, tôi càng nghe rõ một giọng nói điên loạn.

“Tôi biết thừa mục đích của chị. Thực sự, chị chỉ muốn biến tôi thành con ngốc thôi đúng không? Chị cười cợt sau lưng tôi và gọi tôi là kẻ bất tài vô dụng chứ gì!”

“Không phải vậy đâu. Thôi nào, làm ơn bình tĩnh lại.”

Là giọng nói như van lơn của Itsumi.

“Lúc nào chị cũng khinh thường tôi. Không bao giờ tôi tha thứ cho chị. Tôi sẽ giết chị.”

Tôi vội vòng ra phía sau thì thấy con thỏ dán trên mặt nạ cười thân thiện đang siết cổ Itsumi. Sự tương phản ấy thực khiến người ta ghê rợn. Mắt Itsumi trợn trừng, thân người vặn vẹo trong đau đớn. Tôi hét lên. Con thỏ giật mình, buông cổ Itsumi ra rồi hối hả bỏ chạy.

Tôi lao về phía Itsumi ngã gục trên nền đất và nâng cô ấy dậy. Itsumi ho dữ dội.

“Itsumi, cậu có sao không?”

Tôi cuống quýt xoa lưng cho cô ấy. Cuối cùng, khi đã điều hòa lại được nhịp thở, Itsumi ngược lên nhìn tôi, khẽ gật đầu như đã an tâm.

“Có chuyện gì thế? Kẻ vừa rồi là ai vậy?”

“Không có gì đâu.”

“Nhưng...”

“Tớ ổn mà. Không có gì đâu, thật đấy. Chắc hiểu làm gì đó thôi. Coi như tớ xin cậu đó, quên chuyện này đi nha.”

Itsumi lại lên cơn ho quằn quại. Trên cổ cô ấy vẫn còn hằn rõ những vết ngón tay màu đỏ. Phải đến lúc đó tôi mới nhớ ra, con thỏ

khi này chỉ tháo đôi bao tay của bộ đồ hóa trang. Và móng tay nó được sơn màu xanh lá cây nhạt.

Dù Itsumi bảo hãy quên đi nhưng tôi vẫn nghĩ mình cần biết hung thủ là ai. Chắc chắn đây không phải một sự nhầm lẫn. Bởi rõ ràng kẻ đó có chủ ý làm đau... hoặc thậm chí sát hại Itsumi.

Sau khi lễ hội kết thúc, tôi tới văn phòng của Ban tổ chức để cất quả trứng mô hình. Ở đó, tôi xem danh sách những người cải trang thả Phục Sinh trong bảng phân công nhiệm vụ dán trên tường. Quả nhiên có tên Takaoka Shiyo.

Tôi tới salon Văn học. Mọi người đang tính tổng doanh thu bán bánh bên chiếc bàn cẩm thạch. Takaoka đang đếm tiền xu, và đúng như tôi dự đoán, móng tay cô ta sơn màu xanh lá cây nhạt. Tôi nhìn Itsumi và thấy cô ấy đang quàng một chiếc khăn như để che đi phần cổ.

“Ừa, Itsumi. Sao cậu lại quàng khăn thế kia?”

Tôi cố tình hỏi nhưng Takaoka vẫn tiếp tục đếm tiền xu và vờ như không biết. Không thể tin nổi cô ta trơ trẽn đến vậy. Cô ta vẫn có thể ngồi trước mặt Itsumi với bộ mặt thản nhiên như không.

“Ừ, tớ hơi lạnh cổ.”

Itsumi ra hiệu với tôi bằng mắt. Cô ấy định bảo vệ Takaoka tới cùng. Nỗi ghen tuông cuộn lên, sôi sục trong tôi. Một đứa con gái như thế này không hề có giá trị để được ở bên Itsumi. Vậy mà Itsumi lại coi trọng cô ta, chỉ vì cô ta có thể viết chút ít tiểu thuyết. Cho dù cô ta nói năng ích kỷ đến đâu, chống đối thế nào, Itsumi cũng đều tha thứ. Trong khi tôi lặng lẽ ở đây, bên cạnh Itsumi, luôn

phải kìm nén cảm xúc của mình.

Không bao giờ tôi tha thứ cho chị. Tôi sẽ giết chị.

Giọng nói của Takaoka tôi nghe thấy ban nãy quay trở lại trong đầu. Chính tôi cũng muốn nói với cô ta câu nói ấy.

Itsumi, tớ sẽ bảo vệ cậu. Tớ không bao giờ tha thứ cho kẻ nào làm hại cậu, dẫu chỉ là một chút.”

Tôi hướng về phía Itsumi, thì thầm bằng tiếng Bulgaria. Lời nói tôi đong đầy cảm xúc, tiếng cuối cùng sắc lẹm như dao. Itsumi ngẩng mặt lên rồi nghiêng cổ.

“Gì đấy, Diana? Cậu vừa nói gì thế?”

“Không có gì. Chỉ là một câu thần chú may mắn thôi. Tớ cầu cho Itsumi được hạnh phúc mãi mãi ấy mà.”

“Ồ, cảm ơn cậu nhé.”

Itsumi mỉm cười hạnh phúc. Phải chăng nụ cười mong manh ấy thể hiện rằng cô ấy đã đoán được tất cả những gì sắp xảy ra. Chỉ vài tuần ngắn ngủi sau đó, Itsumi qua đời.

Mỗi ngày, kể từ khi mất Itsumi, ngay cả việc hít thở đối với tôi cũng vô cùng đau đớn. Tôi đâu có tới tận Nhật Bản xa xôi để chứng kiến cái chết của Itsumi. Vì sao một cô gái xinh đẹp, trong sáng như Itsumi lại phải gặp cảnh này?

Tôi không tận mắt chứng kiến khoảnh khắc Itsumi qua đời. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là cơ thể biến dạng của cô ấy nằm dưới bồn hoa, và nhành linh lan mà bàn tay ấy nắm chặt. Vì vậy, tôi biết mình không được phép nói ra những điều mới chỉ là suy đoán. Nhưng rõ

ràng, Itsumi đã bị giết. Kẻ giết hại cô ấy có thể là ai đây?

Không bao giờ tôi tha thứ cho chị. Tôi sẽ giết chị.

Tiếng hét hôm Lễ Phục Sinh cứ văng vẳng bên tai tôi.

Lòng hận thù Takaoka dành cho Itsumi vô cùng mãnh liệt. Công việc kiên định của một nhà văn là từ chỗ không có gì sẽ lần lượt sắp xếp từng con chữ, xây dựng nên thế giới quan, thổi hồn vào các nhân vật trên giấy và cho họ những cảm xúc yêu thương, tuyệt vọng, hay căm hận. Một công việc vô cùng khốc liệt mà người bình thường như tôi chẳng thể tưởng tượng ra. Cho dù Takaoka có giết người vì nghĩ rằng kẻ đó đã cả gan phủ nhận công sức của mình thì tôi cũng không thấy có gì bất tự nhiên hết.

Hơn nữa, Itsumi cũng cho chúng ta biết rõ kẻ nào là hung thủ rồi. Trước đây, cô ấy từng nói với tôi rằng “hoa lan chuông” là tên gọi khác của hoa linh lan.

Nếu biết Itsumi sẽ bị cướp đi theo cách này, chẳng thà tôi dẫn cô ấy lên sân hiên rồi cùng nhau lao xuống. Nếu chúng tôi bện tóc lại với nhau, tay nắm chặt tay và phó mặc thân xác này cho Thượng Đế, tôi tin rằng Ngài sẽ đoái thương mà biến chúng tôi thành đá. Và như vậy, chúng tôi có thể bên nhau vĩnh viễn, giống như hai thiếu nữ ở pháo nài. Ôi, Itsumi, Itsumi yêu dấu...

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho Takaoka Shiyo.

Và cũng không thể tha thứ được cho bản thân mình. Cái bản thân quá ngu dốt đã không thể bảo vệ Itsumi. Tôi sẽ gặm nhấm nỗi ân hận này cho tới chừng nào còn sống trên đời. Nỗi ân hận vì đã không bảo vệ được người đầu tiên mà mình yêu. Nỗi ân hận vì chỉ có thể đứng nhìn sinh mệnh ấy mất đi dù ở ngay bên cạnh.

(Hết)

†

Cảm ơn Diana.

Cậu là du học sinh duy nhất trong Câu lạc bộ Văn học của chúng ta. Cậu mới ở Học viện này được một năm và còn xa lạ với nước Nhật. Vì vậy, tớ kì vọng câu chuyện của cậu sẽ cho thấy một cái nhìn khách quan nhất về vụ án.

Và đúng như những gì tớ mong mỏi. Trước đây, tớ chưa bao giờ cảm nhận được sự tồn tại của cái gọi là... bầu không khí căng thẳng giữa các cô gái trong trường. Cậu dùng từ “tê dại” để diễn tả cảm xúc của mình, và cậu nói không biết cách diễn đạt ấy có phù hợp hay không, nhưng tớ nghĩ chẳng có cách diễn đạt nào chính xác hơn thế. Đó không phải “đau đớn” mà là cảm giác trái tim mình bị chà xát và bào mòn dần đi. Mấy tháng gần đây, trình độ tiếng Nhật của cậu đã tiến bộ rất nhiều rồi đó.

Và trong khoảng thời gian ấy đã xảy ra sự việc của Itsumi. Lắng nghe câu chuyện của cậu, tớ đã tham khảo được rất nhiều. Nhưng lần này lại là một ý kiến hoàn toàn khác biệt so với những câu chuyện vừa đọc trước đó. Rốt cuộc, chuyện gì đang diễn ra ở đây...?

Phần đọc của cậu nghe rất bắt tai. Tiếng Nhật có trọng âm nghe gọi cảm lắm đấy. Chất giọng của cậu rất tuyệt vì có chiều sâu. Qua giọng đọc ấy, khung cảnh quê hương của cậu - những dãy núi sừng sững uy nghiêm, những di tích và công trình kiến trúc ghi dấu lịch

sử, thung lũng Hoa Hồng, đại dương phong phú - đã hiện lên trước mắt chúng tớ thật sống động.

Phần đọc của cậu rất hấp dẫn. Diana, thực sự cảm ơn cậu rất nhiều. Hãy tặng cho cô ấy một tràng pháo tay hoành tráng nào mọi người.

Các bạn vẫn đang tiếp tục ăn chứ? Có nên bổ sung thêm một chút nguyên liệu không nhỉ? Đừng ngại xin thêm đồ uống nhé.

Ờ kìa, mọi người xôn xao chuyện gì vậy?

Hả, đồng hồ? Lần này cũng có người mang đồng hồ tới sao. Cô gái may mắn đó là ai vậy... Ô, Kominami? Ghen tị thật. Nhưng chưa chắc đã là một chiếc đồng hồ cao cấp giống như năm ngoái. Rất có thể chỉ là đồ rẻ tiền thôi. Chúng ta cùng hồi hộp chờ đến khi buổi tiệc này kết thúc và bật đèn chùm lên nhé... Đó cũng là một điểm thú vị của tiệc lẩu bóng tối. Từ giờ đến lúc đó, mọi người có thể tha hồ mà tưởng tượng.

Tôi sẽ tiếp thêm nguyên liệu và nước súp cho vừa, trong thời gian đó, người tiếp theo hãy chuẩn bị cho phần đọc của mình nhé? Ừm, tiếp theo tới lượt Sonoko nhỉ? Xin mời tiến về phía góc đọc.

5.

TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “BỮA TIỆC CỦA LAMIA”

KOGA SONOKO
– LỚP 12B

Sau đây, tôi xin phép ghi lại bên dưới những ý kiến của mình về vụ án. Có thể những ghi chép này sẽ rất đáng giá. Vì thực sự, tôi biết quá trình dẫn tới cái chết của Itsumi.

Vâng, trước khi trình bày về cái chết của Shiraishi Itsumi, tôi sẽ giải thích sơ qua mối quan hệ giữa tôi và cô ấy.

Shiraishi Itsumi là bạn học cùng khối và cùng ban Khoa học tự nhiên với tôi. Cả cô ấy và tôi đều có chung ước mơ trở thành bác sĩ. Có thể nói chúng tôi giống như một cặp đối thủ tốt của nhau, động viên lẫn nhau phải vào được khoa Y của trường Đại học hàng đầu, thi thoảng cũng cạnh tranh nhau nữa.

Ba tôi, người đã qua đời cách đây hai năm, là nguồn động lực để tôi theo đuổi ước mơ trở thành bác sĩ.

Ba từng là một bác sĩ tuyệt vời. Trước kia, ba làm việc trong một bệnh viện thuộc trường Đại học, nhưng sau này vì muốn làm một bác sĩ gia đình gắn bó với địa phương, ba tôi lặng lẽ lui về mở một phòng khám nhỏ. Các máy móc y tế tuy không phải là thiết bị tối tân, nhưng ba luôn nghiên cứu Tạp chí Học thuật hằng tháng, tham

gia các buổi hội thảo khoa học và nhóm nghiên cứu, nỗ lực không ngừng để thường xuyên thu nạp được những kiến thức và kĩ thuật tối tân. Ba nghe rất kĩ câu chuyện của các bệnh nhân. Bởi ba tin rằng, chính bệnh nhân là người biết rõ nhất tình trạng bệnh tật của mình. Để rồi từ đó, ba sẽ nhìn thấy nguyên nhân gây bệnh và tìm phương pháp điều trị. Ba tuyệt nhiên không bao giờ phá vỡ nguyên tắc “Học hỏi từ bệnh nhân”.

Tang lễ của ba tôi có rất đông người đến dự. Tôi ngồi ở khu vực dành cho gia đình, ngắm nhìn hàng dài những người tới thắp hương mà quá đỗi bất ngờ, ba tôi có mối liên hệ, và chữa lành bệnh cho nhiều người đến thế này sao - như ông cụ là bệnh nhân từ những ngày phòng khám mới mở, bà mẹ từng khám ở chỗ ba tôi từ khi còn là trẻ mẫu giáo, tới giờ lại đưa đứa con trai đang học mẫu giáo tới đây, hay một gia đình ba thế hệ mà ba tôi đã làm bác sĩ riêng cho họ. “Cảm ơn bác sĩ,” mỗi khi nghe thấy tiếng khóc sụt sịt vang lên đâu đó từ hàng ghế những người tham dự, tôi lại thấy tự hào.

... Nhất định mình sẽ trở thành một bác sĩ giống như ba. Và mình sẽ tự tay mở lại phòng khám đã bị đóng cửa cùng sự ra đi của ba vào một ngày nào đó.

Tôi đã thề với lòng mình như vậy.

Những thứ tôi được thừa hưởng sau khi ba qua đời là những cuốn bách khoa thư lấp đầy giá sách, những số cũ của tạp chí *American Journal of Medicine*, và một chiếc ống nghe cũ kĩ. Tất cả đều đầy hình bóng ba, khiến tôi trào nước mắt.

Kể từ đó, tôi dành nhiều thời gian hơn cho việc học. Và thi

thoảng tôi cũng nản lòng, thường những lúc ấy, tôi lại làm một chuyến dạo quanh bệnh viện. Tôi đổi chuyển xe bus và tàu điện một cách ngẫu nhiên, khi thấy một bệnh viện bất kì thì vào tham quan. Những con người đang vật lộn với bệnh tật. Những nhân viên y tế làm việc tận tâm. Những bệnh nhân ra viện với gương mặt tươi cười. Nhìn họ, một lần nữa tôi lại được tiếp thêm sức mạnh. Có thể các bạn thấy tham quan bệnh viện để làm thay đổi không khí nghe thật quái gở, nhưng tôi nghĩ, các cô gái theo ngành Khoa học tự nhiên vốn đã là những kẻ lập dị rồi.

Về điểm này, tôi thấy Shiraishi Itsumi là người biết giữ cân bằng. Ban đầu tôi định nhìn Itsumi theo ban Xã hội, vì cô ấy điều hành hẳn Câu lạc bộ Văn học trong trường cơ mà, thế nên tôi rất bất ngờ khi lên lớp Mười một, chúng tôi cùng thuộc ban Tự nhiên. Tôi tự tin mình không thua bất cứ ai ở môn Toán và Hóa, nhưng Cổ Văn, Hán Văn và Anh Văn lại là những sở đoản chết người. Vậy mà ngay cả lĩnh vực đó Shiraishi Itsumi vẫn không có đối thủ. Đúng là một kẻ khó ưa. Có lẽ Itsumi phát triển cả hai bên não trái và não phải.

Tất nhiên trong trường còn nhiều học sinh khác cũng rất xuất sắc. Nhưng tôi chỉ coi Shiraishi Itsumi là đối thủ. Trước tiên, tôi vui đầu vào học gần hết cả ngày, sao cho không thua cô ấy. Có điều, tôi chợt nhận ra làm thế thật quá nhàm chán, rồi cứ vậy mà chấp nhận lời mời của Shiraishi Itsumi, tham gia Câu lạc bộ Văn học. Khi đó tôi đang học lớp Mười một.

Ở Câu lạc bộ còn có Sumikawa Sayuri học cùng khối với tôi, rất mừng rỡ chào đón tôi gia nhập. Hồi đó, các thành viên khác mới chỉ có Kominami Akane và Takaoka Shiyo học lớp Mười (nghe nói cô

ấy nổi tiếng là tiểu thuyết gia học sinh trung học, nhưng tôi chưa đọc tác phẩm của cô ấy, vì mới đọc một trang đã đau hết cả đầu. Ngày nay người ta chuộng kiểu văn đó sao? Thú thực, tôi nuốt không trôi. Tất nhiên, tôi nói với cô ấy là tôi đã đọc hết cả quyển rồi).

Hồi đầu mới tham gia, tôi thấy những buổi đọc sách ở đây cực khổ không chịu nổi. Ngay cả khi đã cố gắng đọc cho xong, tôi vẫn dờ tẹt khoản suy nghĩ trả lời các câu hỏi: “Chủ đề của tác phẩm là gì?” “Bạn cảm nhận về nó như thế nào?” “Truyện đề cập đến vấn đề gì trong xã hội hiện đại?” đã vậy còn phải trình bày ý kiến trước mặt mọi người.

“Cậu không thể đơn giản nói ‘hay’ như thế được, Sonoko.”

Itsumi thường ngán ngẩm nói với tôi.

“Nhưng thực sự ngoài điều đó ra, tớ không có cảm nhận nào khác cả.”

Tôi phản pháo.

“Không thể thế được. Mọi câu chuyện đều có chủ đề và đặt ra những câu hỏi dành cho độc giả.”

Itsumi bác lại đanh thép.

“Vậy Momotaro thì sao?”

Tôi chỉ định hỏi đùa thôi, nào ngờ Itsumi bắt đầu tuôn ra một tràng lập luận làm tôi kinh ngạc, nào là “truyện ngầm nói đến các vấn đề trong xã hội hiện đại như dân số già, sinh con khi tuổi đã cao và giảm tỉ lệ sinh,” nào là “sự phi lí trong phương pháp giải quyết mang tính bạo lực gọi là diệt quỷ”.

Trước mắt, tôi nhờ Itsumi chọn những tác phẩm có chủ đề dễ hiểu với mình để đọc trong những buổi đọc sách và được Itsumi chấp nhận. Đó là những tác phẩm văn học liên quan đến y khoa của Robin Cook hay Michael Crichton. Tôi thấy những câu chuyện về vi khuẩn hiểm hay cấy ghép nội tạng cực kì thú vị, đến mức tôi có thể say sưa đọc đến sáng, trong khi Takaoka và Kominami chê bai chúng thậm tệ (có lần Kominami còn nổi cáu và nói: “Những quyển sách này làm hỏng cả bữa tiệc trà sau giờ đọc.”)

Nhưng con người là sinh vật có khả năng học tập. Dù là những cuốn sách viết theo chủ đề tôi không mấy hứng thú, trong khi đọc vài cuốn, lắng nghe mọi người phân tích, phát biểu cảm tưởng, tôi cũng dần dần hiểu rằng: “Thì ra là vậy, chỉ cần đọc như thế này là được.” Cuối cùng, từ một cuốn tiểu thuyết dài lê thê, tôi bóc tách nội dung thành 5W1H, hay 6W1H, 6W2H, rồi nghiên cứu đối chiếu với các xu hướng và tình hình hiện tại là xong. Khi đã nắm được bí quyết ấy rồi, những buổi đọc sách không còn là cực hình khổ sở nữa.

Ví dụ như cuốn “Đỏ và Đen” của Stendhal*.

WHEN: Thế kỉ mười chín, thời kì khôi phục chế độ quân chủ

WHERE: Pháp

WHO: Julien Sorrel, chàng trai sinh ra trong cảnh nghèo khó

WHAT: Bị tử hình năm hai mươi ba tuổi

WHY: Toan bắn chết người tình vụng trộm thừa xưa vì nghĩ mình bị phản bội

HOW: Nuôi tham vọng, cố gắng giành lấy tình yêu và quyền lực

nhưng thất bại rồi suy sụp

✓ Trong xã hội ngày nay, bản chất con người vẫn không hề thay đổi, bị cuốn theo vòng xoáy của tiền tài và quyền lực. Song người Nhật hiện đại đã đánh mất đi tinh thần cao quý và sáng trong như Julien, người luôn khát khao một tình yêu thuần túy, bởi vậy mà sẵn sàng chấp nhận án tử hình.

Còn đây là một ví dụ khác, “Gatsby vĩ đại” của Fitzgerald*.

WHEN: Những năm 1920, sau Chiến tranh Thế giới thứ nhất

WHERE: Ngoại ô New York, Long Island

WHO: Jay Gatsby, triệu phú bí ẩn

WHAT: Bị bắn chết vì một tội không phải do mình gây ra

WHY: Để giành lấy tình yêu của người yêu cũ khỏi người chồng hiện tại của nàng

HOW: Trong thời gian Gatsby tham gia chiến tranh, người yêu anh đã kết hôn với một triệu phú. Bị ám ảnh bởi việc giành lại người yêu, Gatsby đắm đầu vào tìm kiếm thành công và tài sản không tương ứng với thân phận của mình.

✓ Con người luôn truy cầu những thứ mà mình không có. Tình yêu, quyền lực, địa vị xã hội. Nhưng khi con người ta đánh đổi tất cả để chạy theo những thứ đó, bộ dạng ấy thật ngu ngốc, và cũng thật đáng thương. Và chúng ta không ngừng tìm kiếm một người đàn ông giản đơn và hào hoa như Gatsby, bởi chúng ta biết rằng người như vậy không tồn tại, chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Itsumi rất mừng vì tôi đã tích cực phát biểu hơn ở các buổi đọc sách. Một hôm, cô ấy hỏi: “Tớ thấy cậu có cái nhìn rất độc đáo về mọi thứ. Cậu đã đọc chúng như thế nào vậy?” Tôi bèn cho Itsumi xem những ghi chú tẻ ngắt mà mình viết ra dưới dạng 5W1H. Xem xong, Itsumi bật cười.

“Đúng là Sonoko. Rõ ràng cậu đọc sách bằng lí trí chứ không phải bằng trái tim.”

Nói rồi, Itsumi càng cười lớn hơn.

Đó là lí do vì sao tôi không phải người thực sự am hiểu văn học, nhưng tôi tin rằng mình đã đúng khi quyết định tham gia câu lạc bộ này. Thứ nhất, việc rèn luyện sâu hơn khả năng đọc hiểu chẳng có hại gì. Thứ hai, bất cứ khi nào tôi cũng có thể ăn những món bánh kẹo tuyệt phẩm do Kominami làm. Và cuối cùng, Câu lạc bộ có những buổi công bố tác phẩm kết hợp với tiệc lẩu bóng tối vô cùng độc đáo.

Khi vừa lên cấp ba, Shiraishi Itsumi đã khôi phục lại Câu lạc bộ Văn học vốn nhiều năm không tập hợp đủ thành viên và phải ngừng hoạt động. Nghe nói khi đó, thầy cố vấn Houjou đã trao cho Itsumi “Sổ tay hướng dẫn tổ chức Câu lạc bộ Văn học” được truyền lại qua nhiều thế hệ. Cuốn sổ tay ghi chép đầy đủ về những điều cần ghi nhớ trong các buổi đọc sách, cách thức tiến hành một buổi thảo luận, về buổi công bố tác phẩm kết hợp với tiệc lẩu bóng tối cùng với những quy tắc của nó.

✓ Hoạt động được tiến hành trong bóng tối, sau khi đã tắt hết điện.

- ✓ Hội trưởng đảm nhận vai trò người điều hành, còn gọi là “người cầm trịch”.
- ✓ Tuyệt đối không được tiết lộ nguyên liệu mà mỗi người mang đến.
- ✓ Nguyên liệu có thể là đồ không ăn được, nhưng nhất định phải sạch.
- ✓ Hội trưởng phải tự tay làm món tráng miệng và phục vụ các món ngon để giúp thành viên thanh tẩy vị giác.
- ✓ Những người đọc truyện phải đọc ở một góc được sắp xếp riêng.
- ✓ Trong bóng tối, mọi người vừa ăn lẩu vừa nghe đọc truyện.

Tôi từng ngạc nhiên tự hỏi không biết kẻ đồng bóng nào đã nghĩ ra buổi đọc tác phẩm quái dị thế này, nhưng khi thực sự tham gia rồi, tôi mới thấy nó cực kì thú vị. Bạn dùng đũa gắp một thứ gì đó rồi lo lắng đưa lên miệng. Cảm giác thứ đó chạm tới môi mới ghê sợ làm sao. Nếu mùi vị của nó khác với hình dung, bạn sẽ nổi hết da gà da vịt. Tôi từng nghĩ mình sẽ không thể tập trung nghe đọc truyện trong một môi trường như thế, nhưng kết quả thực sự bất ngờ, tôi nhận ra câu chuyện cứ thế trôi vào đầu thậm chí còn dễ dàng hơn khi đọc bằng chính mắt mình trong một căn phòng sáng. Trí tưởng tượng của bạn được khơi dậy, những khung cảnh sẽ hiện lên trong tâm trí hệt như một bức tranh cuộn được trải rộng ra trước mắt. Trong bóng tối, bộ não sẽ trở nên nhạy bén, giúp bạn có thể mừng tượng ra mọi thứ một cách sống động hơn.

Không những thế, ngay cả tâm lí thích chọc ghẹo người khác

cũng sẽ bị kích động. Tuy tiết lộ điều này là việc bị cấm, nhưng thực ra năm ngoái, chính tôi đã mang bánh daifuku dâu tây, hạt mắc ca và đồng hồ Chanel tới buổi tiệc. Bánh daifuku dâu tây nhanh chóng tan vào nước súp, khiến cả thịt, cả cá, cả rau, nói chung là tất cả mọi thứ bị nấu ngọt lừ, khiến mùi vị nồi lẩu trở nên vô cùng kinh dị. Trong khi các thành viên khác vừa tiếp tục ăn vừa kêu lên bằng giọng gần như than khóc, chỉ có tôi cười khoái chí một mình. Rồi khi ai đó ăn phải hạt mắc ca rắn đanh và kêu ầm lên: “Có cả đá đấy!” một lần nữa tôi lại cười thầm: “Biết ngay mà.” Tôi chọn đồng hồ Chanel vì muốn gây bất ngờ cho mọi người bằng cách bỏ vào nồi lẩu một thứ gì đó chẳng ai ngờ tới. Sau khi gấp được chiếc đồng hồ đó, Itsumi rất vui, còn những người khác ghen ra mặt, làm tôi muốn khoe rằng: “Chính tớ mang nó tới đấy,” nhưng vì có quy tắc giữ bí mật nên tôi đành im re. Thực sự, đến giờ tôi vẫn còn tiếc đứt ruột cơ hội ấy.

Hoạt động của Câu lạc bộ Văn học không chỉ có những buổi đọc sách, công bố tác phẩm mới cùng tiệc lẩu bóng tối. Bán hàng trong hội chợ ở Lễ Phục Sinh và Ngũ Tuần cũng là một nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Nhưng năm nay tôi là trưởng ban tổ chức Lễ Phục Sinh nên không tham gia hội chợ cùng Câu lạc bộ được mấy.

Năm ngoái, khi tôi chỉ là một thành viên bình thường của Ban tổ chức, chứng kiến trưởng ban chạy long sông sọc, tôi vừa phụ giúp một tay vừa thấy tội nghiệp cho cô ấy và nghĩ bụng: “Vất vả thật.” Rồi năm nay, đến lượt tôi là trưởng ban.

Công việc của trưởng ban vô cùng bận rộn, tôi phải bàn bạc với

Câu lạc bộ Mĩ thuật về việc thiết kế áp phích, làm tờ rơi để phát ở các khu lân cận, hộp về phần âm nhạc với Câu lạc bộ Hợp xướng, hay đặt hàng chỗ trứng dùng cho trò chơi săn trứng nữa. Trên tờ rơi, tôi phải viết một bài giới thiệu thật dễ hiểu về nguồn gốc, ý nghĩa của Lễ Phục Sinh cho bọn trẻ và những người còn xa lạ với đạo Thiên Chúa. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về nội dung, và đây là bản hoàn thiện cuối cùng.

“Easter (Lễ Phục Sinh) là ngày lễ chúc mừng Đức chúa Jesus hồi sinh từ cõi chết. Năm mươi ngày tính từ Lễ Phục Sinh gọi là Mùa Phục Sinh, ngày thứ năm mươi được gọi là Pentecost (Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống*), tương truyền đây là ngày thánh linh hạ trần, ở ngôi trường này, chúng tôi chúc mừng những ngày lễ quan trọng ấy và tổ chức các hoạt động từ thiện vào tháng Sáu hằng năm.

Chúng tôi sẽ tô màu lên những quả trứng, biểu tượng của sự sống, rồi giấu chúng trong vườn trường và tổ chức trò chơi săn trứng, mục tiêu là để mọi người tìm ra.

Lễ Hội còn có cả góc giải khát và hội chợ. Xin mời các bạn ghé qua. Chúng tôi cũng đặt một thùng quyên góp. Toàn bộ số tiền thu được sẽ được gửi tới các địa chỉ cần thiết như Hội Chữ Thập Đỏ hoặc nhà dưỡng lão.

Đức Chúa Jesus hiện đang sống.

Sinh mệnh Thiên Chúa là vĩnh hằng.”

Chưa hết, tôi còn phải gửi mail cho các phụ huynh kêu gọi giúp đỡ hoặc quyên góp, rồi lo thuê sân khấu để lắp đặt trong vườn trường, toàn những công việc muốn sụn lưng nhưng tôi vẫn nhận,

tất cả đều có lí do. Tôi muốn báo đáp ngài Shiraishi, giám đốc điều hành Học viện này.

Ngài Shiraishi là ba của Itsumi. Không riêng gì Học viện này, ngài ấy phát triển kinh doanh đa ngành, từ bệnh viện tổng hợp cho tới công ty xây dựng thương mại. Tôi nghĩ thông thường, giám đốc điều hành trường là nhân vật mà học sinh sẽ không bao giờ biết mặt, nhưng ngài Shiraishi thì khác. Ngài thường xuyên tới trường trò chuyện với các học sinh, tôi nghe nói học kì nào ngài cũng xem bảng thành tích của tất cả học sinh trong trường. Với những người có thành tích học tập không được tốt, ngài cho phép họ được hưởng một chương trình giáo dục đặc biệt, thậm chí còn lên lớp dự giờ để xem cách dạy của giáo viên có vấn đề gì hay không.

Phương châm của ngài Shiraishi là: “Kinh doanh giáo dục là ngành dịch vụ đỉnh cao.” Ngài tin rằng, nâng cao khả năng học tập và ý thức đạo đức nơi học sinh là nhiệm vụ tuyệt đối phải hoàn thành của mình.

Không những thế, ngài Shiraishi còn tích cực tham gia các dịp lễ trong trường. Trong số đó, Lễ Phục Sinh là sự kiện mà ngài dành nhiều tâm huyết hơn hết thảy, đích thân ngài lên kế hoạch tỉ mỉ đến từng chi tiết, bởi ngài có suy nghĩ: “Tôi muốn mọi người trong vùng biết đến tinh thần và tình yêu của Đức Chúa, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta báo đáp ân điển của Ngài.”

Thực ra, tôi từng được ngài Shiraishi giúp đỡ riêng. Trước đây, tôi rất muốn được dự một buổi giải phẫu cơ thể người. Phòng khám nhỏ của ba tôi vốn chẳng có mối liên hệ nào với phẫu thuật hay giải phẫu. Nhưng vì đã quyết tâm trở thành bác sĩ, tôi luôn muốn được

tận mắt chứng kiến cảnh ấy một lần. Thế nên năm ngoái, khi trở thành thành viên của Ban tổ chức sự kiện, tôi tự nguyện nhận chân báo cáo để có nhiều cơ hội tiếp xúc trực tiếp với ngài Shiraishi. Ngay trong lần gặp mặt đầu tiên, tôi đã xin được dự một buổi giải phẫu. Tôi cũng chuẩn bị sẵn tinh thần nghe một lời từ chối thẳng thừng, rằng đó không phải là trò trẻ con. Thế nhưng, “Ta hiểu. Ta sẽ nói trước với trưởng khoa Phẫu thuật. Cháu có thể đến bệnh viện của ta bất cứ lúc nào.”

Ngài Shiraishi vui vẻ chấp thuận. Trong tuần tiếp theo, tôi được phép đứng trước bàn mổ cùng với các thực tập sinh và giáo sư của bộ môn Giải phẫu. Tất nhiên tôi không động đến dao mổ mà chỉ ở bên cạnh quan sát thôi, nhưng tôi đã học được rất nhiều nhờ nhìn tận mắt những bộ phận bên trong cơ thể người chứ không phải thông qua mô hình hay tranh ảnh. Não, tim, phổi, gan, thận, mạch máu... tất cả đều được lấy ra nhẹ nhàng và cắt mỏng. Tôi đã lo rằng mình sẽ sốc, sẽ thấy ghê sợ khi chứng kiến, nhưng thật bất ngờ là tôi hoàn toàn bình tĩnh. Có lẽ bởi trong nhận thức của tôi, thân thể đang nằm trước mặt mình không được kết nối với khái niệm về cái chết. Những bộ phận cơ thể được cắt lát tròn bày ra trước mắt không phải thứ gì quái gở mà chỉ là tư liệu đáng quý góp phần vào sự phát triển của Y học.

Khi buổi giải phẫu kết thúc, tôi chắc chắn duy nhất một điều.

Linh hồn không trú ngụ nơi thể xác.

Tôi đã quan sát từ đầu tới chân, từng góc ngách tế bào não, từng khoang tim. Chẳng có không gian nào cho linh hồn trú ngụ. Hạnh phúc, khổ đau, giận dữ, ghen tuông, tất cả đều khởi sinh tại

một bộ phận rất nhỏ trong cơ thể mà chúng ta gọi là não, hạch hạt nhân, hệ viền và vỏ não chịu trách nhiệm chính trong việc điều khiển cảm xúc của con người. Con người sống không phải vì có linh hồn. Chúng ta sống vì khí ôxy được đưa đi khắp cơ thể nhờ hô hấp, các chất có hoạt tính sinh học được bài tiết, máu lưu thông, và diễn ra quá trình trao đổi chất. Nhờ giải phẫu, tôi nhận ra rằng, sống đơn giản chỉ là một hoạt động sinh học bình thường.

Mặc dù theo học trường dòng nhưng tôi vốn không phải tín đồ Thiên Chúa giáo. Tôi không tin vào sự tồn tại phi khoa học của Thượng Đế, cũng không tìm ra bất cứ ý nghĩa nào ở Thánh Thần hay sự sống vĩnh cửu. Bởi tôi chỉ tin vào những gì mình tận mắt chứng kiến. Dẫu vậy, nếu người ta coi sự tồn tại của Thượng Đế và linh hồn là chỗ dựa tinh thần, nhất là khi điều đó trở thành niềm hi vọng của những con người đang phải chống chọi với bệnh tật, tôi nghĩ mình phải cố gắng đối diện và lí giải cho thấu đáo, để khi trở thành bác sĩ, tôi có thể giúp cho bệnh nhân của mình tìm được sự bình yên trong tâm hồn.

Qua kinh nghiệm có được từ buổi giải phẫu, tôi đã thay đổi rất nhiều. Bởi tôi bắt đầu suy nghĩ sâu hơn về việc sống là gì, nên chết như thế nào, Thượng Đế là gì, và bác sĩ nên làm gì, để rồi càng củng cố thêm quyết tâm và nghiêm túc theo đuổi con đường trở thành bác sĩ.

Đó là lí do vì sao tôi ứng cử chức trưởng ban tổ chức Lễ Phục Sinh năm nay, tôi muốn bằng việc làm nhỏ bé của mình, trả ơn ngài Shiraishi đã trao cho tôi cơ hội quý giá vào năm ngoái.

Chúng tôi bắt đầu chuẩn bị cho Lễ Phục Sinh ngay khi bước vào năm học mới.

Thường thì ngày Chủ Nhật Phục Sinh rơi vào tháng Tư nên nhiều nhà thờ và trường dòng tổ chức sự kiện trong thời gian này. Nhưng trường tôi muốn tránh sự cật rập của năm học mới nên quyết định tổ chức vào trung tuần tháng Sáu cùng với Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống.

Năm ngoái, tôi tới nhà Shiraishi nhiều nhất cũng chỉ vài lần để báo cáo tình hình hoạt động, nhưng từ sau khi trở thành trưởng ban tổ chức, tôi phải tới đó thường xuyên hơn để bàn công việc. Mỗi tuần tôi gặp ngài Shiraishi tới mấy lần, khi thì hỏi ý kiến về bản phác thảo poster, lúc lại nộp báo cáo ngân sách và danh sách chốt các gian hàng sẽ tham gia hội chợ.

Tôi nghĩ rằng công việc kinh doanh càng bận rộn thì thời gian càng đáng giá, vậy mà ngài Shiraishi vẫn dùng nó cho học sinh trong trường thay vì nghỉ ngơi hay tìm đến các sở thích khác, khiến tôi vô cùng cảm kích. Vậy là tôi cũng tận dụng toàn bộ thời gian không phải học của mình, cố gắng hết sức có thể khuấy động không khí của ngày Lễ Phục Sinh. Những lần trao đổi ý kiến giữa chúng tôi càng lúc càng hăng say hơn, không ít lần tôi nhận ra mình đã bàn luận trong thư phòng của ngài Shiraishi suốt ba tiếng đồng hồ.

Việc họp hành và chuẩn bị lễ hội chủ yếu diễn ra sau giờ học nên tôi hầu như không thể tham gia các buổi gặp mặt của Câu lạc bộ Văn học. Tôi biết chắc Câu lạc bộ cũng họp mỗi ngày để chuẩn bị cho Lễ Phục Sinh. Năm ngoái, chúng tôi nướng hai trăm chiếc bánh

để bán, nhưng năm nay tôi không giúp gì được nên có lẽ họ sẽ còn bận rộn hơn, từ việc huy động nguyên liệu và dụng cụ tới việc quản lí ngân sách. Chẳng biết có phải vì vậy mà khi tới nhà ngài Shiraishi, chưa lần nào tôi tình cờ gặp Itsumi. Chắc cô ấy cũng đang vất chân lên cổ vì bận rộn. Ở một mức độ nào đó, tôi thấy Itsumi rất giống ngài Shiraishi, cả hai đều nhiệt huyết và cầu toàn.

“Điều nhảy của những chú thỏ thì sao? Thỏ ấy mà?”

Một lần, ngài Shiraishi gợi ý với đôi mắt ánh lên lấp lánh.

“Thỏ... ấy ạ?”

“Thỏ Phục Sinh ấy. Chúng ta sẽ nhờ một số học sinh mặc đồ hóa trang vừa đi vừa nhảy. Giống như ở xứ sở thần tiên vậy, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy vui rồi, cháu không nghĩ thế sao?”

Đúng là sẽ rất giống truyện cổ tích nếu có những chú thỏ Phục Sinh nhảy múa trước một khu học xá theo phong cách châu Âu thời Trung cổ, cảnh nền ấy sẽ khiến người ta ngỡ rằng đây chẳng phải là Nhật Bản nữa. Dẫu vậy, khi nghe ý tưởng ngây thơ này, tôi khó có thể tin rằng chủ nhân của nó lại là nỗi sợ hãi của biết bao người, một nhân vật thực dụng và lí trí, mở rộng kinh doanh bằng cách chèn ép các công ty khác hòng thôn tóm hợp nhất. Tôi phải gắng hết sức mới có thể tán thành một câu: “Nghe hay đấy ạ,” trong khi cố để không phì cười. Đã vậy ngài Shiraishi còn đưa ra rất nhiều ý tưởng khác nữa nên cuộc nói chuyện rất vui.

Tôi liền mượn máy tính trong thư phòng và tìm công ty cho thuê đồ hóa trang.

Sở dĩ ngài Shiraishi cho tôi chạm vào máy tính cũng là có lí do.

Năm ngoái, có lần tôi đến báo cáo tiến độ đúng lúc ngài ấy đang nói chuyện điện thoại với thư kí. Nghe nói ngài ấy vừa hoàn thành bản chỉ thị khẩn cấp gửi tới các công ty chi nhánh thì máy tính vụt tắt và không sao khởi động lại được. Từ hồi tiểu học, tôi đã hay chơi trò tháo lắp máy tính của mình, nên cũng rành chút đỉnh. Khi ngài Shiraishi giục giã người thư kí tìm thợ sửa và cầu kính cúp máy, tôi liền đề nghị được giúp đỡ. Dù không thể sửa được máy tính nhưng tôi nghĩ, ít nhất mình cũng có thể lấy được dữ liệu ra.

Phán đoán của tôi là chính xác. Trước khi thợ sửa máy chạy tới, mang theo chiếc máy tính khác để thay thế, tôi đã khởi động máy ở chế độ safe mode rồi cứu những dữ liệu cần thiết, chuyển vào bộ nhớ flash. Ngài Shiraishi nói nhờ có tôi kết nối bộ nhớ đó với chiếc máy tính thay thế nên ngài ấy có thể gửi tài liệu đi ngay mà không lãng phí chút thời gian nào. Ngài ấy tỏ ra hàm ơn đến mức làm tôi thấy ngượng ngùng. Kể từ sau chuyện đó, tôi rất được ngài Shiraishi tin tưởng.

Nhưng không chỉ riêng máy tính, tôi còn tự tin ở khả năng giải quyết công việc một cách trôi chảy của mình.

Ngài Shiraishi bận tới mức trong thời gian chúng tôi bàn chuyện, điện thoại công việc vẫn gọi đến không dứt, tôi thường cố gắng tranh thủ những lúc đó giải quyết được càng nhiều việc càng tốt. Hôm nay cũng vậy, trước khi ngài Shiraishi cúp máy, tôi đã kịp thỏa thuận xong giá cả với công ty cho thuê và đặt được mười bộ quần áo hóa trang thổ hồng.

“Giỏi lắm, Koga. Chừng nào tốt nghiệp, cháu có muốn đến công ty ta làm việc và trở thành cánh tay phải của ta không?”

Được ngài Shiraishi khen ngợi, tôi hạnh phúc vô cùng. Giá như ba tôi còn sống. Giá như tôi có một người cha như ngài Shiraishi. Những lúc thế này, tôi ghen tị với Itsumi biết mấy.

“Được vậy thì vinh dự cho cháu quá.”

“Ta nói nghiêm túc đó. Cháu còn xuất sắc hơn cả thư kí của ta. Tính ta rất ghét người khác chạm vào đồ của mình. Ta cũng chưa bao giờ cho phép thư kí đặt chân vào thư phòng này. Cháu là người đầu tiên được vào đây, cũng là người đầu tiên có thể chạm vào máy tính của ta đó.”

Ngài Shiraishi nheo mắt lại.

“Nhưng ta biết cháu muốn trở thành bác sĩ. Chừng nào học xong, nhất định phải đến bệnh viện của ta làm việc nhé.”

“Vâng, cháu rất vui lòng.”

“Vậy cháu nhận cái này đi. Một khoản đặt cọc nho nhỏ... Ta đùa đấy.”

Ngài Shiraishi lấy từ hộp bàn ra một chiếc hộp được bọc trong giấy gói quà.

“Tuần trước ta đi công tác ở Paris. Đây là quà cho cháu.”

“Ồi không...”

“Đừng ngại. Ta muốn cảm ơn cháu đã nhận làm trưởng ban tổ chức thôi mà.”

“Ngài chắc chứ ạ?”

“Tất nhiên rồi. Cháu mở ra đi.”

Tôi mở lớp giấy gói sang trọng, bên trong là một hộp nước hoa. Hiệu Guerlain mà tôi vô cùng yêu thích. Đã thế còn là sản phẩm giới

hạn được bán vào mùa xuân hằng năm.

“Cháu thích lắm! Năm nào cháu cũng mua loại này.”

“VẬY thì tốt rồi. Nhưng cháu giữ bí mật với Itsumi giúp ta nhé. Thực ra ta chỉ mua được một lọ thôi.”

Ngài Shiraishi gãi đầu.

“CẢM ƠN ngài nhiều lắm.”

Tôi sẽ chẳng bao giờ có thể nhận thêm bất cứ món quà nào từ ba nữa. Chắc ngài Shiraishi biết điều đó nên mới bình thản chấp nhận vai trò người cha như vậy.

“Cháu sẽ dùng nó thật trân trọng...”

... *Ba à*, suýt chút nữa tôi buột miệng nhưng liền vội vã nuốt lại vào lòng.

Học trên lớp, kiểm tra, chuẩn bị cho Lễ Phục Sinh, Câu lạc bộ Văn học, tự học.

Với ngàn ấy áp lực, tôi gần như nổ tung, chẳng còn cảm hứng làm gì nữa. Ngồi ở nhà đọc sách tham khảo cũng chẳng được chữ nào vào đầu.

“Ôi, không ổn, không ổn rồi.”

Tôi buông bỏ bài vở, quyết định đi dạo quanh bệnh viện một vòng. Giờ đang là sáng Thứ Bảy. Bệnh viện chắc sẽ rất đông nhưng đành chịu thôi. Tôi nhanh nhẩu đổi chuyến tàu, thử tới thăm Bệnh viện Tổng hợp ở ngoại ô.

Đúng như tôi nghĩ, khắp nơi đều đông nghịt người. Hành lang, quầy thông tin tổng hợp, lối thoát hiểm, nhà ăn, quán cà phê, cửa

hàng, khoa nội, khoa X quang... Tôi nhẩn nha đi dạo khắp nơi. Các bác sĩ và y tá đều đang nỗ lực hết mình cứu chữa cho những bệnh nhân bị hành hạ bởi sự sợ hãi, đau đớn và khổ sở do bệnh tật gây ra. Đúng rồi, chính vì những con người này, tôi cũng phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa. Một ngày nào đó, nhất định tôi phải cứu được họ.

Tâm trạng thay đổi, nhiệm vụ hoàn thành. Sau khi lấy lại được tinh thần, tôi đi xuống hành lang. Và ở đó, tôi gặp một người không ngờ tới.

Shiraishi Itsumi.

Vẻ đẹp của cô ấy nổi bật giữa chốn bệnh viện đông đúc. Itsumi cũng đến đây đổi gió chăng? Ba cô ấy điều hành cả một bệnh viện khang trang, vậy mà cô ấy lại cất công ra tận vùng ngoại ô này. Có lẽ cô ấy cũng đang quá tải trong chuyện học hành như tôi.

“Itsumi...”

Tôi toan gọi, rồi lại thôi. Itsumi trông như người mất hồn, không cảm nhận được một chút sinh khí nào trên gương mặt. Làn da trắng bệch như có bệnh, đôi mắt đã tắt lịm ánh sáng. Itsumi loạng choạng bước trên hành lang như một kẻ mộng du.

Sang tuần mới, Itsumi tới trường nhưng tình trạng khác hẳn mọi khi.

Cô ấy vốn hoạt bát, năng nổ và vui tươi là thế, vậy mà giờ ủ rũ và gần như không nở nụ cười.

“Itsumi?” Tôi gọi trong lúc nghỉ giữa giờ.

“Gì thế?”

Ánh mắt Itsumi lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“...Không có gì.”

“Cậu lạ quá đấy, Sonoko.”

Itsumi khẽ mỉm cười, nhưng yếu ớt. Cô ấy luôn ước mơ trở thành bác sĩ, vậy mà lúc này trông khác gì bệnh nhân đâu. Tôi định kể chuyện trông thấy cô ấy hôm Thứ Bảy nhưng lại thôi.

Cả khi ở salon Văn học, Itsumi cũng nằm dài trên ghế sofa. Bình thường cô ấy sẽ không rời quyển sách, nhưng bây giờ chỉ nhắm mắt và lắng nghe tổ khúc của Chopin.

“Itsumi, cậu không khỏe à?”

Diana, du học sinh đang theo học tại trường, lo lắng hỏi.

“Ừ, một chút thôi. Không hiểu sao tớ cứ thấy người nặng trĩch...”

“Tại cậu mệt đấy. Để tớ mát xa bằng tinh dầu hoa hồng cho. Cậu thay áo choàng vào đi.”

Sau khi Itsumi thay sang tấm áo choàng lụa xong, Diana để Itsumi nằm sấp, thoa tinh dầu hoa hồng Bulgaria thơm ngọt nồng nàn lên cánh tay và lưng cô ấy rồi bắt đầu mát xa.

“Cậu thấy thế nào?”

“Dễ chịu lắm.”

Sau đó, Itsumi bắt đầu mơ màng. Có lẽ cô ấy chỉ đơn thuần thiếu ngủ. Mà dù không phải vậy thì bài tập hằng ngày ở ban Tự nhiên vẫn quá nặng. Chẳng phải với trường hợp của Itsumi, cô còn phải chịu thêm áp lực nặng nề vì là con gái của giám đốc điều hành Học viện nữa hay sao?

Thế nhưng...

Không hiểu sao tôi cứ có dự cảm chuyện không chỉ có vậy.

Vừa xem Diana nhẹ nhàng mát xa cho Itsumi với vẻ nâng niu, tôi vừa nghĩ. Giờ nhìn lại, hình như Itsumi bắt đầu thay đổi từ mùa xuân năm nay.

Mùa xuân - Đúng rồi, từ khi Diana Decheva từ Bulgaria tới đây.

Đó là buổi tập trung toàn trường buổi sáng đầu tiên của học kì này. Khi cô hiệu trưởng đứng trên bục, giới thiệu Diana, cả giảng đường như được bao phủ trong niềm phấn khích lạ kì. Làn da trắng dường như trong suốt. Mái tóc dài, đen tuyền. Đôi mắt to, nhưng huyền, long lanh, sâu thẳm như Biển Đen với những con sóng xô bờ nơi đất mẹ. Sống mũi biểu lộ ý chí mạnh mẽ và đôi môi thon gọn.

Diana rất đẹp. Vẻ đẹp thần bí của hệ người Nam Slav tỏa ra trên khắp cơ thể cô ấy, không giống người phương Tây mắt xanh tóc vàng, cũng chẳng giống người phương Đông mắt đen tóc đen. Ngay cả bộ đồng phục cũng hợp với Diana đến không ngờ. Lâu nay, tôi vẫn tin rằng không ai đẹp được như Shiraishi Itsumi, nhưng Diana với nét đẹp độc đáo đó hoàn toàn có thể ở cùng đẳng cấp.

Tuy nhiên, những tiếng xôn xao dấy lên giữa các học sinh trong trường không chỉ vì họ ấn tượng với vẻ đẹp của Diana. Cô ấy trông giống hệt cô gái trong bức tranh trưng bày ở toà thánh đường mới. Tên bức tranh ấy là “Chúa Jesus cùng tên Ác Quỷ kính sợ Ngài và đầy tớ của hắn.” Đầy tớ của tên ác quỷ đó mang dáng dấp của một cô gái, và giống Diana đến bất ngờ.

“Tên tôi là Diana Decheva. Tôi đến từ làng Levagrad của Bulgaria. Mong được mọi người giúp đỡ.”

Sau màn chào hỏi bằng tiếng Nhật lưu loát đáng kinh ngạc, du học sinh nhón tay nắm lấy gấu váy, đưa một chân ra sau, gập hông và cúi đầu. Động tác ấy không hề thanh lịch, nên nói là duyên dáng giống như điệu nhảy dân gian của một cô thôn nữ thì đúng hơn. Chẳng biết có phải vì vậy mà ấn tượng đen tối về Diana bao trùm học sinh toàn trường đã ngay lập tức tiêu tan, một tràng pháo tay vang lên nồng nhiệt. Tuy nhiên, ngay giữa tràng pháo tay ấy, tôi vẫn thấy ở cô ấy nét hắc ám không thể xóa mờ.

Thật không giống tôi chút nào. Tôi biết. Nhưng sự tương đồng giữa Diana và cô gái trong tranh khiến tôi bứt rứt không yên. Rồi khi Diana bước xuống khỏi bục, nhìn cô ấy kéo lê một chân, dự cảm của tôi càng thêm mãnh liệt. Bởi lẽ bức tranh kia vốn được treo ở một tu viện khác, hỏa hoạn xảy ra đã làm cháy mất phần chân cô gái là đầy tớ của ác quỷ.

Ngay từ hôm đầu tiên, Diana đã thân với Itsumi.

Nghe nói Itsumi đã ở nhà Diana khi đi du học ngắn hạn. Nếu được Itsumi yêu quý, cô ấy hẳn là người tốt rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Đến khi nói chuyện với Diana, tôi bắt đầu có thiện cảm và thấy xấu hổ vì mình từng có ấn tượng xấu về cô ấy. Hơn nữa, năng lực tiếng Nhật của Diana rất tốt. Cô ấy cũng hiểu biết khá nhiều về Văn hóa Nhật. Nghe nói theo đúng kế hoạch thì người đi du học là chị gái song sinh của Diana, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác Diana sẽ trải nghiệm cuộc sống du học trọn vẹn hơn chị cô ấy.

Ngôi làng ở quê của Diana lúc nào cũng nở đầy hoa, đến mức người ta gọi luôn là “Làng Hoa”.

“Thế nên tớ thích hoa lắm.”

Diana nói vậy và dùng hoa trang trí khắp trường. Từ phòng học cho tới cửa sổ ngoài hành lang, phòng giáo viên, sunroom, phòng thay đồ, hay tiền sảnh... Đi đến đâu cũng sẽ gặp đáng vẻ yêu kiều của những bông hoa và được bao bọc trong làn hương thơm dễ chịu. Khi đã quen với khung cảnh đó rồi, bạn sẽ thấy lâu nay mình thật thiệt thòi vì phải sống và học tập trong một môi trường khô khan đến vậy.

“Tớ muốn gửi tặng những bông hoa quê tớ để làm kỉ niệm và cảm ơn nhà trường đã mời tớ tới đây.” Diana nói khi trồng những mầm cây xuống bồn hoa bên hông khu học xá mới. Nghe nói tới loài hoa của quê hương, tôi chắc hẳn đó là hoa hồng, nhưng hóa ra không phải.

“Đúng vậy. Nhắc tới Bulgaria, người ta sẽ nghĩ ngay tới hoa hồng, nhưng làng tớ lại nổi tiếng với hoa linh lan. Mỗi khi mùa hè đến, khắp làng được bao phủ trong màu trắng tinh khiết, đẹp lắm.”

“Những cây non đó được gửi từ làng cậu sang đây sao?” Itsumi hỏi.

“Ừ. Tớ nhờ người nhà gửi sang mất khá nhiều thời gian, may mà vẫn kịp trồng đúng vụ.”

Diana trồng rất nhiều cây non rồi nhanh tay lấp đất lên.

“Bao giờ chúng nở?”

“Chắc tầm tháng Năm. Đây là giống hoa chịu được thời tiết ẩm

áp. Bồn hoa này khá mát vì nằm dưới bóng râm của khu học xá nên những cây hoa có thể sẽ sống qua được cả mùa hè.”

“Vậy sao? Tớ hồi hộp quá!” Sayuri nói với vẻ mặt mơ màng.

Itsumi mời Diana tham gia Câu lạc bộ Văn học và đương nhiên cô ấy nhận lời.

Tôi cứ nghĩ cô ấy không thể đọc được tiểu thuyết tiếng Nhật, nhưng ngay từ buổi đọc sách đầu tiên, Diana đã đọc xong “lời tự thú của chiếc mặt nạ” và còn trình bày cảm nhận rất lưu loát, khiến tôi không khỏi bất ngờ. Cô ấy thường khiêm tốn tự nhận rằng tiếng Nhật của mình “thật vụng về” nhưng thực lòng, tôi thấy thật không thể tin nổi là cô ấy đạt tới trình độ này chỉ sau một, hai năm học ngắn ngủi.

Diana cũng quen Takaoka từ trước, lúc ở salon họ thường nói chuyện với nhau về những kỉ niệm ở Bulgaria. Có vẻ Takaoka cũng rất thích khoảng thời gian đó. Cô ấy vừa khoe những bức hình chụp bằng chiếc máy ảnh ống kính rời - niềm tự hào của cô ấy, vừa kể cho chúng tôi nghe về lịch sử và truyền thuyết liên quan tới các địa điểm cô ấy tới tham quan.

Ảnh Takaoka chụp thỏ hoang và cáo hoang với nét mặt ngây thơ, đáng yêu, dãy núi phủ mây mờ trắng đỉnh và bờ hồ ngăn ngắt cây xanh, tất cả đều tràn đầy năng lượng sống. Những bức ảnh mà chỉ cần ngắm thôi, chúng ta cũng thấy tâm hồn mình trở nên phong phú. Nhưng lẫn giữa những bức ảnh tươi sáng ấy, có một tấm bị bôi đen xì.

Tôi rùng mình.

Trông nó xui xẻo như một tấm thiệp báo tang.

“Ảnh chụp gì đây?”

Sayuri hồn nhiên nhặt nó lên.

“À, cái đó...” Takaoka mở lời, “chụp bữa tiệc của Lamia đấy,” Diana nói tiếp.

Nếu nhìn kĩ sẽ thấy không phải bức ảnh bị bôi đen. Do chụp ở nơi quá thiếu sáng nên gây ảo giác như vậy.

“Cho em xem với.”

Kominami nhận lấy bức ảnh từ tay Sayuri, chăm chú ngắm nghía.

“Hừm, mọi người đều mặc đồ đen nhỉ?”

Bức ảnh cũng đến tay tôi. Trong ảnh, Itsumi kẹp giữa Diana và một cô gái giống Diana như hai giọt nước, có lẽ là người chị song sinh của cô ấy. Cả ba đều mặc trang phục có lông thú màu đen, xõa tóc, tô môi đỏ.

“Lamia là gì?”

Sayuri hỏi.

“Là một phù thủy. Một ma nữ hút máu. Nghe nói ở Bulgaria có nhiều truyền thuyết về quỷ hút máu lắm.”

Itsumi trả lời.

“‘Bữa tiệc của Lamia’ là lễ hội, nếu nhắc tới Mỹ thì sẽ giống như Halloween.”

Khi xem bức ảnh, tôi ớn lạnh toàn thân. Diana đang mỉm cười hướng về ống kính. Ánh mắt phản chiếu ngọn lửa rực cháy, gây ấn tượng vô cùng đáng sợ. Tuy rất giống người chị song sinh nhưng Diana hoàn toàn không có vẻ ôn hòa như chị mình. Cảm giác này là

sao nhỉ? Cái cảm giác kì dị và khó chịu ấy, đúng rồi, cứ như thế... Diana không phải là người.

Tôi chợt ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt Diana. Cô ấy đang nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm khác hẳn bình thường. Cứ như kẻ bị lộ chân tướng đe dọa người phát hiện ra chân tướng. Như thể thăm dò. Như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chúng tôi nhìn nhau chằm chằm một lúc, không ai chịu quay đi.

Nói trước rằng, tôi hoàn toàn không tin vào những gì phi khoa học. Vì thế, tôi thực lòng rất phân vân không biết có nên tiếp tục những gì mình sắp viết ra hay không. Dẫu đó là những gì tôi tận mắt chứng kiến, nhưng đến tận bây giờ tôi vẫn chẳng thể nào tin. Liệu đó có đúng là sự thực hay không? Phải chăng khi ấy tôi đang nửa mê nửa tỉnh? Không đâu... Thực sự chính tôi là người biết rõ nhất. Đó không phải ảo ảnh, mà là hiện thực.

Vì vậy, tôi nhất định phải viết ra. Viết về câu chuyện kì lạ mà mình từng trải nghiệm.

Diana luôn mang theo thứ gì đó được bọc trong một mảnh vải, trông có vẻ rất trân trọng. Cô ấy không cho ai biết đó là thứ gì mà chỉ ôm khư khư trước ngực, tới mức trong giờ học cũng không chịu buông ra. Dĩ nhiên, điều này thu hút sự chú ý của các nữ sinh, những người luôn sẵn tính hiếu kì trong huyết quản. Ai cũng hỏi bên trong miếng vải là gì, nhưng Diana chỉ cười lảng tránh. “Hay là bùa may mắn ở quê cậu ấy nhỉ?” Cuối cùng, khi một cô gái đưa ra gợi ý đó, mọi người đều tán thành và ít lâu sau, chẳng ai còn quan tâm tới vật trong mảnh vải nữa.

Tôi biết được vật đó là gì chỉ nhờ một sự tình cờ.

Hôm ấy, tôi tập trung học, đến mức khi nhận ra thì trời đã sáng. Nếu đi ngủ, chắc chắn tôi sẽ bị muộn học. Thế nên tôi bắt tàu điện chuyển sớm nhất để đến trường, định bụng sẽ xin phép nằm nghỉ trong phòng y tế cho tới giờ tập trung nghỉ thức buổi sáng. Người gác cổng mở cổng cho tôi vào, khi đó, tôi thấy một bóng đen dưới những tán cây trong vườn trường.

Còn có ai khác ở đây vào giờ này sao?

Trong màn sương sớm, tôi rón rén lại gần cái bóng. Nó di chuyển chậm chạp và vụng về... phải, như thể đang kéo lê chân vậy. Đúng rồi, nếu là Diana sống trong tu viện gần trường, thì ở đây vào giờ này cũng chẳng có gì lạ. Tôi toan quay lại để đi tới phòng y tế.

Đúng lúc ấy, Diana tháo mảnh vải và lấy ra vật gì đó. Một con búp bê.

Tôi cảm thấy hứng thú khi phát hiện ra vật bất li thân của Diana lại là một con búp bê, rồi tôi cố gắng nhẹ nhàng không gây ra tiếng bước chân, di chuyển tới chỗ có thể quan sát rõ.

Diana áp con búp bê lên thân cây rồi lấy ra một con dao, đoạn đâm thật mạnh vào ngực nó.

Tôi bàng hoàng, cổ rướn lên để nhìn cho rõ hơn, và rồi tôi chết lặng.

Con búp bê đó giống hệt Shiraishi Itsumi.

Hướng về phía con búp bê đã bị ghim trên thân cây, Diana bắt đầu lẩm bẩm. Nghe như tiếng Bulgaria. Ngữ điệu thâm u và sâu thẳm khiến không khí rung lên đầy vẻ rợn người. Diana lặp đi lặp lại

những từ ngữ giống nhau. Dù không hiểu ý nghĩa của cụm từ luôn kết thúc bằng một âm sắc lẻm áy, tôi vẫn cảm thấy khó chịu như thể trái tim mình bị bấm vằm. Trong khi Diana niệm chú, tôi nín thở, đứng ngây như tượng. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Diana mỉm cười mãn nguyện, từ từ rút con dao ra khỏi ngực búp bê. Một lần nữa, cô ta bọc con búp bê trong miếng vải, ôm trước ngực, rồi lê chân nhích từng chút một về tu viện.

Sau khi Diana đi khỏi, tôi mất một lúc không thể nào cử động được. Tôi chẳng hiểu rốt cuộc mình vừa chứng kiến chuyện gì.

Vài tiếng sau. Shiraishi Itsumi đến muộn giờ tập trung nghi thức buổi sáng, mặt mày tái mét.

“Hiếm lắm mới thấy cậu đi muộn. Hôm nay sao thế?” Tôi hỏi.

“Chẳng hiểu sao từ sáng,” Itsumi đáp, “ngực tớ đau quần quai...”

“Hả?” Trong một thoáng, tôi không tin nổi vào tai mình.

“Tớ hoảng quá, vừa phải đi khám gấp ở bệnh viện của ba. Nhưng không có gì bất thường cả.”

Trong óc tôi hiện lên hình ảnh đầu mũi dao cắm phập xuống ngực búp bê. Tôi quay lại, nhìn về phía Diana. Cô ta nở một nụ cười bí hiểm trong lúc vuốt ve con búp bê qua lớp vải.

Diana lẩm bẩm gì đó. Là cụm từ có âm kết thúc sắc lẻm.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Diana. Như một sự tương phản với Itsumi, trông cô ta đầy sức sống và đẹp đến rợn người.

Nếu tôi không nhầm thì kể từ đó, sức khỏe của Itsumi bắt đầu suy giảm.

Trước kia, tôi luôn cười khẩy trước mấy chuyện như lời nguyền, bói toán, nhưng lại rất dễ tâm tới con búp bê của Diana. Theo những gì tìm hiểu được, tôi biết có một loại búp bê tên là “búp bê voodoo” được sử dụng trong tà thuật hắc ám. Nếu bạn kết nối con búp bê đó với kẻ thù của mình rồi gây thương tích cho nó, điều tương tự sẽ xảy ra trực tiếp trên cơ thể kẻ ấy. Búp bê trông càng giống người kia, tà thuật càng hiệu nghiệm.

Rõ ràng Diana chơi thân với Itsumi, sao cô ta lại làm như vậy? Bao nhiêu ý nghĩ lượn lờ trong đầu tôi, cuối cùng dẫn tôi tìm ra một lí do.

Diana làm thế vì Itsumi đã đề nghị với hiệu trưởng và ba của cô ấy là giám đốc điều hành Học viện, rằng đây sẽ là lần cuối cùng nhà trường mời một học sinh đến từ làng Levagrad tới đây du học.

Việc tiếp nhận Diana lần này, đối với Học viện mà nói, đã thu được rất nhiều lợi ích to lớn. Học sinh trong trường có thể trực tiếp giao lưu với một học sinh nước ngoài, tìm hiểu về cuộc sống và văn hóa của đất nước Bulgaria vốn ít khi trở thành đề tài của giới truyền thông, đó là việc làm rất có ý nghĩa. Chính vì vậy, Itsumi nghĩ, hằng năm nên lần lượt tiếp nhận du học sinh đến từ các nước nhỏ khác, không nhất thiết phải là Bulgaria.

Cô hiệu trưởng và ngài Shiraishi đã giao cho Itsumi toàn quyền quyết định việc này nên cô ấy bắt đầu nghiên cứu các nước khác trong khu vực châu Á, Trung Đông, Châu Phi..., trao đổi với đại sứ quán từng nước để tìm cách hiện thực hóa ý tưởng của mình. Nếu việc này diễn ra suôn sẻ, có lẽ Diana sẽ là du học sinh đầu tiên và cuối cùng đến từ Bulgaria.

Người Nhật với đời sống vật chất giàu có chắc sẽ không thể hiểu được vì sao Diana lại hành động như thế chỉ vì chuyện này.

Bulgaria là một nước nhỏ ở Đông Âu. Còn Levagrad chỉ là một ngôi làng nhỏ bé và nghèo nàn ở đó. Bị chừa ra khỏi các hoạt động du lịch, cũng không có ngành công nghiệp nào lớn mạnh, mức sống của người dân Levagrad thấp vô cùng. Ở hoàn cảnh ấy, được mời tới Nhật Bản du học là một cơ hội lớn đầy ý nghĩa. Hơn nữa, Diana có chị gái đang làm thêm ở một công ty du lịch để phụ giúp gia đình, lâu nay cô ấy vẫn liên kết với các khóa du học ngắn hạn của trường chúng ta. Diana phấn khởi kể rằng, tuy hiện tại chị cô đang trong thời gian điều trị vết thương nhưng chắc chắn công ty du lịch kia sẽ tuyển chị cô làm việc lâu dài, và còn thưởng cho một khoản tiền lớn nữa, vì họ vẫn hi vọng rằng việc mời học sinh Bulgaria tới du học sẽ được duy trì về sau. Nói cách khác, đối với gia đình Diana, kế hoạch đó là sợi dây sinh mệnh, nó bị chặt đứt đồng nghĩa với việc họ sẽ chết.

Diana là một cô gái nghiêm túc, cô ta cố gắng hết sức vì nghĩ rằng, nếu mình đạt thành tích cao ở ngôi trường này, chế độ du học sẽ được duy trì. Thế nên với cô ta, ý tưởng của Itsumi chắc chắn là một sự phản bội không thể tha thứ. Chỉ cần Itsumi yếu đi, việc bàn thảo với các nước khác sẽ lâm vào bế tắc. Khi đó, mối quan hệ giữa Học viện và làng Levagrad lại tiếp tục được duy trì - Phải chăng đây là những điều Diana đang nghĩ?

Trong khi cây cối đâm chồi nảy lộc căng tràn nhựa sống, Itsumi mỗi lúc một gầy mòn, héo hon.

Đôi má hồng hào trước kia giờ đây tiêu tụy, đến cả việc hít thở cũng thường xuyên gặp khó khăn. Itsumi hay nằm dài trên ghế sofa ở salon. Sự sống của cô ấy đang dần cạn kiệt, đúng vậy, đó là cách nói hoàn toàn chính xác để mô tả tình trạng Itsumi lúc này. Tôi thấy lo nên hôm nào cũng bắt mạch, đo nhiệt độ và huyết áp cho cô ấy.

Một hôm, tôi nắm cổ tay Itsumi, định bắt mạch như mọi khi thì bất ngờ, móng tay của cô ấy vô tình sượt vào cánh tay tôi.

“Á!”

Tôi buông tay Itsumi ra rồi nhìn xuống tay mình, một dòng máu đang rỉ ra ở đó.

“Ôi! Sonoko, tớ xin lỗi.”

Itsumi xoa tay tôi, vẻ hối lỗi.

“Tớ không biết móng tay đã dài như thế từ lúc nào. Lạ thật, mấy hôm trước tớ vừa cắt xong mà.”

Đúng là móng tay của Itsumi đã dài, và rất sắc. Đối với một người thường xuyên cắt tỉa móng tay như Itsumi, chuyện này quả là rất hiếm.

“Hôm nay tớ lại phải tới salon làm móng thôi. Cho tớ xin lỗi nhé.”

Nhưng vài ngày sau, chuyện tương tự lại xảy ra.

“Ôi không! Tớ vừa tới salon hôm trước mà.”

Itsumi thờ dãi, nhìn chăm chăm xuống móng tay với vẻ không tài nào hiểu nổi.

“Lạ thật. Sao lại thế nhỉ? Tớ xin lỗi nhé, Sonoko.”

“Không sao đâu mà.”

Tôi nghĩ có lẽ chỉ đơn giản là Itsumi đã quên tới salon làm móng. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy lo, khi để ý quan sát tôi mới nhận ra móng tay của Itsumi dài nhanh đến bất thường.

... Không thể nào. Chắc chắn có nhầm lẫn rồi.

Mặc dù Itsumi vừa cắt tỉa móng tay nhưng vài hôm sau, chúng đã dài đến mức khiến người khác bị đau nếu chẳng may vướng phải. Tôi càng chú ý quan sát hơn và phát hiện tóc cô ấy dài ra cũng rất nhanh. Mới hôm trước chỉ dài đến vai, thế mà khoảng một cái đã mém đến hông rồi.

Có điều gì đó thật kì lạ. Điều gì đó không bình thường đang xảy ra với cơ thể Itsumi...

Ngay khi mới nghi ngờ ấy vừa dâng lên trong lòng, tôi đã tận mắt chứng kiến một cảnh tượng mang tính quyết định.

Một hôm, sau giờ học. Hôm đó là một ngày hiếm hoi chúng tôi xong sớm những công việc lặt vặt chuẩn bị cho Lễ Phục Sinh, và Câu lạc bộ cũng không họp hành gì cả. Tôi nhẩn nha chuẩn bị về, vừa bước ra từ sảnh chính thì thấy bóng Itsumi rời khỏi salon Văn học.

“Itsumi. Tội mình về chung đi.”

Tôi gọi lớn nhưng Itsumi không phản ứng gì. Âm thanh huyền não của các câu lạc bộ vang lên trong vườn trường đã át hẳn tiếng tôi chẳng? Itsumi đi tiếp vào khu học xá thứ hai.

“Itsumi?”

Cô ấy vẫn không quay lại mà cứ thế đi thẳng. Tôi liền đuổi theo

sau và cũng đi vào khu học xá thứ hai.

Khu học xá thứ hai vốn là nơi đón được rất ít ánh sáng mặt trời, đi ở hành lang giữa buổi chiều vẫn tối om om. Nguồn sáng chỉ có ánh đèn xanh lục lò mờ phát ra từ cửa thoát hiểm. Khu này không còn gì ngoài những căn phòng ít được sử dụng như phòng thí nghiệm khoa học và phòng nữ công gia chánh, cho nên, nó thường xuyên vắng lặng, không người lui tới. Tuy nhiên, học sinh không lại gần khu học xá này là do tin đồn liên quan tới tấm gương.

Tấm gương - Đó là tấm gương lớn nằm ở cuối hành lang. Nó không phải một tấm gương bình thường. Khi Học viện được thành lập ngay sau chiến tranh, một tư viện kết nghĩa ở Anh đã tặng nó cho nhà trường. Tấm gương khổng lồ cao hai mét rưỡi, rộng một mét rưỡi được khắc câu 12, chương 13, Corinthians 1, Kinh Tân Ước.

“Bây giờ, chúng ta nhìn nhau mơ hồ như nhìn một ảo ảnh phản chiếu trên tấm gương.

Nhưng khi đó, chúng ta nhìn nhau, mặt đối mặt.

Những điều ta biết, bây giờ chỉ là một phần.

Nhưng khi đó, ta sẽ biết tất cả, giống như ta được biết tất cả.”

Tôi nghĩ trường học nào cũng có “bảy điều kì bí”, nhưng ở Học viện này, phần lớn các tin đồn đều liên quan đến tấm gương khổng lồ bí ẩn. Vì những câu kinh kể trên mà người ta đồn rằng “nếu đứng trước gương vào ban đêm có thể thấy được kiếp trước,” rồi thì “tấm gương cho ta biết mình thực sự là ai,” hoặc là “có thể thấy khoảnh

khắc lâm chung”.

Có những học sinh sợ hãi, nhưng cũng không ít học sinh muốn đứng trước tấm gương, ngỡ nó giống như trò bói chén. Tới mức có đứa còn huênh hoang tuyên bố rằng kiếp trước nó là một nữ tu thời chiến quốc. Itsumi cũng thấy hứng thú và muốn tới xem tấm gương chẳng?

Cô ấy rẽ vào hành lang. Tiếng kin kít của dép đi trong nhà cọ xuống sàn linoleum vang lên mỗi lúc một xa. Tôi cũng bám theo, rẽ vào hành lang ấy.

Nhưng...

Itsumi đã biến mất.

Phản chiếu trên tấm gương lớn trước mặt là hình ảnh tôi bàng hoàng đứng chết trân, chỉ có một mình. Hoàn toàn là ngõ cụt. Tôi chỉ có thể trở về theo con đường mình đã tới, ngoài ra không còn lối đi nào. Vậy mà Itsumi đã biến mất, như thể bị tấm gương nuốt chửng.

Tôi không nhìn nhầm. Cũng không phải đang mơ. Tôi đã nhìn thấy bóng hình Itsumi bằng đôi mắt của mình, nghe thấy tiếng bước chân cô ấy bằng đôi tai của mình, và đuổi theo tới tận đây.

Tôi cũng không tin những chuyện phi khoa học hay các hiện tượng siêu nhiên. Nhưng Itsumi đã biến mất. Đó là sự thật không thể chối cãi.

Tôi chỉ còn cách chấp nhận mà thôi. Quả thực, có điều gì đó đã xảy ra với Itsumi. Và chắc chắn điều đó liên quan tới Diana và thứ sức mạnh bóng tối rất đáng ngờ mà cô ta nắm giữ...

Sau đó một thời gian, Itsumi nhập viện. Cô ấy bị viêm phổi, một căn bệnh ở ngực.

Có thể thấy sau khi ra viện, Itsumi đã khỏe mạnh trở lại. Nhưng nét mặt cô ấy bỗng trở nên u ám và có phần cay nghiệt.

Cô ấy không còn là Itsumi trước đây nữa rồi.

Tôi đón ngày lễ Phục Sinh trong khi vẫn chưa thể xóa tan cảm giác kì lạ ấy. Suốt từ sáng, tôi chạy đôn chạy đáo khắp trường, bận rộn với những khâu chuẩn bị cuối cùng. Tôi lọ mọ giấu hết số trứng Phục Sinh, đưa cho bọn trẻ những chiếc giỏ và tuyên bố bắt đầu trò chơi săn trứng. Nhìn dòng khách lần lượt bước qua cổng vào trường, cuối cùng tôi cũng có thể trút được gánh nặng.

Trước mắt, có thể tạm gọi đó là thành công. Tôi thở phào nhẹ nhõm, đi tìm Itsumi. Itsumi sẽ đọc Kinh ở thánh đường trong lễ Misa sắp diễn ra sau đây một lát.

“Itsumi, cậu đến thử micro nhé?”

Thấy Itsumi đang ngồi lơ đãng cạnh bồn hoa, tôi gọi. Lẩn giữa đám hoa cỏ lộn xộn trong bồn hoa, một nhánh linh lan trắng đứng đưa nhè nhẹ.

“Thử micro á? Để làm gì?”

“Đọc Kinh. Năm nào cậu cũng làm việc đó mà.”

“À... Ừ nhỉ.”

Itsumi loạng choạng đứng dậy. Nhưng càng tới gần thánh đường, nét mặt cô ấy càng đanh lại và bước chân như nặng nề hơn.

“... Chắc tớ không làm được rồi.” Giọng Itsumi run run.

“Hả?”

“Tớ không tới thánh đường đâu, Sợ lắm.”

“Itsumi, cậu nói cái gì vậy?”

Tưởng Itsumi nói đùa, tôi liền kéo tay cô ấy lại.

“Không!”

Itsumi chống cự quyết liệt, gạt tay tôi ra. Cô ấy ôm đầu, thân người run lên bần bật.

“Tớ không đến đó được đâu. Tớ không muốn đọc Kinh Thánh.”

“Tại sao? Mọi khi cậu vẫn đọc trước cây thánh giá đó thôi.”

“Thánh giá gì chứ!”

Gương mặt Itsumi ngày càng nhợt nhạt.

“Tớ cũng không muốn nhìn thấy thánh giá nữa. Xin lỗi Sonoko, cậu tìm người khác thay thế đi.”

Rồi không để tôi có thời gian ngăn lại, Itsumi chạy mất.

Tại sao cô ấy lại sợ thánh đường, Kinh Thánh và thánh giá? Tôi bước vào thánh đường một mình, trong khi vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Bức tranh treo ngay trước mắt tôi. Tên Ác Quỷ kính sợ Chúa và đầy tớ của hắn. Đầy tớ của hắn... Một cô gái xinh đẹp, giống hệt như Diana.

Tôi lao ra khỏi thánh đường, không hiểu sao tôi có dự cảm chẳng lành. Không thấy Itsumi đâu cả. Tôi chạy khắp trường tìm cô ấy. Đúng lúc nhà vô địch của cuộc thi săn trứng sắp được xưng tên trên sân khấu trong sân nên nhiều người rất nhốn nháo. Tôi rẽ đám đông, tìm ở phòng học, salon Văn học, vườn trường. Không ở đâu

có cả. Chỉ còn duy nhất một nơi là nhà thể chất. Tôi chạy đến nhà thể chất vừa đúng lúc Diana xuất hiện từ phía sau như đang ôm lấy Itsumi.

“Itsumi!”

Tôi cuống cuống chạy lại. Itsumi đang lả người đi.

“Cậu đã làm gì Itsumi?”

“Tớ á? Tớ chẳng làm gì cả.” Diana thản nhiên trả lời.

“Thế tại sao...”

Nói đoạn, tôi phát hiện ra một vết đỏ nhạt nổi trên cổ Itsumi.

... Máu? Lamia. Phù thủy. Quỷ hút máu. Đầy tớ của ác quỷ... Cả một lô những từ ngữ ghê rợn cứ quay mòng mòng trong đầu tôi. Diana vội lấy chiếc áo cardigan của mình phủ lên người Itsumi, để tôi không còn nhìn thấy nữa.

“Itsumi có vẻ không được khỏe. Tớ sẽ dẫn cô ấy về salon nghỉ ngơi. Đi nào, Itsumi, ổn cả rồi.”

Diana ngon ngọt dỗ dành, rồi dìu Itsumi đi về phía salon.

Bộ dạng ấy trông như đầy tớ của quỷ đang mang xác chết xuống Địa Ngục.

Vụ việc gây ra cái chết của Itsumi xảy ra vài tuần sau đó.

Tuy phải chịu đựng một cú sốc kinh hoàng khi nhìn thấy thi thể Itsumi, giữa những tiếng la hét vang lên inh ỏi, đến giờ, tôi đã hiểu ra mọi chuyện. Tôi đã hiểu, thì ra là như vậy. Diana đã dùng ma lực kiểm soát Itsumi, thao túng cô ấy theo ý mình, rồi cuối cùng xui khiến cô ấy tự sát. Tôi nhìn nhanh linh lan mà Itsumi cầm chặt trong

tay, rồi lại nhìn cô gái Đông Âu xinh đẹp đến từ ngôi làng nơi loài hoa linh lan nở rộ. Nhìn người duy nhất nở nụ cười mỉm đầy mãn nguyện đứng giữa những cô gái đang vật vã than khóc kia.

Trên đây là chuỗi sự kiện tôi đã tận mắt chứng kiến. Tôi nhận thức rõ câu chuyện của mình có vẻ phi thực. Nhưng tôi xin thề đã thực sự chứng kiến tất cả những chuyện này.

Xin gửi kèm theo bản tóm tắt sau đây:

WHEN: Sau giờ học, ngày X tháng 7

WHO: Diana Decheva, du học sinh

WHOM: Shiraishi Itsumi

WHERE: Từ sân hiên tầng thượng khu học xá mới, Học viện nữ sinh Seibo

HOW: Dùng ma lực

WHAT: Khiến Itsumi tự nhảy xuống

WHY: Để bảo vệ quê hương và gia đình

Có thể các bạn thấy câu chuyện này khó tin. Nhưng đây là sự thật về vụ án vừa qua, một sự thật không thể chối cãi.

(Hết)

†

Sonoko, cảm ơn phần đọc truyện của cậu.

Lâu nay ở Câu lạc bộ, hầu như cậu chỉ chuyên tâm đọc sách và phê bình thôi, cậu chưa tự làm thơ hay viết truyện bao giờ. Hôm

nay là một ngày đáng nhớ, đánh dấu sự ra đời tác phẩm đầu tay của Koga Sonoko. Một câu chuyện tường minh và logic, rất đúng phong cách một người theo ban Khoa học tự nhiên như cậu. Ủm, tất nhiên đây là một lời khen ngợi rồi.

Nhưng... tớ ngạc nhiên lắm đấy.

Cậu nói rằng tóc và móng tay của Itsumi thực sự dài rất nhanh nhỉ? Chuyện cô ấy biến mất khỏi hành lang có phải là sự thật không? Liệu có nhầm lẫn gì chẳng?

Ủm, tớ cũng để ý thấy Itsumi rất hay đứng trước tấm gương đó. Nghe nói đó là một tấm gương lớn, được tu viện ở Anh gửi tặng nhà trường từ cách đây hơn nửa thế kỉ, nếu vậy, đương nhiên sẽ có nhiều tin đồn về nó, giống như “bảy điều kì bí” ở các trường học vậy, nhưng chuyện Itsumi biến mất như bị chiếc gương nuốt chửng thì thật khó tin. Một chuyện như vậy, có thực hay không nhỉ?

Một người theo ban Khoa học tự nhiên như cậu lại nói ra những điều phi khoa học như thế, thực sự khiến tớ bất ngờ đấy.

Sonoko à. Tớ muốn làm rõ lại điều này. Hôm nay, tớ hi vọng mọi người sẽ mang tới một câu chuyện, chứ không phải những điều huyền hoặc. Cậu có hiểu rõ điều này khi viết không?

... Ồ, vậy sao? Nghĩa là... Cả chuyện tóc và móng tay Itsumi dài rất nhanh, chuyện cô ấy sợ thánh giá và kinh sách, rồi chuyện cô ấy biến mất, cậu đều thực sự chứng kiến... Cậu quả quyết như vậy hả? Trước đây, cả thuật chiêm tinh cũng bị cậu mang ra chế giễu cơ mà.

Thú vị thật.

À không, không phải tớ nghi ngờ cậu đâu. Tớ chỉ đang rối trí thôi.

Nhưng nếu cậu nói là có nhìn thấy... thì chắc chắn là thật rồi.

Ồ, có vẻ như sấm chớp đến mỗi lúc một gần. Sợ thật! Hi vọng trận mưa lớn này không cầm chân chúng ta ở đây mãi...

Tiếp theo là phần đọc truyện cuối cùng của cả nhóm. Takaoka Shiyo. Nào, xin mời tiến lên phía trước.

6.

TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “THẦN BẦU TRỜI BỊ HOẠN”

TAKAOKA SHIYO
– LỚP 11C

Hôm nay, tôi vốn định viết thứ gì đó nghiêm túc để nhìn lại chặng đường đã qua, thay vì một tiểu thuyết với văn phong nhẹ nhàng mà thường ngày tôi vẫn viết. Nhưng sau nhiều lần viết đi viết lại, tôi vẫn chẳng thể gạt bỏ phong cách vốn có của mình. Vì vậy, tôi quyết định vẫn sẽ viết truyện ngắn lần này với danh nghĩa Takaoka Shiyo - tác giả light novel nữ sinh trung học.

Tôi trình làng tác phẩm đầu tiên vào năm lớp Chín, tính đến giờ cũng đã tròn hai năm. Mười lăm tuổi kể ra vẫn là quá sớm để ra mắt. Ngày đó, tôi chỉ đơn giản vừa viết vừa thưởng thức câu chuyện mà chính mình muốn đọc dưới góc nhìn của bản thân, rồi thử gửi bản thảo đi. Không ngờ tác phẩm đó lại giành giải thưởng và cuộc đời tôi thay đổi hoàn toàn.

Không phải tôi có ý khoe khoang, nhưng sự thực là tôi đã nhận được nhiều lời đề nghị chuyển thể câu chuyện của mình thành phim, hoặc dịch sang tiếng nước ngoài và xuất bản. Nhưng tôi từ chối tất. Tôi vững tin rằng, chính người Nhật sẽ đọc và thích thú câu chuyện của tôi hơn hết thảy. Văn phong của tôi không hào nhoáng, bóng bẩy, tôi chỉ muốn phản ánh những trào lưu, thói quen, giọng

điều của các nữ sinh trung học ngày nay mà thôi. Bản thân cũng đang là một nữ sinh trung học, tôi muốn tác phẩm của mình được đọc, được hiểu chỉ trong nước Nhật, chỉ bằng tiếng Nhật, và bởi những độc giả đồng trang lứa. Thế nên, việc chuyển thể thành phim hay dịch sang tiếng nước ngoài rồi xuất bản đều là những hướng đi lệch lạc! Ngay cả sau này tôi cũng tuyệt đối không cho phép, tôi nghĩ đó là sự báng bổ đối với tác phẩm của mình. Là một nhà văn chuyên nghiệp, nhất định tôi sẽ giữ nguyên tác này đến cùng.

Trước khi giành giải thưởng Văn học, tôi không hề nổi bật ở trường như thế. Tôi không đặc biệt xuất sắc, học cũng chẳng giỏi. Vậy mà khi “Hoa lan chuông” vừa ra mắt, tôi gây được tiếng vang lớn và thu hút nhiều sự chú ý.

Mọi người thường bảo cái tên “Hoa lan chuông” nghe rất kêu, như một tác phẩm văn học sâu cay vậy. Nhưng kì thực, nó rất dễ đọc và không hề cứng nhắc chút nào. Tôi luôn tâm niệm viết sao để độc giả tuổi teen như mình có thể hiểu được dễ dàng mà.

Câu chuyện trong “Hoa lan chuông” kể về một cô gái mười lăm tuổi tình cờ phát hiện mình là con nuôi, cô tìm ra cha ruột rồi bí mật thư từ với ông. Câu chuyện diễn biến theo hình thức trao đổi thư từ qua lại, nhưng lá thư cuối cùng của người cha không hề có chữ mà chỉ kẹp một nhành hoa ép khô. Thực ra, người cha bị bệnh nặng không thể nói chuyện cũng không thể viết thư được nữa, ông đã cố gắng hết sức gửi thông điệp cuối cùng chứa đựng bao tâm tư tình cảm dành cho con gái... Và câu chuyện kết thúc ở đó.

Tôi nghĩ ra câu chuyện này nhân một lần ngồi tưởng tượng, sẽ

như thế nào nếu mình chỉ là con nuôi... Chắc ai cũng từng một lần suy nghĩ như vậy phải không? Tôi quyết định xây dựng nhân vật chính là một cô gái trẻ ngày nay, hoàn toàn chân thực không tô vẽ. Thế rồi câu chuyện cứ diễn tiến tự nhiên, và tôi có thể viết một mạch từ đầu đến cuối.

Thông điệp tôi muốn truyền tải qua tác phẩm này là sự kết nối và tầm quan trọng của gia đình. Trong xã hội mà mối quan hệ giữa người với người ngày càng trở nên mờ nhạt, tôi muốn mọi người một lần nữa nhận ra rằng, những kết nối giữa con người với nhau mới đáng quý làm sao... Chà, có vẻ hơi đao to búa lớn rồi.

Tôi quá bất ngờ khi được đề cử giải thưởng Văn học do Label - ông lớn hàng đầu trong ngành công nghiệp light novel - tổ chức, đến khi giành được giải thưởng, tôi còn không có cảm giác thực sự của người chiến thắng, chỉ thấy ngái ngái. Thế nhưng, tôi vẫn thấy tự hào rằng, thông điệp của mình đã đến được với người nào đó. Tôi vốn là một người mê đọc sách, chẳng thể ngờ có ngày mình lại ra mắt sách trong vai trò tác giả.

Khi tôi giành giải thưởng, Học viện cũng xôn xao cả lên. Tôi được cô hiệu trưởng tuyên dương, được mời xuất hiện trên truyền hình và tạp chí. Trong phút chốc, tôi bỗng trở nên nổi tiếng. Nhờ chuyện này mà khi lên cấp ba, tôi được chị Shiraishi Itsumi mời tham gia Câu lạc bộ.

Đó là Câu lạc bộ Văn học của hệ trung học phổ thông mà chị Istumi mới khôi phục lại. Một Câu lạc bộ tách biệt hoàn toàn, nơi bạn không thể tham gia nếu không được chị Itsumi chấp nhận, và vì chưa có học sinh nào đáp ứng yêu cầu nên tại thời điểm đó, cả Câu

lạc bộ vẫn chỉ có hai thành viên là chị Itsumi và chị Sayuri, dù đã hoạt động được một năm rồi.

Nói đến Câu lạc bộ Văn học là nói đến sự lộng lẫy của salon đặc biệt được dựng lên nằm sâu trong một góc của khu học xá phụ. Từ hồi tôi còn học cấp hai, nó đã trở thành đề tài bàn tán và là niềm mơ ước của tất cả mọi người. Các nữ sinh thường lén nhòm qua cửa sổ, thầm ước một ngày nào đó chí ít mình cũng được mời uống trà, cho dù không thể trở thành thành viên. Nhưng suy cho cùng, đó là một thế giới cao sang mà những học sinh bình thường chẳng thể nào với tới được.

Sau khi giành giải thưởng, tôi hi vọng biết đâu nhờ thế mà mình sẽ được tham gia Câu lạc bộ Văn học. Thế rồi, khoảng vài tuần sau khi tôi lên cấp ba, chị Itsumi và chị Sayuri đã xuất hiện ở lớp tôi thật. Điều đó, thực sự giống như một giấc mơ.

“Chị đã đọc tiểu thuyết của em. Rất xuất sắc. Em có muốn tham gia Câu lạc bộ Văn học của chị không?”

Nghe chị Itsumi nói vậy, đám bạn cùng lớp xung quanh tôi xôn xao. Trước tiên là cặp đôi Shiraishi Itsumi và Sumikawa Sayuri này. Bình thường họ luôn tỏ ra bầu không khí khó gần, lũ học sinh lớp dưới chỉ dám đứng nhìn từ xa. Họ rục rĩ đến mức nếu lại gần, sợ rằng đôi mắt bạn sẽ bị thiêu rụi mất. Chẳng thể ngờ bộ đôi ấy lại ở ngay trước mắt, thậm chí còn chủ động lại gần tôi và mời tôi tham gia Câu lạc bộ! Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm tôi lâng lâng, trong khi bọn bạn cùng lớp hò hét xôn xao, tôi vừa nói: “Em rất sẵn lòng,” vừa bắt tay Itsumi, dù định ra vẻ ngẫu nhiên và quả quyết, nhưng thực ra chân tôi run lẩy bẩy. Đã vậy, tôi còn vinh dự là người đầu tiên được

mời tham gia Câu lạc bộ nữa chứ. Chính là tôi đấy.

Bàn tay chị Itsumi khi đó thật ấm. Cảm giác hồi hộp phấn khích còn theo tôi mãi cho tới tận đêm khuya.

Chị Itsumi rất thích “Hoa lan chuông”. Tự mình nói ra thì ngượng, nhưng, đúng là chị ấy đánh giá nó rất cao. Chị ấy nói về nó trong buổi đọc sách ở salon và thêm vào bộ sưu tập sách của Câu lạc bộ. Trước khi đặt lên giá, chị ấy còn bảo: “Em kí vào đi.” Tôi phấn khích, không mở trang bên trong mà kí rất to ngay trên trang bìa. Còn ngạo nghễ viết thêm câu: “Tặng Câu lạc bộ Văn học yêu thương và chị Shiraishi Itsumi xinh đẹp”.

Không những thế, chị Itsumi còn cho phép tôi sử dụng salon để viết bất cứ khi nào tôi muốn. Chị ấy gom về cho tôi mọi sách vở cần thiết dù là ở trong nước hay từ nước ngoài, nếu tôi nói cần thu thập tư liệu, chị ấy sẽ trích quỹ hoạt động của Câu lạc bộ và cung cấp toàn bộ chi phí. Điều đó với tôi thật đáng quý, cảm giác Itsumi giống như một người bảo trợ nghệ thuật ở châu Âu thuở xa xưa. Có lẽ bạn nghĩ tôi khoa trương, nhưng sự thực là tôi luôn gõ bàn phím máy tính trong salon Văn học mang phong cách Gothic đậm chất cổ điển, hể ngẩng đầu lên thì bên phải có hồng trà và bánh nướng mới ra lò, bên trái là những tài liệu mà tôi nhờ tìm chất chồng từ lúc nào không rõ... Bạn thử tưởng tượng đến một môi trường ưu đãi đến vậy đi. Đó là lí do vì sao tôi bất giác bật ra cụm từ “người bảo trợ”.

Ở câu lạc bộ, tôi có thêm nhiều bạn và được gần gũi với chị Itsumi, người mà tôi hằng ngưỡng mộ.

Nhưng quả là, chúng tôi thân thiết hơn hẳn nhờ có chuyến homestay ở Bulgaria cùng nhau vào mùa xuân năm nay. Dẫu chỉ hai tuần ngắn ngủi, nhưng ở đó rất vui. Chúng tôi vui đùa hưng phấn đến mức thầy Houjou dẫn chúng tôi đi còn phải phát hoảng.

Bulgaria là đất nước ít được biết tới, ở Học viện trước đây cũng không ai có nguyện vọng đến đó cả, vậy mà năm trước, chị Itsumi đã gửi yêu cầu và trở thành học sinh đầu tiên của trường tới Bulgaria. Trong các chuyến du học ngắn hạn, đa số học sinh đều đăng kí Mỹ hoặc Anh nên khi lần đầu nghe chuyện Itsumi định tới Bulgaria, tôi không thể hiểu nổi tại sao chị ấy lại chọn (xin lỗi vì nói ra điều này) một đất nước nhược tiểu như vậy. Hơn nữa, chị Itsumi còn là học sinh duy nhất trong chuyến đi lần đó nên chị ấy hẳn phải rất dũng cảm đây. Vì vậy mà năm sau, tôi cũng đăng kí đi Bulgaria, tự nhủ rằng nếu may mắn, có thể mình sẽ được đi riêng hai người với chị Itsumi ấy chứ. Và rồi mong ước của tôi thành sự thật! Chị Itsumi cũng mừng rỡ nói: “Vui quá. Năm ngoái chị đi một mình, chán muốn chết.” Chúng tôi đã được cùng nhau đi tham quan khắp nơi, vui không kể hết.

Tôi cũng có nhiều phát hiện mới mẻ về chị Itsumi.

Chúng tôi không chọn thành phố lớn mà lưu lại ở một ngôi làng nhỏ, đây là một trải nghiệm vô cùng thú vị. Ở đó chúng tôi trở thành bạn thân với Diana và Emma, đã có cùng nhau nhiều kỉ niệm quý giá.

Tôi được bố trí ở nhà một người tên là Bessie, lẽ ra tôi phải được nhận một phòng riêng đằng hoàng nhưng Bessie lại bảo tôi ngủ trong phòng khách. Nói thẳng ra, đây là lỗi của Emma trong khâu tổ

chức, nhưng cô ấy tái mét mặt, nói rằng không thể thu xếp ngay một chỗ ở khác nên tôi bảo tôi ở khách sạn cũng được thôi. Điều kiện mà nhà trường đưa ra là học sinh phải được bố trí ở homestay, đây chính là điểm hấp dẫn nhất của các khóa du học ngắn hạn, vậy mà cuối cùng tôi lại phải ở khách sạn. Thực ra, tôi hoàn toàn có thể báo cáo chuyện này với nhà trường để thu xếp, nhưng tôi biết Emma đã cố gắng hết sức rồi, và tôi sẽ giữ bí mật chuyện này giúp cô ấy. “Cậu thật tốt bụng, Shiyo à. Nếu Emma mất công việc này, nhà tớ không biết sẽ sống thế nào nữa.” Diana cảm ơn tôi quá trời quá đất, nhưng chúng tôi là bạn mà, tất nhiên phải giúp đỡ nhau.

Nói tới bạn bè, hôm đi tham quan ở tu viện Rila, chị Itsumi có mua tặng chúng tôi mỗi người một chiếc vòng misanga. Người ta thường đeo vòng đó cùng một lời ước nguyện. Đeo ở tay phải là điều ước về tình duyên, tay trái là điều ước về học hành, chân phải là điều ước về tình bạn, chân trái là điều ước về tài vận. Tôi luôn mong được thân thiết với chị Itsumi hơn nữa nên đeo ngay chiếc vòng vào chân phải. Làm thế ngay trước mặt chị ấy thì ngượng quá nên tôi lén đeo thật nhanh. Emma và Diana đeo vòng của họ vào tay phải. Emma có bạn trai rồi nên chắc cô ấy mong sớm được kết hôn. Diana không nói gì nhưng chắc cũng đã có người thương nhớ rồi.

Tôi thầm cầu nguyện để chiếc vòng sớm phát huy tác dụng, để điều ước của tôi được trở thành hiện thực, vậy mà trời ơi, ngay ngày hôm sau nó đứt. Vòng misanga là loại vòng cực kì khó đứt nên tôi đã rất sốc. Nhưng có lẽ chiếc vòng thực sự có ích. Vì tôi cảm nhận được, trong chuyến đi này, tôi nhanh chóng gần gũi với

chị Itsumi hơn, chúng tôi thân thiết như chị em ruột vậy.

Nhắc tới Bulgaria thì câu chuyện về sữa chua rất nổi tiếng ở Nhật, nhưng mấy ai biết rằng người Bulgaria thực sự ăn sữa chua với mọi thứ. Người Nhật coi sữa chua là món tráng miệng, nhưng người Bulgaria rưới sữa chua lên cả rau, thịt, cá để ăn cùng. Kể đó quả nhiên là hoa hồng! Tinh dầu hoa hồng, nước hoa hồng, mứt hoa hồng... Tôi mua cả tá để làm quà. Con gái, ai mà không thích hoa hồng nhỉ! Đi đâu tôi cũng thấy vui, nhưng kỉ niệm để lại ấn tượng sâu sắc và khó quên nhất có lẽ là chuyến dã ngoại bên bờ hồ gần làng.

Một khu rừng với hoa mimosa và hoa mộc lan đua nở trong những ngày đầu xuân. Hồ nước trong xanh nằm lặng lẽ. Những chú chim nhỏ hót líu lo... Tôi tưởng như mình vừa lạc bước vào thế giới của những câu chuyện cổ tích. Chúng tôi uống nước mạn và ăn sandwich trên thảm cỏ. Bulgaria có nhiều di tích và di sản thế giới, Emma đã dẫn chúng tôi tới nhiều địa điểm tham quan như thế, nhưng với riêng tôi, chuyến dã ngoại đơn sơ này là kỉ niệm vui nhất. Vì tôi có thời gian ở một mình bên chị Itsumi. Chị em Emma có việc bận nên chúng tôi định thông thả dạo chơi đâu đó.

Hồ nước đẹp vô cùng, tiếc là chúng tôi không mang theo đồ bơi nên đành để mình trần xuống tắm. Nước hơi lạnh, may thay tiết trời hôm đó tựa như một ngày tháng Năm nên rất dễ chịu. Còn thân hình chị Itsumi thì đẹp tuyệt vời. Khi chị ấy từ dưới nước đi lên, mái tóc dài dịu dàng ôm lấy cơ thể đầy quyến rũ, ánh mặt trời xuyên qua tán lá phản chiếu lên từng giọt nước trong veo... Cảnh tượng hết

như trong bức tranh “Sự ra đời của thần Venus*” của William Bouguereau*. Nói để các bạn biết thêm, tôi từng được tận mắt chiêm ngưỡng bức tranh đó rồi. Trước đây, hồi còn ở Pháp, tôi sống gần Bảo tàng mỹ thuật Orsay*. Nhưng so với tranh của Bouguereau, tấm thân trần của Itsumi trông còn gợi tình nhiều hơn ấy.

Mà các bạn có biết rằng, thần Venus được sinh ra từ cơ quan sinh dục bị cắt bỏ của đàn ông hay không? Cha trời Uranus vì ghét bỏ đứa con xấu xí của chính mình nên đã đặt nó trở lại tử cung của vợ mình là Gaia. Gaia nổi giận, quyết định trừng phạt chồng bằng cách sai một người con trai dùng liềm cắt bỏ dương vật của Uranus rồi vứt xuống biển. Tinh dịch từ bộ phận ấy trào ra, làm biển sủi bọt, và thần Venus sinh ra từ đó.

Còn đây là bài thơ Angelo Poliziano* sáng tác phỏng theo thần thoại này.

*Thần Tethys dang tay áp ôm, biển Aegean dựng cuồng phong
chào đón,*

Vật mang mầm sống bị cắt bỏ,

Giữa lúc Trời vẫn vũ mấy hồi,

*Vẽ nên dáng hình bao bọc giữa những bọt trắng, chìm nổi giữa
những đợt sóng.*

Rồi từ nơi đó, dung nhan yêu kiều phong thái sáng ngời,

Một nàng trinh nữ với gương mặt thần thánh hiện sinh.

Thần Zephyros phóng túng làm gió,

Đặt nàng lên vỏ sò đưa về bến bờ, Trời dường như cũng sững

vui.

Sandro Botticelli* cũng rất nổi tiếng với một bức tranh về sự ra đời của thần Venus, nhưng người ta cho rằng ông đã lấy cảm hứng từ bài thơ này để vẽ nàng.

Dẫu vậy, việc bị cắt cửa quý rồi ném xuống biển thì... Thật kinh khủng, phải không? Song tôi rất hiểu ý nghĩa câu chuyện đó, vẻ đẹp của thần Venus sinh ra từ sự thiên hoạn Cha trời. Nghĩ lại thì “vẻ đẹp sinh ra từ việc hoạn đàn ông” có gì đó thật hợp với chị Itsumi. Tôi muốn nói tới việc nhan sắc đạt tới độ thần thánh của chị ấy tồn tại ở trường nữ sinh - một thế giới đã loại bỏ hoàn toàn nam tính. Phải chăng cái đẹp tốt cùng là thứ được sinh ra ở những môi trường đặc biệt?

Nhưng cơ thể khỏa thân của chị Itsumi không hề dung tục mà trái lại, rất thanh cao, đầy thần bí và ngập tràn ánh sáng lấp lánh của sinh mệnh. Tầng không phía trên nổi gió, mặt đất lún phún cỏ cây, nước hồ lăn tăn gợn sóng, tưởng như vạn vật đều đang ca tụng chị Itsumi là một nữ thần. Tấm thân kia cùng ánh mắt dịu dàng như Đức Mẹ, đúng là đẹp đến vô pháp vô thiên! Nếu là con trai, tôi hẳn sẽ phát điên lên trước vẻ đẹp của chị ấy rồi lao xuống hồ. A, ý tưởng này có khi dùng được cho tác phẩm tiếp theo cũng nên.

Theo kế hoạch, sau chuyến dã ngoại chúng tôi sẽ được thầy Houjou dẫn tới Bảo tàng Mĩ thuật, nhưng vừa bơi xong nên tôi thấy như vậy hơi phiền. Tôi nói dối là không khỏe rồi tách ra đi riêng, nhằn nha một mình, loanh quanh chỗ nọ chỗ kia chụp ảnh. Thực sự, tôi đã chụp được rất nhiều.

Tôi nghĩ lí do tôi có thể thoải mái đi dạo một mình ở đất nước mới đặt chân tới lần đầu là vì tôi từng sống ở nước ngoài quá lâu. Có lẽ tôi đã quen rồi. Suốt từ lớp Một đến lớp Sáu, tôi sống ở Pháp bởi công việc của ba nên đã cùng gia đình đi chơi nhiều nước trong khối EU như Ý, Tây Ban Nha, Đức, Thụy Sĩ, Bỉ, Anh... Ngày đó, tôi coi đây là chuyện đương nhiên, nhưng giờ nghĩ lại, tôi mới biết mình đã may mắn nhường nào.

Nước Pháp là quê hương thứ hai của tôi. Tôi luôn mong một ngày nào đó sẽ được trở lại đó sinh sống. So với một Nhật Bản thủ cựu, không hiểu sao tôi cứ có cảm giác nước ngoài sẽ hợp với mình hơn. Tôi thấy tĩnh tâm khi ở đó. Chắc những cô bé từng lớn lên ở nước ngoài rồi mới trở về quê mẹ đều như vậy.

Có lẽ chính vì ngày nhỏ từng sống ở nước ngoài nên tôi luôn đau đáu với tiếng Nhật hơn những người khác và ước mong viết tiểu thuyết bằng tiếng Nhật cũng mạnh mẽ hơn. Phải, chắc chắn là thế rồi. Không thể phủ nhận rằng, khoảng thời gian sáu năm sinh sống ở Pháp đã trở thành máu thịt của tôi, giúp tôi củng cố khả năng sáng tác của mình.

Ngay cả khi đã trở về Nhật sau chuyến du học ngắn hạn, tôi vẫn không thể thoát khỏi trạng thái chị em với chị Istumi. Chúng tôi hồn nhiên đùa giỡn khi ở salon, đúng hơn là tôi muốn thu hút sự chú ý của chị Istumi nên cố tình xông tới. Nhưng cảm giác là chị Istumi cũng thấy vui với những trò đó nên cứ để cho tôi làm nũng thỏa thuê.

Từ ngày Diana tới Nhật, ba đưa tôi hay nói với nhau về Bulgaria. Vì đó là những chuyện mà các thành viên khác không hiểu được,

nên tôi cũng thấy hơi áy náy, nhưng chúng tôi nào có cố ý đâu. Chị Sonoko khó chịu ra mặt. Nhưng biết làm sao được. Chúng đều là những kỉ niệm đặc biệt mà.

Ở lễ Phục Sinh cũng vậy, chúng tôi hoàn toàn coi nhau như chị em.

Tôi được giao nhiệm vụ cải trang thành thỏ Phục Sinh (nghe nói đây là ý tưởng của ba chị Itsumi, giám đốc điều hành Học viện này). Khi tôi tới văn phòng của Ban tổ chức để lấy bộ đồ cải trang, những chú thỏ bị tách rời phần đầu và phần thân nằm la liệt dưới sàn. Thỏ Phục Sinh vốn là biểu tượng cho sự sống dồi dào và phục hồi sinh mệnh, thế nhưng phần đầu bị tách rời và đôi mắt nhựa to tướng được sơn màu xanh da trời trên nền trắng ghê rợn khiến tôi sợ hết hồn vì liên tưởng tới những cái chết cực kì tàn khốc.

Mặc đồ cải trang vào, tôi thấy nặng và nóng ngoài sức tưởng tượng. Nghĩ tới việc phải chịu đựng cảnh này suốt mấy tiếng đồng hồ sắp tới, tôi thấy buồn vô hạn và nguyên rửa sự kém may mắn khi bốc thăm của mình. Tôi mặc phần thân vào trước, nhờ người kéo khóa phía sau, đội phần đầu lên, cuối cùng đi đôi găng tay bùng nhùng dày cộp. Ôi, mất bao nhiêu công sơn móng tay... Bình thường nhà trường cấm làm móng, nhưng dùng sơn vẽ trứng Phục Sinh còn thừa để vẽ móng tay thì chẳng có gì sai cả nên chúng tôi đều làm. Tôi chọn sơn màu xanh lá nhạt rất dễ thương, vậy mà bộ đồ cải trang này khiến nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cả đôi mi giả hoàn hảo của tôi cũng chịu chung số phận.

Sau khi hóa trang thành thỏ Phục Sinh, tôi vừa đi vừa nhảy nhót

ra chiều vui vẻ. Thi thoảng bọn trẻ con lại gọi, rồi tôi giúp chúng tìm những quả trứng Phục Sinh. Bộ đồ hóa trang thực sự rất nặng. Vai tôi mỏi nhừ. Nhưng tôi vẫn cố hết sức vẩy tay thật rộng, nhấc chân thật cao và lắc hông thật mạnh.

“Trời đất, có phải Shiyo đó không?”

Một giọng nói vang lên từ đâu đó. Với những mắt lưới bít quanh tai, tôi có thể nghe được âm thanh nhưng rất mơ hồ, không biết nó từ đâu đến. Tôi xoay vòng, tìm chủ nhân của giọng nói.

“Ở đây này.”

Đôi tay ai đó chạm vào cánh tay mềm xốp của tôi. Qua lỗ nhỏ trên mũ, tôi chỉ nhìn thấy chiếc váy đồng phục.

“Ai đó?”

“Chị Itsumi đây.”

“A, chị Itsumi. Chị nhận ra em sao? Em mặc đồ thú bông y chang các bạn mà?”

“Chị nhận ra ngay chứ.”

“Tại sao?”

“Vì em nhảy dờ nhất chứ sao,” tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích.

“Hừ, chị thật quá đáng. Em cố hết sức rồi đó, nhể nhại mò hôi đây này.”

“Em nóng hả?”

“Nóng muốn chết luôn ấy.”

“Ôi, tội nghiệp em. Đi theo chị nào.”

Chị Istumi vòng tay qua cánh tay tôi để dẫn đường. Chị ấy vừa

giả bộ khoác tay nhảy nhót vui vẻ với thỏ Phục Sinh, vừa dẫn tôi ra phía sau nhà thể chất.

“Không ai tới đây đâu. Nào, cởi đồ ra nghỉ một lát đi.”

May quá. Tôi tháo đôi bao tay ướt sũng mồ hôi rồi nhấc phần đầu lên. Nhưng nó quá chặt không tháo ra được.

“Chị ơi~. Em không cởi được.”

“Hả!?”

Chị Itsumi cũng giúp tôi gỡ nhưng vẫn vướng cầm nên cởi mãi không ra.

“Au au auuu. Đau em!”

“Cố chịu một chút thôi. Lần nữa nhé.”

Tôi tưởng như cổ mình bị kéo sắp đứt lìa đến nơi.

“Auuu, đau thật đó, chị Itsumi. Chị mạnh tay thế. Em không tha cho chị đâu!”

Đang la hét inh ỏi, tôi bỗng nghe thấy tiếng bước chân ai đó. Chết rồi! Nếu biết tôi trốn làm thỏ Phục Sinh, ba chị Itsumi sẽ nổi điên lên mất.

“Chị ơi, giờ phải làm sao?”

“Chạy qua bên kia đi. Không sao đâu, chị đánh lạc hướng cho.”

“Dạ, nhưng...”

“Không sao mà, nhanh lên!”

Bị chị Itsumi phát một cái vào mông, tôi cuống quýt chạy đi. Trời ơi, sao ba chị ấy lại nghĩ ra cái ý tưởng quái đản về vũ điệu của những chú thỏ cơ chứ, điên rồ, đúng là điên rồ mà, tôi vừa chạy vừa rửa xả. Lát sau, tôi lẳng lặng hòa vào đoàn người nhảy múa ở

sân trường và chơi cùng với đám trẻ như thể chẳng có gì xảy ra.

Rốt cuộc, tiếng bước chân kia là của ai?

Lúc đó tôi rất hoang mang. Nhưng giờ đây, khi chị Itsumi không còn nữa, câu chuyện lại trở thành một kỉ niệm đẹp. Khi ấy, có năm mơ tôi cũng không nghĩ rằng, chỉ vài tuần nữa thôi chị ấy sẽ qua đời.

Lễ Phục Sinh khép lại bằng Lễ ban Thánh thể.

Chúng tôi tiễn các vị phụ huynh và khách khứa bên ngoài ra về, sau khi thu dọn liền tổ chức Lễ ban Thánh thể ở thánh đường mới. Mặc dù học sinh toàn trường đều có mặt nhưng trên thực tế, chỉ những học sinh đã được rửa tội mới có thể tham gia. Họ sẽ tập trung bên thầy tư tế đang chờ dưới bức tượng Chúa Jesus bị đóng đinh trên cây thập ác, rồi nhận lấy bánh mì và rượu nho được ban cho.

“Đây là thân thể Chúa, hiến tế vì con.”

“Amen.”

“Đây là máu huyết Chúa, đổ ra vì con.”

“Amen.”

Mỗi lần đặt miếng bánh mì lên đầu lưỡi rồi nhấp một ngụm rượu nhỏ, tôi lại cảm thấy trang trọng vô cùng. Nghi thức này bắt nguồn từ Bữa Tối Cuối Cùng, nghĩa là đã được duy trì suốt hai ngàn năm. Ngay cả tôi cũng có thể hiểu đầy đủ sức nặng của điều đó và trở nên trang nghiêm. Hai ngàn năm, ngàn ấy thời gian cũng gần như là vĩnh viễn rồi.

Thường thì chị Itsumi sẽ lên đọc Kinh Thánh trong dịp này. Nhưng hôm nay, chị Sayuri lại đứng trên bục thay chị ấy. Tôi nhìn quanh thánh đường nhưng không thấy bóng dáng chị Itsumi đâu cả. Có khi nào chị ấy gặp rắc rối vì chuyện tôi trốn việc bị bại lộ hay không?

Tôi thấy lo, nên vừa làm lễ xong, tôi liền chạy bỏ đi tìm chị ấy. Và chẳng có chuyện gì xảy ra cả, chị Itsumi chỉ đang lơ đãng đứng bên cửa sổ trong salon thôi.

“May quá. Thì ra chị ở đây.”

Nghe tiếng tôi, chị Itsumi quay lại.

“Ồ, lễ Misa xong rồi sao?”

“Vâng. Không thấy chị nên em lo quá.”

“Chị hơi mệt chút thôi. Xin lỗi vì khiến em lo lắng nhé.”

“Chị, thế sau lúc đó... mọi chuyện ổn chứ ạ?”

“Không có vấn đề gì đâu. Trót lọt rồi.”

Chị Itsumi mỉm cười, cổ áo hơi hé mở. Một chiếc khăn quàng màu đỏ lấp ló phía sau.

“Sao chị phải quàng khăn?”

“Đây là khăn dành cho top năm của trò chơi săn trướng đấy. Người ta công bố kết quả rồi nên chị quàng đại cái này vào và nói dối là ra phía sau nhà tắm nghỉ một lát. Thực ra đây là khăn từ năm ngoái rồi. Năm nào cũng có em bé khóc vì không giành được giải thưởng nên chị thử sẵn để có gì còn mang ra dỗ thôi.”

Chị ấy lè lưỡi như một cô nhóc tinh nghịch.

“Vậy thì tốt rồi.”

Khoảnh khắc tôi thở phào nhẹ nhõm và thả lỏng vai, cửa salon mở ra và các thành viên khác bước vào. Itsumi nháy mắt ra hiệu, “Chuyện này hai chị em mình biết với nhau thôi nhé,” rồi đặt ngón trỏ lên miệng. Tôi tự dưng cảm thấy vui sướng, nói lớn: “Vâng ạ! Em sẽ giữ bí mật!” và bị chị Itsumi lườm nhẹ cho một cái.

Doanh thu của Câu lạc bộ Văn học trong Lễ Phục Sinh, tính tổng cả pound cake và bánh quy (tất nhiên, đều bán hết) là bốn trăm hai mươi ngàn Yên! Trừ một trăm tám mươi ngàn chi phí nguyên liệu, còn hai trăm bốn mươi ngàn, trừ tiếp một trăm ngàn là phí vận hành Câu lạc bộ (mặc dù Itsumi là tiểu thư nhà giàu nhưng chị ấy luôn rạch ròi mọi chuyện!) còn một trăm bốn mươi ngàn, số tiền đó chúng tôi có thể quyên góp từ thiện.

Địa chỉ nhận quyên góp sẽ do các Câu lạc bộ tự quyết định. Việc này không phải do nhà trường chỉ định, bởi vì đưa ra quyết định dựa vào niềm tin của chính mình cũng là điều chúng tôi cần học. Ở trường hợp Câu lạc bộ Văn học, chúng tôi thường lấy ý kiến của tất cả các thành viên rồi biểu quyết theo đa số. Với lễ Phục Sinh năm nay, mỗi người có một ý kiến riêng, chị Sonoko muốn quyên tiền cho bệnh viện vùng sâu, Nitani muốn quyên tiền cho viện dưỡng lão, còn chị Itsumi thì muốn ủng hộ cho cô nhi viện.

“Tớ muốn làm gì đó cho những em nhỏ kém may mắn, dẫu chỉ một chút thôi.”

Chị Itsumi nói.

“Có rất nhiều em nhỏ vì lí do này lí do kia mà không có, hoặc không còn ba mẹ. Tớ muốn giúp đỡ phần nào để cuộc sống của các em được dễ chịu hơn. Đây, các cậu nhìn đi, có cả những em vừa

sinh ra đã không còn ba mẹ rồi.”

Nước mắt chị Itsumi tuôn rơi khi ngắm bức ảnh em bé sơ sinh rất đổi đáng yêu. Các thành viên khác cũng rơm rớm nước mắt và đồng ý: “Đúng rồi, đúng rồi. Lần này chúng mình quyết góp cho cô nhi viện đi.” Càng ngày tôi càng phải xem lại cách nhìn nhận của mình về chị Itsumi. Chị ấy thực sự là một người tràn đầy tình yêu thương.

Nhưng quả thật, chúng tôi có thể bán bánh ngọt và bánh quy chạy như thế là nhờ Kominami Akane.

Với cùng dụng cụ, nguyên liệu và hàm lượng, bánh của Akane rõ ràng ngon hơn bánh của chúng tôi rất nhiều. Có lẽ khác biệt nằm ở những bí quyết nho nhỏ về thời điểm và độ nhạy với bánh trái của cô ấy.

Thi thoảng, tôi lên gọi Akane là Alice vì cô ấy rất hợp với những chiếc tạp dề có diềm xếp nếp - giống như *Alice ở xứ sở thần tiên* vậy.

Đúng rồi, cái lần chúng tôi chọn cuốn “Alice ở xứ sở thần tiên” để đọc trong buổi đọc sách, Akane đã thiết đãi mọi người một buổi tiệc trà cực kì kiểu cách. Cô ấy làm bánh mì bơ, bánh tart mật và tái hiện bữa tiệc trà của Thợ Mũ Đen. “Nào, mọi người đội vào đi!” Akane còn chuẩn bị cả những chiếc mũ y chang trong truyện, chẳng biết kiếm được ở đâu. Nitani đội mũ lính có họa tiết quân bài, Diana đeo bờm tai mèo, tôi mang mặt nạ chuột, chị Sonoko đội chiếc mũ kì quái, chị Sayuri mang tai thỏ, còn chị Itsumi đội vương miện có gắn hình trái tim. Mỗi món đồ lại tương ứng với một nhân vật: tên

lính quân bài, chú mèo Cheshire, chú chuột, bác Thợ Mũ Đen, chú thỏ trắng và Nữ hoàng Đỏ. Tất nhiên, Akane là Alice rồi.

Chị Itsumi vào vai ác, hơi một chút là hét lên: “Chém đầu!” khiến cả đám cười rũ rượi. Bữa tiệc trà đó mới rộn rã làm sao.

Nói mới nhớ, buổi tiệc trà hôm đó là lần đầu tiên tôi để ý thấy trên cánh tay trái của Akane có một vết bầm màu đỏ, lớn cỡ lòng bàn tay. Khi cô ấy mặc đồ mùa đông, tôi không nhận ra, ngay cả mùa hè cô ấy cũng khoác áo cardigan vì dễ bị lạnh, nhưng ở bữa tiệc trà này, Akane hóa trang với bộ váy liền ngắn tay theo phong cách Alice nên tôi mới trông thấy. Tôi cũng không định cứ chăm chăm nhìn như thế đâu, nhưng vẫn khiến Akane hoảng hốt, vội vàng giấu cánh tay đi. Ôi, mình bất lịch sự quá, làm sao bây giờ, tôi hoang mang nghĩ. Đúng lúc đó, chị Itsumi nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của Akane và nói như xoa dịu: “Em không việc gì phải xấu hổ cả. Trông nó rất dễ thương mà. Hình dạng hết như đóa linh lan vậy. Chị thấy đó là điểm thu hút đấy.”

Nghe chị Itsumi nói thế, tôi nghĩ Akane cũng rất vui, còn tôi thì được cứu một bàn thua trông thấy. Nhờ những lời nói này mà tôi không trở thành kẻ thô lỗ trong mắt mọi người. Chỉ một giây ngắn ngủi mà chị Itsumi đã nắm được tình hình và khéo léo giải quyết không làm ai khó xử. Thật là một người con gái nhạy cảm và tinh tế biết bao. Một lần nữa, chị ấy lại khiến tôi cảm động. Quả là một cô gái tuyệt vời.

Mặc dù rất quý Akane nhưng tôi cũng phải thú thực rằng, ở cô ấy có gì đó rất khó hiểu.

Chuyện xảy ra khi nào nhỉ... Có lần, chị Itsumi thổ lộ rằng: “Sau khi tốt nghiệp, chị tính sẽ đóng cửa salon Văn học.” Điều này tôi đã lường trước từ đầu rồi. Salon Văn học chỉ tồn tại tới khi chị Itsumi tốt nghiệp, nghĩa là sau hai học kì nữa, nó sẽ bị đóng cửa.

Salon này vốn dĩ được tạo ra vì chị Itsumi, tồn tại được là nhờ chị ấy, nên mọi thành viên đều phần nào đoán được rằng, sau khi chị Itsumi tốt nghiệp, salon sẽ bị đóng cửa. Biết vậy nhưng vẫn thấy thật buồn. Nghe nói salon sẽ bị tháo dỡ và quyền góp cho cô nhi viện.

Akane thường ngày chín chắn là thế, nay nghe tin đó đột nhiên đứng phắt dậy và bắt đầu phản ứng quyết liệt trước chuyện đóng cửa salon. Cô ấy hùng hổ đến mức mọi người đều há hốc miệng ngơ ngác.

“Chị định tước đoạt salon này khỏi chúng em sao?”

“Chị có thể quyền góp thứ khác cho cô nhi viện cơ mà?”

“Chị không thể chuyên quyền như thế được.”

Với Akane, gian bếp này giống như một chỗ dựa tinh thần. Sau vụ hỏa hoạn, cô ấy đã mất đi nhà hàng truyền thống của gia đình, kế hoạch mở tiệm ẩm thực phương Tây đang tiến triển thuận lợi cũng tan thành mây khói, thế nên chẳng có gì là nói quá khi cho rằng gian bếp này, nơi Akane có thể thỏa sức làm bánh và nấu ăn, giống như lẽ sống của cô ấy.

Tuy vậy, chị Itsumi rất cương quyết.

“Chẳng phải Chúa vẫn dạy chúng ta ‘hãy yêu thương những người lân cận’ sao?”

Chị ấy nói lời khiển trách, và cuối cùng vẫn quyết định đóng cửa, dỡ bỏ salon, bỏ ngoài tai những ý kiến của Akane.

Rồi đúng khoảng thời gian đó, chị Itsumi bắt đầu kêu “trong người không khỏe” sau những bữa tiệc trà.

Bình thường, chị ấy rất hoạt bát khi ở salon, thi thoảng còn hát và nhún nhảy theo nhạc nữa, vậy mà giờ này chỉ nằm uể oải trên ghế sofa. Chị Itsumi nói hể nhìn thấy chữ lại đau đầu nên không đọc sách nữa, cũng không phát biểu ý kiến trong buổi đọc sách luôn. Akane hằng hái làm cho chị Itsumi ăn sandwich và cơm Ý, những món ăn kích thích cảm giác thèm ăn, nhưng chị ấy chẳng hề khỏe lên mà ngày càng tiêu tụy.

Tôi không thể chịu đựng được điều đó. Chỉ vì chị Itsumi yêu quý không được khỏe mà tôi có cảm giác như cả trường bỗng trở nên âm u và tẻ nhạt. Tôi muốn làm gì đó giúp chị ấy hồi phục. Ngoài viết lách ra, tôi chẳng thể làm được gì khác nên đã viết những bài thơ khích lệ tinh thần và đọc cho chị ấy nghe, trước mắt muốn làm chị ấy vui lên đã. Nhưng những việc đó làm sao mà có tác dụng gì cho được. Trong lòng nóng như lửa đốt, tôi chỉ biết giương mắt đứng nhìn chị Itsumi ngày một héo hon.

Sau đó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều và nhớ ra chị Itsumi rất thích Mozart. Chị ấy từng chọn vở kịch “Amadeus*” của Peter Shaffer làm đề tài trong một buổi đọc sách của Câu lạc bộ, chị ấy gọi bộ phim chuyển thể từ vở kịch ấy là “bữa tiệc của những cảm xúc thẩm mỹ đặc biệt” và từng xem nó ở salon. Tôi nghĩ chị ấy sẽ vui với những thứ liên quan tới Mozart nên đã mang CD của Karajan* từ nhà tới

Câu lạc bộ, nhưng chị Itsumi từ chối: “Chị xin lỗi nhé, giờ nghe nhạc chị cũng thấy mệt nữa.”

Tôi lại tiếp tục vắt óc suy nghĩ và nảy ra một sáng kiến, sao không thử làm bánh liên quan tới “Amadeus” nhỉ? Trong phim có cảnh Constantine, vợ của Mozart, ăn một món tráng miệng tên là “nhũ hoa thần Venus”. Phần bầu vú được làm từ hạt dẻ ngâm rượu brandy rồi bọc sô cô la trắng, sau đó đặt một viên sô cô la chip chon von trên đỉnh là xong. Bánh chỉ có vậy nhưng vô cùng dễ thương nên một thời rất thịnh hành ở Pháp.

Chị Itsumi trông có vẻ mệt mỏi nhưng hình như vẫn còn cảm giác thèm ăn, và chắc chắn chị ấy sẽ ăn bánh. Tôi hân hoan với ý tưởng tuyệt vời của mình. Nói vậy chứ tôi không giỏi làm bánh nên đương nhiên phải nhờ đến Akane.

Bếp của salon đã hết sạch hạt dẻ rồi, nhưng Akane nói quả quyết: “Chắc chắn có cách làm bằng sô cô la truffle. Tớ sẽ thử xem sao. Cứ để tớ lo!” rồi cô ấy bắt đầu các thao tác điệu nghệ mà chẳng cần mở công thức. Tôi đứng bên cạnh quan sát không khỏi trầm trồ thán phục, nhưng cứ lóng ngóng ở đó cũng chẳng giúp được gì nên tôi quyết định giao phó mọi việc cho cô thợ bánh, còn mình thì chờ ở phòng khách.

Ngoài phòng khách, chị Sonoko đang đo huyết áp cho chị Istumi. Tôi lơ đãng ngắm nhìn cánh tay trắng ngần của chị Itsumi và bất ngờ nảy ra một ý tưởng xuất sắc khác. Có một loại bánh cổ điển Pháp tên là “cánh tay thần Venus”, đây là loại bánh bông lan cuộn sử dụng hoa quả khô. Một bữa tráng miệng với sô cô la “nhũ hoa thần Venus” và bánh ngọt “cánh tay thần Venus” hẳn sẽ rất bắt mắt

và được yêu thích hơn gấp bội. Vả lại, chúng hoàn toàn phù hợp với chị Itsumi, nữ thần trong lòng chúng tôi.

Mình đúng là thiên tài, trong khi tự tăng bốc bản thân, tôi vội mở mạng, tìm công thức làm bánh, in ra, rồi lao vào trong bếp.

“Akane, bếp mình còn ít quả khô nào không?”

Có lẽ tôi mở cửa bếp quá bất ngờ nên Akane giật bắn người. Đoạn... Cô ấy vội giấu thứ gì đó ra sau lưng.

“Cậu định dọa chết tớ à, Shiyo?”

Akane quay lại, cười với tôi nhưng hai má giật giật.

“Cậu vừa làm gì đấy?”

“Hả?”

“Cậu giấu cái gì đúng không?”

“Không, giấu gì cơ?”

“Không có gì... Hi vọng là tớ nhầm.”

“Đúng đó, cậu nhầm thôi. Tớ sắp xong mẻ bánh rồi, đừng làm phiền tớ nữa nhé?”

Lớp phủ sô cô la đã được vẽ lại thành từng viên tròn và xếp trên quầy bếp.

“Được rồi, vậy tớ sẽ chờ bên ngoài.”

Cho tới khi tôi đi ra, Akane nhất quyết không để lộ hai bàn tay đang giấu sau lưng. Có gì đó thật kì lạ. Chẳng giống Akane chút nào. Rốt cuộc, tôi không đưa được cho cô ấy công thức làm món “cánh tay thần Venus” nên hôm đó, chúng tôi chỉ ăn “nhũ hoa thần Venus” thôi. Mẫu sô cô la màu hồng được nặn chon von phía trên khối sô lô la trắng hình tròn, trông thực sự giống một bầu vú xinh

xắn, mọi người đều rất thích. Tất nhiên, đúng như tôi hi vọng, chị Itsumi cũng vui vẻ ăn nhiệt tình.

“Này, hình như có mỗi nhũ hoa của Itsumi là to nhất.”

Chị Sonoko cười đầy ẩn ý. Tôi không hề nhận ra điều đó cho tới khi chị Sonoko nói vậy, đúng là phần màu hồng trên chiếc bánh sô cô la ở đĩa của chị Itsumi lớn hơn so với những chiếc khác một chút. Cứ như là để đánh dấu vậy...

Đó là lần đầu tiên tôi để ý. Lúc trước, chúng tôi thường ăn bánh ngọt, hoặc bánh tart, những món tráng miệng mà mọi người sẽ chia từ một chiếc ra nhiều phần rồi cùng ăn, thế nhưng gần đây chúng tôi chỉ ăn những món ăn riêng như macaron hay caramel. Nghĩa là... sẽ chẳng mấy khó khăn nếu muốn bày trò gì đó nhắm riêng vào chị Itsumi.

Nói mới nhớ, lần nào ăn tráng miệng hoặc ăn nhẹ ở salon xong, chị Itsumi cũng kêu khó chịu trong người. Thêm nữa... hôm Nitani, thành viên mới của Câu lạc bộ, đến salon lần đầu tiên, Akane đã làm bánh madeleine. Thế rồi hôm sau, Nitani ngượng ngùng kể lại rằng: “Hôm qua em thấy khó chịu trong người nên đã nôn ra hết, chắc do ăn đồ lạ.” Đúng là hôm đó, chị Itsumi đã bảo: “Chị no rồi. Em muốn ăn không?” rồi nhường phần bánh của mình cho Nitani. Tôi hơi ghen tị với Nitani nên còn nhớ rất rõ.

Rốt cuộc, chuyện này là thế nào đây? Chẳng lẽ Akane đã bỏ thứ gì đó vào những món chị Itsumi sẽ ăn à?

Kể từ đó, tôi bắt đầu để tâm quan sát kĩ hơn. Quả nhiên, chiếc bánh nào được đưa cho chị Itsumi cũng có chút dấu hiệu nho nhỏ,

Akane là người trực tiếp bày bánh lên đĩa rồi phân phát. Và lần nào cũng thế, chị Itsumi cứ ăn được vài miếng lại kêu “khó chịu”.

Có những hôm tưởng nóng đổ mồ hôi, vậy mà chị ấy nằm trên ghế sofa ở salon run lẩy bẩy và kêu lạnh. Hễ tôi mang trà tới là chị ấy tu ừng ực, mỗi lần xuất hiện trong bếp, thế nào chị ấy cũng ngón sạch cả những chiếc bánh còn chưa trang trí xong.

Tôi có manh mối về những người có kiểu hành vi như vậy. Phải - kẻ *nghiện thuốc* sẽ có biểu hiện như thế này. Nhớ lần được yêu cầu viết một bài tiểu luận từ góc nhìn của nữ sinh trung học cho chiến dịch “Không! Tuyệt đối không! Hãy dừng ngay các chất gây nghiện!”, tôi đã tìm hiểu rất nhiều và có tới trung tâm cai nghiện để thu thập tư liệu nên cũng biết đôi chút.

Những người ở đó đều có đồng tử mở to, không thể điều hòa thân nhiệt, lúc nào cũng khát khô cổ và ăn như hạm - giống hết tình trạng của chị Itsumi còn gì!

Nguy rồi, tôi hoang mang. Nếu tình trạng này còn tiếp tục, chị Itsumi sẽ chết chứ không chỉ suy kiệt sức khỏe thôi đâu. Nhưng nếu tôi ba mặt một lời để ngăn chặn chuyện này, Akane sẽ mất thể diện lắm. Dù vậy cũng không thể cho qua. Thế nên trong buổi đọc sách về đề tài “Tấn bi kịch Y^{*}” tôi có nói:

“Chuyện dùng chất độc, chất gây nghiện để đầu độc người khác đã lỗi thời lắm rồi. Ngày xưa thì không biết chứ bây giờ chỉ cần giải phẫu tử thi là biết ngay.”

Biểu cảm của Akane khi đó - đến giờ tôi vẫn chưa quên. Đôi mắt hiện hòa mọi khi trong phút chốc bỗng mất hết sắc màu như hóa thành hai hòn đá. Tôi vờ như không nhìn. Là một người bạn, tôi

thấy thật tội nghiệp cho cô ấy.

Tôi đã tin rằng sau chuyện đó, Akane sẽ dừng tay. Về phần mình, tôi cứ ngỡ mình đã thả một chiếc phao cứu sinh... nhưng trái lại, có lẽ tôi đã đẩy Akane tới bước đường cùng. Phải chăng đó là lí do cô ấy không dùng chất gây nghiện nữa mà quyết chí buộc phải giết chị Itsumi bằng cách đẩy chị ấy xuống từ trên sân hiên tầng thượng. Nếu đúng thế thật thì tôi áy náy lắm, đau lòng thì đúng hơn. Tôi thật có lỗi với chị Itsumi, cả Akane nữa. Cảm giác như mình đã bồi thêm một cú chót hạ màn vậy.

Sau khi chị Itsumi qua đời, tất nhiên, kế hoạch quyền góp và dỡ bỏ salon không còn là vấn đề đáng ngại. Suốt cả tuần sau cái chết của chị Itsumi, hôm nào Akane cũng đứng bếp. Khi thì làm bánh caramel chiffon, khi thì làm mousse nho, vừa làm vừa nói: “Vì chị Shiraishi thích mấy món này lắm.” Nhưng tôi có cảm giác vai Akane đang rung lên vì vui sướng.

Không những thế... Akane còn nói “Kominami” muốn mua lại salon và gian bếp. Nếu điều này thành hiện thực, nghe nói salon sẽ được tháo dỡ và xây dựng lại nguyên trạng, trở thành một nhà hàng ẩm thực phương Tây. Tất nhiên, Akane sẽ là một trong số những chủ nhân, sẽ nấu nướng và làm bánh ở đó. Gian bếp này được trang bị hiện đại đến mức ngay cả những nhà hàng hạng nhất cũng không sánh bằng. Chị Itsumi đã mua bổ sung những dụng cụ và thiết bị nhà bếp mà Akane xin xỏ sau khi gia nhập Câu lạc bộ, tạo nên một gian bếp hoàn hảo lí tưởng cho cô ấy. Gian bếp tồn tại chỉ vì Akane, là xứ sở thần tiên của riêng cô ấy.

Lòng dạ tôi rồi bời. Tất nhiên, bây giờ tôi vẫn rất yêu chị Itsumi.

Cảm giác mất mát rất lớn, khi người mà mình thương như chị ruột qua đời, lại còn đương trẻ trung đến thế... Nhưng quả thực tôi cũng rất quý Akane. Cô ấy là một cô gái tốt và luôn nỗ lực hết mình. Tôi còn cầu cho cô ấy thực hiện thành công ước mơ về nhà hàng ẩm thực phương Tây của mình.

Bởi vậy, tôi càng ân hận, tự vấn rằng biết đâu mình đã có thể làm được gì đó khác, trước khi chuyện này xảy ra. Bây giờ mới nghĩ vậy thì thật thảm hại nhỉ.

Thật là bi kịch khi nhà hàng truyền thống của gia đình bị thiêu rụi. Chỉ sau một đêm, cuộc đời Akane đã thay đổi không ngờ. Có lẽ vì trải qua bất hạnh đó nên đối với Akane, gian bếp của salon gần bó và có ý nghĩa hơn chúng tôi tưởng rất nhiều. Nếu bị cướp mất nó... Phải, tôi có thể hiểu được lí do vì sao Akane lại tức giận đến vậy. Cô ấy cũng chỉ là một nạn nhân tội nghiệp mà thôi.

Có thể những gì Akane làm là hết sức sai lầm. Nhưng tôi vẫn yêu quý cô ấy. Dù cô ấy đã cướp mất chị Itsumi, người mà tôi coi như chị ruột, song tôi quả nhiên vẫn không thể căm ghét được cô ấy.

Dẫu vậy, đến tận bây giờ tôi vẫn không thể quên cảnh tượng mình tình cờ chứng kiến từ hành lang nối giữa hai tòa nhà.

Gương mặt tươi cười rạng rỡ của Akane khi đẩy chị Itsumi từ phía sau. Đôi mắt nheo lại như chói nắng trong khi nhìn chị Itsumi ngã từ sân hiên xuống. Phải chăng đó là lúc Akane có thể tới gần hơn với ước mơ của mình? Giống như Alice phải giết hại Nữ Hoàng Đỏ để giành lấy xứ sở thần tiên?

Thế nên tôi không phán xét Akane. Nếu đây là cách giải quyết vấn đề theo kiểu của cô ấy, tôi nghĩ không ai có quyền phán xét.

Tôi đã cầu mong không ai nhớ tới vết bầm của Akane khi nhìn nhanh linh lan mà tay chị Itsumi nắm chặt.

Có thể một ngày nào đó, Akane sẽ phải đền tội. Nhưng chí ít, cho tới lúc đó, tôi cầu mong Akane sẽ bù đắp lại được khoảng thời gian nhuộm đầy bất hạnh của mình. Cầu cho cô ấy thực hiện được điều mình mong mỗi tới mức phải giết hại chị Itsumi.

Từ tận đáy lòng, tôi thực sự, thực sự cầu mong điều đó.

(Fin.)

+

Cảm ơn Takaoka về phần đọc vừa rồi.

Đúng là tác phẩm của tác giả chuyên nghiệp nhỉ, đây chắc hẳn là truyện ngắn được mọi người mong chờ nhất rồi. Tất nhiên, có cả chị trong số đó. Thế nên chị mới xếp em đọc sau cùng.

Chị rất thích phong cách của Takaoka. Trong các tác phẩm của em, chị thấy nhịp sống cũng như ngôn ngữ hiện đại của một nữ sinh trung học hiện lên rất rõ nét. Chị đã đọc hết cả ba phần: cấp hai, cấp ba và đại học trong series “Hoa lan chuông” của em, tất nhiên chị cũng đang nóng lòng chờ đợi em ra tác phẩm mới.

Thú thực, chị không biết gì về thần thoại liên quan tới sự ra đời của thần Venus. Cái đẹp sinh ra từ sự triệt tiêu nam tính của Cha trời à... Đúng là rất hợp với Itsumi. Có thể nói, vẻ đẹp thoát tục của cậu ấy mang đậm chất thần thoại nhỉ? Quả là một nhận định thú vị. Biết được câu chuyện đó và khéo léo đưa vào sáng tác của mình, Takaoka thực sự có tài đấy.

Ừm, chị còn nhớ chuyện em tìm công thức làm món “cánh tay thần Venus” ở salon. Cả chuyện em cầm tờ công thức chạy như bay vào trong bếp nữa. Hồi đó chị rất hứng thú muốn biết mùi vị của món bánh đó thế nào nên cứ háo hức mãi. Vậy mà cuối cùng chẳng có chiếc bánh bông lan cuộn nào được làm cả, chị thấy tiếc ghê. Hóa ra lại xảy ra chuyện như thế à...

Vậy là... Chúng ta lại có thêm một giả thuyết nữa về hung thủ. Nhưng nghe xong phần đọc của mọi người, câu chuyện nào cũng có thể là sự thật. Kì lạ ghê. Rốt cuộc, chúng ta nên đưa ra kết luận thế nào đây...

Dù sao cũng rất cảm ơn phần đọc của em, Takaoka. Giờ em có thể về chỗ rồi. Mọi người hãy dành một tràng pháo tay cho tác phẩm của nhà văn chuyên nghiệp nào.

Vậy là... phần đọc của mọi người đã kết thúc, cảm ơn các bạn.

Suốt cả tuần vừa rồi, các bạn đã suy nghĩ rất nhiều về cái chết của Itsumi và mỗi người đưa ra một kết luận riêng theo ý mình. Lại còn chuẩn bị thi cuối kì, hẳn các bạn đã rất vất vả. Tôi tin rằng Itsumi cũng rất hạnh phúc vì điều đó.

Tiếp theo sẽ tới tiết mục hạ màn. Vậy là đến lượt tôi đọc rồi đây.

Trước khi đọc... Có việc này tôi phải xin lỗi mọi người. Câu chuyện tôi sắp đọc ra đây, thực chất, không phải do tôi viết.

Tác giả của nó chính là Shiraishi Itsumi.

Ôi, đừng ngạc nhiên như thế chứ. Truyện ngắn này vừa được gửi tới chỗ tôi sáng nay. Phải rồi, chắc chắn là bút tích của Itsumi. Rốt cuộc, Itsumi đã viết những gì... Tôi cũng hiểu là các bạn đang

rất hoang mang. Thôi thì, tôi xin phép đọc câu chuyện đó ngay bây giờ nhé...

7.

TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC:
“LỜI THÌ THẨM CỦA NGƯỜI CHẾT”

CỤU HỘI TRƯỞNG:
SHIRAISHI ITSUMI
ĐỌC THAY: SUMIKAWA SAYURI

Cuộc đời còn có ý nghĩa gì khi bạn không phải là nhân vật chính?

Dù câu chuyện có hay đến đâu, các tình tiết phụ được đan xen dày đặc thế nào, nhưng nếu chúng không được chuẩn bị cho bản thân thì vẫn chán chết.

Tiếp đó, nếu định cố công trở thành nhân vật chính thì nên chọn khoảng thời gian rục rờ nhất trong đời. Đúng rồi, ví dụ như ba năm trung học. Đó là những tháng năm trẻ trung, năng động và tràn đầy sức sống.

Để bản thân trở thành nhân vật chính cần có thêm vài vai phụ. Họ nhất định phải là những nhân vật thông minh, xuất sắc. Những vai phụ xuất sắc sẽ làm nổi bật sức hấp dẫn của nhân vật chính. Dù thế, tuyệt đối không bao giờ được lấn át nhân vật chính cả.

Chất lượng của các vai phụ sẽ quyết định câu chuyện hay hoặc dở. Giá trị của nhân vật chính phụ thuộc vào việc xung quanh có những nhân vật phụ thế nào. Trình độ của nhân vật phụ càng cao, nhân vật chính càng được dịp tỏa sáng.

Phiền phức nhất là khi nhân vật phụ lại muốn ngoi lên cái ghế nhân vật chính, chỉ một chút sơ sẩy sẽ bị chiếm chỗ ngay.

Thế nên để trở thành nhân vật chính và duy trì vị trí ấy, bạn cần phương tiện và nỗ lực rất nhiều. Bạn phải luôn luôn ở thế thượng phong so với các vai phụ. Làm thế nào để được như vậy đây?

... Câu trả lời là nắm giữ các bí mật.

Nếu bất hạnh của người khác ngọt ngào như mật, thì bí mật chính là thứ gia vị hảo hạng nhất. Nó sẽ tô hương điểm sắc và giúp cuộc đời của người nắm giữ nó thêm phần kịch tính.

Phàm những người càng xinh đẹp bao nhiêu, xuất sắc bao nhiêu, lại càng cất giấu những bí mật tối tăm bấy nhiêu. Thật sảng khoái biết bao khi đánh hơi ra những bí mật ấy!

Điều bạn cần làm là nắm giữ bí mật của người khác, chiếm lấy vị trí của họ rồi dồn họ tới chân tường. Nắm giữ bí mật đồng nghĩa với việc nắm giữ linh hồn người đó. Trên đời này, chẳng còn gì vui thú hơn thế cả.

Vì thế, khi bạn nắm được bí mật của người khác, câu chuyện của bạn sẽ ra đời.

Phải rồi. Ví dụ nhé.

Sân khấu là Học viện nữ sinh Seibo. Bối cảnh là Câu lạc bộ Văn học.

Và nhân vật chính, là tôi.

Những tia sáng đầu ngày chiếu xuyên qua khe núi, tỏa rạng trắng lệt bên ngoài ô cửa sổ, bầu trời màu oải hương nhạt chuyển dần sang sắc cam trong vắt. Tôi nằm mơ màng trên giường, ngắm nhìn những biến chuyển tinh tế ấy của đất trời.

“Itsumi. Em dậy rồi à?”

Anh thì thầm bên tai tôi. Vòng tay anh vẫn ôm ghì lấy tôi từ phía sau như đêm qua.

“Vâng. Nhưng em muốn nằm thế này thêm chút nữa.”

Nghe tôi nói vậy, anh đặt lên vai tôi một nụ hôn rồi vùi mặt vào tóc tôi. Khoảnh khắc ấy mới ngọt ngào làm sao. Đó là một buổi sáng ở xứ Đông Âu đẹp đến nao lòng, chúng tôi cảm nhận hơi ấm trên làn da nhau như nuối tiếc từng giây từng phút. Bởi chúng tôi biết, những thời khắc ngọt ngào như được bảo vệ bên trong con nhộng này sẽ chẳng thể kéo dài lâu.

Một khi trở về Nhật, chúng tôi sẽ lại phải xa nhau.

Ở trường dòng trung học nữ sinh, mối quan hệ giữa học sinh và giáo viên luôn luôn bị cấm đoán. Mặc dù biết tất cả về nhau nhưng trước mặt mọi người, tôi vẫn phải giữ khoảng cách và gọi anh là “thầy”. Các bạn có hiểu cảm giác đó khó chịu thế nào không. Người mình thương ở ngay trước mắt mà chẳng thể chạm vào, chẳng thể nói những lời âu yếm, điều đó mới buồn làm sao. Khi đã trải qua niềm đau ấy, nhìn lũ bạn cùng lớp tôi thấy đứa nào cũng thật trẻ con.

“Anh Shinji,” tôi gọi tên anh. Cái tên rất đối thân thương ấy.

“Gì vậy? Em muốn uống cà phê không?”

“Chắc chắn rồi.”

Anh nhẹ nhàng gỡ tay khỏi người tôi rồi bò ra khỏi giường. Trong lúc anh xay cà phê và đặt ấm đun nước, tôi lại mơ màng ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ.

Tôi nghĩ, giá mà được như thế này mãi thì hạnh phúc biết bao...

Trở về Nhật sau khóa du học ngắn hạn trong kì nghỉ xuân, chúng tôi bước ngay vào năm học mới.

Những ngày nhàm chán lại bắt đầu. Chúng tôi phải quay về với cuộc sống của “thầy giáo” và “học sinh”.

Tôi đã lên lớp Mười hai. Vậy là chỉ còn một năm cuối ở trường cấp ba.

Tôi ngồi trong lớp học, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Khuôn viên của học viện khác hoàn toàn khung cảnh tuyệt vời xứ Đông Âu. Hôm nay cũng không có giờ dạy của anh. Ngoài những lúc may mắn đi lướt qua nhau ở hành lang, tôi chẳng có dịp nào gặp anh nữa. Thi thoảng tôi cũng lấy cớ này cớ nọ ghé phòng giáo viên, nhưng chúng tôi quá chú ý tới nhau, tưởng như xung quanh cũng cảm nhận được luồng khí nóng đang dâng lên giữa hai người, nên tôi không đến nữa trừ khi thực sự cần thiết.

Tuy nhiên, chúng tôi có thể gặp nhau sau giờ học. Cứ nghĩ đến điều đó, trái tim tôi lại rộn ràng. Sau khi tan lớp, ở salon Văn học. Sở dĩ tôi khôi phục lại Câu lạc bộ Văn học chính là để có thời gian bên anh.

“Itsumi. Bulgaria thế nào?”

Một giọng nói vang lên khi tôi đang mơ màng hồi tưởng về những kỉ niệm ngọt ngào. Thì ra là Sayuri. Sumikawa Sayuri chơi thân với tôi từ nhỏ và hiện đang giữ chức Hội phó Câu lạc bộ Văn học.

Nghe nói Câu lạc bộ Văn học đã tồn tại từ lâu tại Học viện nữ sinh Seibo hơn sáu mươi năm tuổi này, nhưng vài năm trước khi tôi lên cấp ba, Câu lạc bộ giải tán và ngừng hoạt động. Vốn dĩ, ở ngôi trường nữ sinh quy mô nhỏ chỉ với một trăm hai mươi học sinh mỗi khối, mọi người dành hết sự quan tâm cho những Câu lạc bộ đình đám và thời thượng như Giao tiếp tiếng Anh, Kịch, Âm nhạc, Vũ đạo. Những hoạt động đơn giản có thể lặng lẽ thực hiện một mình như đọc và viết dường như không còn sức hấp dẫn đối với các nữ sinh ngày nay. Thầy Houjou, cố vấn của Câu lạc bộ, không giấu được nụ cười cay đắng khi kể lại rằng, từng người, từng người một lần lượt rời khỏi Câu lạc bộ, cuối cùng chẳng còn ai.

Trước kia thầy Houjou cũng là một thanh niên say mê văn học, đặt mục tiêu trở thành tiểu thuyết gia. Ngay trong giờ Quốc ngữ đầu tiên sau khi lên cấp ba, tôi đã trúng tiếng sét ái tình với người thầy giáo ngoài hai lăm tuổi ấy. Thầy có mái tóc mềm mại. Đôi mắt u sầu. Vẻ bất cần của một người dường như đọc tiểu thuyết chỉ để khẳng định rõ hơn mặt xấu xa của hiện thực. Thế nhưng, nụ cười của thầy lại rạng rỡ và thân thiện, có thể chinh phục đối phương tức thì. Càng ngày tôi càng bị hút hồn không sao cưỡng lại được.

Tôi tìm hiểu mọi thứ về thầy. Chuyện thầy xuất thân từ một vùng quê lạnh giá của Nhật Bản. Chuyện thầy có một chị gái và một em trai. Chuyện thầy ấn tượng sâu sắc với Kafka*. Chuyện thầy thích nghe Schubert*. Cả chuyện thầy là cố vấn trên danh nghĩa của Câu

lạc bộ Văn học hiện đã không còn hoạt động.

Để tiếp cận thầy, tôi quyết định khởi động lại Câu lạc bộ Văn học. Phải có ít nhất hai thành viên là điều kiện nếu muốn nhà trường cho phép hoạt động như một Câu lạc bộ, nên tôi đã nhờ cả Sayuri cùng tham gia.

Mặc dù hiện giờ số lượng thành viên đã tăng lên nhiều nhưng ban đầu chỉ có hai thành viên như vậy. Hồi Câu lạc bộ vừa mới hoạt động trở lại, thầy Houjou đã say sưa nói chuyện văn học với tôi và Sayuri, còn yêu cầu chúng tôi viết tiểu luận, làm thơ, sáng tác truyện ngắn nữa.

Tôi thường làm những bài thơ tình cuồng nhiệt rồi đọc cho thầy nghe, chọn những tiểu thuyết đầy nhục cảm như “Người tình” của Duras* để thảo luận trong giờ đọc sách. Dần dần thầy cũng nhận ra tình yêu của tôi, và cuối cùng, tôi gắn kết với thầy như một cô gái chứ không phải một học sinh nữa.

“Tớ thấy vui lắm. Mọi thứ đều tuyệt vời.”

“Cậu và thầy được ở bên nhau thoải mái chứ?”

Tất nhiên, Sayuri biết hết mọi chuyện.

“Ừ. Thi thoảng tớ lên ra khỏi nhà trọ, đến khách sạn ở cùng thầy.”

“Vậy thì tuyệt quá rồi.”

Trong các khóa du học ngắn hạn của trường, về cơ bản, chúng tôi có thể tự do lựa chọn đất nước mình muốn đến. Chỉ cần đăng kí nguyện vọng, phía nhà trường sẽ thu xếp homestay cho bạn, bất kể đó là quốc gia nào. Thường thì mọi người thích Mỹ, Ý, Úc, Pháp, Đức, Hàn Quốc, Trung Quốc... Riêng tôi lại chọn Bulgaria, một đất

nước chẳng ai có nguyện vọng cả. Nếu thầy Houjou hộ tống tôi đến đó, chúng tôi sẽ có thời gian riêng tư bên nhau. Trong đơn đăng kí, tôi phải viết một bài luận ngắn trình bày lí do lựa chọn nguyện vọng của mình, nhưng tôi không biết gì về Bulgaria cả. Đang dăm chiêu chưa biết phải làm sao thì Sayuri bèn đưa ra gợi ý.

“Ivan Vazov là một tác giả lớn của nền văn học Bulgaria. Hay cậu viết là cậu quan tâm tới ông ấy và muốn biết các tác phẩm của ông ấy ra đời trong môi trường như thế nào?”

Sayuri giúp tôi mọi việc, từ tìm hiểu tác giả, tác phẩm tới sửa bài luận. Nhờ cậu ấy mà tôi được phép du học ngắn hạn tới Bulgaria cùng sự hộ tống của thầy Houjou là giáo viên phụ trách môn Quốc ngữ. Vậy là từ mùa xuân năm đó, tôi có thể tận hưởng kì nghỉ bên thầy Houjou mà không phải bận tâm tới ánh mắt của bất cứ ai. Nhưng năm nay, Takaoka Shiyo bất ngờ tham gia nên chúng tôi không còn được ở bên nhau nhiều như trước nữa.

Từ trước tới giờ, Sayuri luôn đưa ra những lời khuyên chuẩn xác khi tôi đứng trước một ngã rẽ. Mặc dù chúng tôi bằng tuổi nhưng cậu ấy suy nghĩ rất chín chắn và thận trọng, không bao giờ để bản thân bị ngoại cảnh chi phối. Sayuri trái ngược với tôi hoàn toàn, có lẽ vì vậy mà cậu ấy là một nhà tư vấn tuyệt vời. Khi tôi có tình cảm với thầy giáo, người khuyến khích tôi khôi phục lại Câu lạc bộ Văn học là Sayuri, khi tôi gặp thầy ở ngoài trường, người nghĩ ra lí do che giấu cho tôi cũng là Sayuri. Nếu không có cậu ấy, cuộc tình của chúng tôi chẳng thể nào thành.

“Hôm nay Câu lạc bộ họp nhỉ?” Sayuri hỏi.

“Họp” là cách chúng tôi ám chỉ cuộc hẹn bí mật với thầy Houjou

vào thứ Tư hằng tuần, khi thầy không phải họp hội đồng giáo viên.

“Đúng rồi. Hôm nay họp đây. Lại phải nhờ cậu giúp rồi, Sayuri.”

Trong báo cáo hoạt động gửi cho nhà trường, cuộc họp vào thứ Tư được ghi là “sắp xếp lại bộ sưu tập sách”. Viết nội dung hoạt động hằng tuần như thế rồi đem nộp lại vẫn là nhiệm vụ của Sayuri. Tất nhiên, các thành viên khác của Câu lạc bộ không hề hay biết về những “cuộc họp” được tổ chức bí mật giữa tôi và thầy Houjou. Họ chấp nhận rằng riêng vào thứ Tư, salon sẽ đóng cửa để sắp xếp bộ sưu tập sách.

Thế nên với tôi, thứ Tư luôn là một ngày đáng mong chờ. Thường thì chúng tôi chỉ có thể nhìn nhau trên lớp, mỗi tuần ba tiết, thời gian duy nhất chúng tôi được ở bên nhau là vài tiếng đồng hồ sau giờ học hôm thứ Tư.

Nơi chúng tôi dành thời gian bên nhau.

Tôi nghĩ đó dứt khoát phải là một nơi lãng mạn, sạch sẽ, sang trọng, và hoàn hảo.

Vì vậy mà hai năm trước, ngay sau khi khôi phục Câu lạc bộ Văn học, tôi đã xin ba xây cho mình một salon, ở đó tôi bày biện những món đồ gỗ cổ mà mình yêu thích. Chọn thảm và rèm có màu hợp gu. Cửa sổ và tường có cách âm để đảm bảo bí mật. Một gian bếp hoàn chỉnh để có thể thưởng thức những buổi tiệc trà theo đúng nghĩa. Và một giá sách lớn với đầy những cuốn sách quý, phản ánh sở thích của thầy Houjou.

Ở salon, chúng tôi có thể thỏa thích trò chuyện cùng nhau đến khi nào chán thì thôi. Âu yếm nhau. Và yêu nhau trong niềm đam mê bất tận.

Với tôi, Câu lạc bộ Văn học chỉ là vỏ bọc nguy trang, tôi không định mời thêm bất cứ thành viên nào khác ngoài Sayuri. Tôi chỉ muốn salon là không gian để tôi và thầy nuôi dưỡng tình yêu của mình mà không bị kẻ khác quấy rầy.

Nhưng như thế chưa đủ.

Tôi vẫn thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Salon là lâu đài mới của tôi. Là không gian dành riêng cho tôi với tất cả những gì tôi muốn. Vậy thì rốt cuộc nó thiếu thứ gì?

Ngày ấy, lần nào đóng cửa salon sau cuộc hẹn bí mật với thầy, tôi cũng chỉ suy nghĩ về điều đó.

Trong khi chúng tôi vun đắp tình yêu của mình, thời gian không ngừng trôi và tôi đã lên lớp Mười một.

Đó là một ngày mùa xuân đầy nắng. Tôi tựa vào lan can tầng thượng, nhìn xuống sân trường. Sau salon, đây là địa điểm yêu thích thứ hai của tôi ở học viện. Từ nơi này, tôi có thể nhìn thấy rất nhiều người. Trên bãi cỏ, cô thì đọc sách, cô thì ăn cơm trưa, có cô nằm dài tán gẫu, có cô lại đang chơi cầu lông. Những giọng cười dễ thương. Những cơ thể căng tràn nhựa sống. Sức trẻ phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Chúng ta mới đẹp làm sao.

Mọi thứ liên quan đến nữ sinh trung học đều thật đẹp.

Từ mái tóc suôn dài, làn da láng mịn, ánh mắt lấp lánh, đôi môi mềm mại, bờ vai thanh tú, cơ thể sắp đến kì xuân sắc, mê hoặc không sao cưỡng nổi, cho tới giọng nói ngọt ngào như gió thoảng, mọi thứ đều đẹp vô cùng.

Tôi hiểu rất rõ rằng, giữa tất cả những điều đó, vẻ đẹp của mình vượt trội hơn hết thảy. Và rằng, nhờ có người cha là giám đốc điều hành Học viện này, tôi được cả học sinh và giáo viên trong trường vị nể.

Nội việc trở thành nữ sinh trung học đã là một đặc quyền, thứ đặc quyền ngắn ngủi chỉ kéo dài ba năm. Đó là khoảng thời gian màu nhiệm, khi chúng ta còn được nhà trường bộ đồng phục bảo vệ. Khi đã tốt nghiệp rồi, sự tồn tại đặc biệt ấy không còn nữa. Một khi chúng ta rời khỏi cái lốt nữ sinh trung học, phép màu sẽ tan biến tức thì.

Trên thực tế, năm học đầu tiên ở trường cấp ba trôi qua nhanh như chớp. Chỉ còn hai năm nữa thôi. Cảm giác sốt ruột quặn lên trong lòng tôi như những bọt bong bóng nhỏ.

Ít nhất, trong thời gian ở học viện này, tôi muốn được là nhân vật chính.

Nhất định phải là một mình tôi.

Chỉ mình tôi là người tỏa sáng nhất trường.

Khi đó, tôi bắt chợt nhận ra.

Thứ còn thiếu ở salon chính là những nhân vật phụ làm nền cho câu chuyện của tôi.

Những nhân vật phụ. Tôi phải lựa chọn thật kĩ càng.

Điều tuyệt vời nhất khi trở thành nhân vật chính là đẩy những kẻ hội tụ đủ tài năng và nhan sắc để trở thành nhân vật chính xuống làm nhân vật phụ. Thế nên không phải ai cũng có thể đảm nhiệm vai phụ cho tôi.

Ai là người phù hợp làm nhân vật phụ cho tôi nhỉ?

Một cô gái mạnh mẽ, thông minh và xinh đẹp - trong đầu tôi chợt hiện lên cái tên của một học sinh khóa dưới.

Takaoka Shiyo. Sau khi giành giải thưởng nhà văn mới với tác phẩm light novel khi còn đang học cấp hai, Takaoka trở thành tâm điểm chú ý, không chỉ trong trường mà trên toàn nước Nhật. Bên cạnh tài năng, cô ấy còn có một làn da láng mịn và dung mạo điềm tĩnh. Mặc dù sơ hiệu trưởng đã dứt khoát từ chối, không cho giới truyền thông vào trường, nhưng chỉ cần ra khỏi cổng trường một bước sẽ thấy cả một lô phóng viên lăm le camera và micro chờ sẵn.

Tôi quyết định tiếp cận Takaoka Shiyo.

Khi muốn khiến người khác làm theo ý mình, phải nắm lấy bí mật của họ.

Từ nhỏ, tôi đã chứng kiến ba giải quyết vấn đề theo cách đó. Ba áp dụng nó cả trong sự nghiệp lẫn quan hệ với người đời. Nắm giữ bí mật của đối phương và không chừa cho họ một con đường thoát. Nhờ nguyên tắc vàng đó mà ba có thể mở rộng việc kinh doanh như ngày hôm nay.

Tôi muốn biết bí mật của Takaoka.

Và điều ước ấy đã trở thành hiện thực nhờ một sự tình cờ nhỏ.

Ban đầu, tôi tìm kiếm xung quanh Takaoka, nhưng cả ở trường lẫn ở nhà đều không có vấn đề gì đặc biệt. Trong lúc ấy, Takaoka ra mắt phần tiếp theo của series “Hoa lan chuông” và ngày càng nổi tiếng hơn.

Có lẽ cô ấy không có bí mật nào cả - khi đó, tôi đã định từ bỏ rồi.

Nhưng tình cờ, tôi viết thư điện tử kể về “Hoa lan chuông” cho một người bạn học ở trường kết nghĩa bên Pháp. Tại Học viện này, chúng tôi tiến hành hoạt động trao đổi email với các học sinh của những ngôi trường kết nghĩa rải rác khắp nơi trên thế giới. Người bạn qua thư của tôi có hỏi gần đây tôi đọc sách gì, nên tôi kể cho cô ấy về “Hoa lan chuông”.

Thế rồi cô ấy nói có biết một câu chuyện rất giống như thế, dịch sang tiếng Anh và gửi cho tôi một truyện ngắn được công bố từ nhiều năm trước. Tôi rất bất ngờ khi đọc nó. Nội dung không phải giống, mà là *y chang* tiểu thuyết của Takaoka Shiyo.

Tôi đã tìm ra bí mật của Takaoka Shiyo. Một bí mật vô cùng tệ hại.

“Nè Takaoka.”

Một hôm, sau giờ học, tôi gọi khi Takaoka đang sửa soạn ra về. Trong phòng học không còn ai khác, chỉ có nắng chiều xuyên qua cửa sổ, hắt bóng chúng tôi cùng những chiếc bàn xuống mặt sàn linoleum. Takaoka có vẻ bất ngờ vì đó là lần đầu tiên tôi bắt chuyện.

“Em biết truyện ngắn này chứ?”

Tôi giơ lên trước mắt Takaoka một bài điểm sách nhỏ cắt ra từ một tờ báo địa phương viết bằng tiếng Pháp đã xuất bản. Tôi biết rõ mặt cô ta tức thì biến sắc trong ánh nắng ráng chiều.

“Đây là...” Giọng cô ta khàn đi.

“Chị rất bất ngờ vì nó giống hệt tiểu thuyết của em. Có phải em

ngữ chỉ cần không dịch tác phẩm của mình sang tiếng nước ngoài thì việc này sẽ chẳng bại lộ không?”

“Em... em không ngờ mình lại giành được giải thưởng. Ngày xưa, hồi còn sống ở Pháp, em có nghe qua câu chuyện đó. Khi viết tác phẩm dự thi, em chợt nhớ đến nó, và trót... Việc em giành giải thưởng khiến dư luận xôn xao, thành thử em không thể nói ra được.”

“Nhưng chẳng phải ăn cắp tác phẩm của người khác là việc làm không thể tha thứ à?”

“Em xin chị. Xin chị đừng nói với ai.” Takaoka run rẩy. “Em sẽ làm bất cứ điều gì chị muốn.” Cô ta khấn khoản với vẻ đau khổ tột cùng. Ánh mắt như van nài. Một niềm khoái cảm bao trùm lấy tôi, bởi tôi biết giờ đây, số phận của Takaoka sẽ do tôi định đoạt.

Có những thứ bạn không bao giờ mua được bằng tiền. Đó là sự hiến thân. Lòng trung thành. Và sự lệ thuộc hoàn toàn. Chỉ cần nắm trong tay bí mật này, tôi có thể giành được những điều đó từ cô ta mãi mãi.

“Thôi được. Coi như đây là bí mật giữa chúng ta.”

Takaoka giật thót, ngẩng đầu lên. Đôi mắt đỏ hoe rướm lệ. Một cơn khoái cảm lại chạy dọc sống lưng tôi.

“Chị là Hội trưởng Câu lạc bộ Văn học. Em có muốn tham gia không?”

“Dạ?” Takaoka không giấu nổi vẻ hoang mang. “Vâng, tất nhiên là em muốn rồi. Nhưng tại sao...?”

“Chị muốn em ở bên cạnh, hết lòng với chị. Em thấy được

không?”

Takaoka gật đầu lia lịa. Có lẽ cô ta nghĩ, chỉ cần chuyện mình ăn cắp tác phẩm của người khác không bị bại lộ thì điều đó chẳng đáng là bao.

Nhưng chắc chắn Takaoka không biết. Rằng một lòng một dạ vào vai phụ sẽ khiến cô ta bẽ bàng và u sầu đến nhường nào. Rằng điều đó sẽ bào mòn tâm hồn cô ta đến nhường nào.

Kể từ giờ, cô gái đầy tài năng này sẽ là con rối trong tay tôi. Cô ta sẽ ở bên cạnh tôi, thoát vui thoát buồn theo ánh mắt của tôi. Sẽ nói những lời tôi muốn cô ta nói, sẽ hành động theo những gì tôi vạch sẵn cho cô ta.

Vậy là tôi đã có trong tay diễn viên phụ đầu tiên.

Vào năm thứ hai sau khi Câu lạc bộ được khôi phục lại, sự tham gia của tác giả đang hoạt động Takaoka đã đánh dấu một bước tiến mới, dần hợp thức hóa các hoạt động của Câu lạc bộ. Cả thầy cố vấn Houjou, nhà trường, và nhà tài trợ là ba tôi đều rất hài lòng về sự tham gia của Takaoka, và về việc Câu lạc bộ bắt đầu hoạt động sôi nổi. Không những thế, tôi cũng nhận ra sự thú vị của văn học từng chút một. Khi không được gặp thầy, tôi đọc những cuốn sách mà thầy yêu thích và tiếp xúc với thế giới ấy. Trong lúc nhớ thầy tôi sẽ làm thơ hoặc viết truyện. Rồi tôi nhờ Sayuri và Shiyo đọc những gì mình sáng tác rồi cho ý kiến, điều đó cũng vui và đầy ý nghĩa theo một cách riêng.

Nhưng điều khiến tôi thực sự hạnh phúc từ sâu thẳm trái tim, đó là, mặc dù vẫn tiếp tục được mọi người chú ý tới, song Shiyo luôn để ý ánh mắt tôi, sợ hãi thăm dò sắc mặt tôi, từ chối những lời mời

xuất hiện trên truyền hình và phỏng vấn của tạp chí, ở bên cạnh sẵn sàng cho tôi khi ở salon, và hết lòng phục vụ tôi từ những việc nhỏ nhất.

Điều đó khác hoàn toàn so với cảm giác được chăm sóc bởi người giúp việc mà ba tôi bỏ tiền thuê về nhà. Trong môi trường đặc thù của ngôi trường nữ sinh này, giữa tòa lâu đài tôi tự tay xây nên, Takaoka giống như một bầy tôi trung thành, tồn tại chỉ vì lợi ích của tôi vậy.

Những nhân vật phụ sẽ tô điểm cho câu chuyện của tôi thêm phần phong phú. Và rất tự nhiên thôi, tôi lại muốn có thêm nhân vật phụ thứ hai.

Kominami Akane.

Ngay từ khi còn học cấp hai, Akane đã luôn nổi bật vì vẻ dễ thương như búp bê cổ của mình. Đôi mắt to tròn, trong veo như những viên bi thủy tinh. Mái tóc uốn quăn bồng bênh đáng yêu. Đôi má lúc nào cũng ửng hồng như đang xúc động, sở thích của Akane là làm bánh, trước ngày Valentine, nhiều nữ sinh trong trường mong muốn nhận được sô cô la tình bạn từ cô. Nhưng tôi thì thích tia sáng mạnh mẽ trong đáy mắt và cảm giác đầy tham vọng ẩn sau bầu không khí của những câu chuyện thần tiên ấy.

Akane là trưởng nữ của nhà hàng truyền thống cao cấp lâu đời “Kominami”, nơi ba tôi thường chọn để đãi khách hay trong những dịp gia đình tụ họp quây quần. Với dung mạo như bước ra từ những câu chuyện cổ tích phương Tây, chẳng thể ngờ Akane lại lớn lên giữa mùi xì dầu và nước dùng dashi, nhưng sự tương phản ấy càng

khiến tôi thêm phần hứng thú.

Chắc chắn sẽ rất sáng khoái nếu có thể điều khiển một cô gái xinh đẹp, dễ thương như Akane theo ý mình. Hơn nữa, trong những câu chuyện có nhân vật chính là con gái, không thể thiếu được những món đồ ngọt thơm ngon. Tôi muốn biết bí mật của Kominami. Những cô gái càng xinh xắn bao nhiêu, tôi càng mong họ giấu giếm những bí mật tồi tệ bấy nhiêu.

Tôi bắt đầu điều tra về Akane. Thi thoảng tôi còn bám theo cô ấy về nhà.

Nhà Akane là một nơi thanh cảnh và yên tĩnh, nép mình phía sau nhà hàng truyền thống. Không hiểu vì lí do gì, trước khi vào nhà, cô ấy luôn ném về phía nhà hàng một ánh mắt khó chịu rồi thở dài thườn thượt.

Một tối nọ...

Bình thường Akane sẽ đi thẳng từ trường về nhà chứ không tạt ngang tạt dọc qua đâu, nhưng hôm đó thì khác, cô ấy la cà giết thời gian ở cửa hàng tạp hóa và quán cà phê, cuối cùng ngồi trên ghế băng ngoài công viên cho tới khi trời tối mịt. Lấy làm khó hiểu, tôi theo dõi tình hình của cô ấy từ một khoảng cách không xa.

Akane vẫn ngồi trên ghế băng, bàn tay bất ngờ bừng sáng.

Một chiếc bật lửa. Bằng cặp mắt nghiêm nghị, cô ấy chăm chăm nhìn xuống bàn tay, nơi ánh sáng từ chiếc bật lửa chớp bật, rồi lại chớp tắt.

Tôi không biết cô ấy đã làm thế bao nhiêu lần. Rồi đột nhiên, Akane đứng bật dậy và bước đi mạnh mẽ, như thể vừa hạ quyết tâm gì đó.

Akane không về nhà mà đi vào nhà hàng truyền thống đã đóng cửa. Một lát sau, ánh sáng bùng lên từ cửa sổ của nhà hàng tối om. Ánh sáng đó mỗi lúc một lớn hơn, nhấp nhô như sóng và lan rộng ra khắp bên trong nhà hàng. Akane lao ra, như thể bị ngọn lửa cháy rực đuổi riết phía sau. Một đốm lửa cháy lan sang tay trái của chiếc áo vét. Cô ta cuống cuống dập lửa rồi chạy biến vào trong bóng tối. Tòa nhà bằng gỗ được xây dựng từ năm Taishou thứ nhất cứ thế nhuộm đỏ bầu trời cho tới tận lúc bình minh.

Ngày hôm sau, báo buổi sáng đưa tin.

“‘Kominami’ - Nhà hàng ẩm thực truyền thống trăm năm tuổi bị thiêu rụi hoàn toàn. Có phải là phóng hỏa?

Vào hồi 11 giờ đêm ngày X, lửa đã bốc lên từ nhà hàng truyền thống ‘Kominami’ nằm trên phố XX, thành phố XX, thiêu rụi hoàn toàn khoảng 300 mét vuông nhà hàng 2 tầng bằng gỗ. Tại thời điểm xảy ra đám cháy, nhà hàng không có người, cũng không hề có lửa, nguồn cháy không xuất phát từ bếp nên Sở XX đang điều tra với nghi vấn là có kẻ phóng hỏa.

Đám cháy không gây thương vong, không lan sang các ngôi nhà lân cận, nơi ở của chủ nhà nằm ở phía Bắc nhà hàng cũng bình an vô sự. Ông Kominami Tatsuo (55 tuổi), chủ nhà hàng, cùng vợ (53 tuổi), con trai trưởng (21 tuổi) đều ở nhà nhưng kịp thời chạy ra, con gái trưởng (16 tuổi) đang ở bên ngoài nên bình an vô sự.

Ông Kominami Tatsuo cho biết: ‘Chúng tôi thành thực xin lỗi vì đã gây phiền toái khiến mọi người lo lắng. Nhà hàng chúng tôi sẽ tạm thời đóng cửa.’

Những hộ dân xung quanh vô cùng tiếc nuối khi mất đi tòa nhà

quý giá mà họ đã yêu quý suốt bao nhiêu năm nay. Chưa kể, từ giờ họ không còn được thưởng thức hương vị của 'Kominami' cho tới khi nhà hàng hoạt động trở lại."

Ngay cả ở trường, ai nấy cũng đều sôi nổi bàn tán về vụ hỏa hoạn, Akane là đối tượng trung tâm nhận được sự thương cảm của mọi người.

"Cảm ơn mọi người đã lo lắng cho tớ."

Khuôn mặt Akane tái nhợt và tiều tụy. Hình ảnh hoàn hảo của một nạn nhân đáng thương. Cô ta khoác áo cardigan thay vì chiếc áo vét có vết cháy xém để tới trường. Nhưng tôi, chỉ một mình tôi biết. Sự thật đằng sau vụ hỏa hoạn đó.

Vào giờ ăn trưa, tôi chộp lấy Akane khi cô ta vừa ra khỏi phòng học.

"Chị rất lấy làm tiếc về chuyện của nhà em."

"Vâng. Cũng may là khi đó em không ở nhà. Em chẳng hề hay biết gì cả, lúc về đến nơi, mọi thứ đã cháy cả rồi. Em quá sốc và buồn..."

"Ừ. Chị cũng thấy báo viết là lúc đó em đang ở ngoài. Bình an vô sự là tốt rồi."

"Em cũng nghĩ vậy..." Akane nhúm mày về đau khổ.

"Nhưng có điều này chị không hiểu..."

Tôi tóm lấy tay trái Akane rồi kéo ống tay áo sơ mi lên. Cô ta oằn mình đau đớn. Một dải băng trắng được quấn trên cánh tay.

"Tội nghiệp chưa kìa. Vết bỏng sẽ để lại sẹo đó."

Akane hoảng hốt, hất tay tôi ra, rồi kéo ống tay áo trở lại như cũ.

“Tại sao...”

“Tôi qua chị thấy hết rồi. Tất cả, từ lúc em ở công viên.”

Akane trợn tròn hai mắt.

“Chị thấy rồi sao?”

“Phải. Từ đầu tới cuối.”

“Không thể nào...” Thân người mảnh khảnh của Akane bắt đầu run lên. “Lạy Chúa tôi!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“... Em không thể chịu đựng được nữa.”

Akane nói trong nước mắt. Ba Akane đã hủy bỏ kế hoạch mở nhà hàng ẩm thực phương Tây mà đáng lẽ sẽ để cô ấy tham gia kinh doanh, thay vào đó ông quyết định mở cơ sở thứ hai của “Kominami”. Đã vậy, ông còn nói, sẽ giao nhà hàng mới này cho anh trai Akane quản lí.

“Lúc nào cũng là anh ấy. Em chưa bao giờ được ba dạy nấu ăn. Thậm chí còn không được vào bếp của nhà hàng. Thế nên em mới dùng ẩm thực phương Tây để đấu lại. Em cứ tưởng cuối cùng ba đã chấp nhận rồi. Vậy mà ngay cả điều đó, anh trai em cũng cướp mất. Em ám ức vô cùng. Nhà hàng đó là toàn bộ cuộc sống của em. Thế nên em cũng muốn cướp đi tất cả những gì ba, mẹ và anh trai em có.”

Mặc dù đang rơi nước mắt lẫn lẫn nhìn có vẻ yếu đuối, Akane vẫn tuân trào dòng cảm xúc sục sôi mãnh liệt. Cô gái này cho rằng những gì mình làm là đúng và không hề hối hận. Càng ngày tôi càng thấy hứng thú với Akane hơn.

“Chị hiểu rồi, thì ra đã có những chuyện như vậy.”

“Em đã làm điều ngu ngốc. Em nghĩ rằng việc mình bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian. Ba em không bao giờ giao chìa khóa cho người làm, thế nên chỉ những người trong gia đình mới có thể tự do ra vào nhà hàng được. Lúc đó, em là người duy nhất trong gia đình không có mặt ở nhà. Lại còn vết bồng này nữa...”

“Đừng khóc, Kominami.”

Tôi nhẹ nhàng nói.

“Chị cảm giác là mình rất hiểu tâm trạng của em.”

“Sao cơ?”

“Chính là cảm xúc muốn biến ước mơ thành hiện thực. Và cả sự tham vọng khiến em làm bất cứ điều gì vì nó. Nghe này, Kominami. Chị sẽ đứng ra làm chứng ngoại phạm cho em.”

Akane sửng sốt, ngược nhìn tôi.

“Chị và em đã ở salon Văn học tới tận tối muộn. Đi về lúc đó nguy hiểm nên chị đã nhờ bác Murou... à, bác ấy là tài xế nhà chị... lái xe đưa em về.”

“Chị Shiraishi...”

“Em có yêu thích tác giả nào không?”

“Em không hay đọc sách cho lắm.”

“Nghĩa là có đọc một chút, đúng không?”

“... Em có đọc Dazai Osamu trong sách giáo khoa.”

“Vậy được rồi. Thống nhất là chúng ta đã nói chuyện về Dazai Osamu ở salon tới khoảng mười giờ tối nhé.”

Sau đó, chúng tôi bàn bạc nội dung chi tiết và quyết định rằng

chúng tôi đã nói chuyện xoay quanh bài phát biểu cảm nghĩ mà Akane từng viết trước đó về Kazuko, nhân vật chính trong tác phẩm “Tà Dương”. Cảnh sát đã thẩm vấn tôi như một nhân chứng quan trọng. Nhờ lời làm chứng ngoại phạm của tôi và bác Murou, Akane đã thoát khỏi diện tình nghi.

Kominami Akane đã rơi vào lòng bàn tay tôi như thế đó.

Quả nhiên, tôi đã không sai. Những chiếc bánh Akane làm đều thuộc hàng tuyệt phẩm, thứ đồ trang trí ấy khiến bất cứ cô gái nào cũng phải hài lòng. Hình ảnh Akane nhỏ nhắn đứng trong bếp, thoăn thoắt đánh bông kem tươi trắng mịn, hay dùng khuôn hình ngôi sao, hình trái tim cắt bánh quy, khiến tôi liên tưởng tới trò chơi búp bê. Tới mức tôi còn cảm thấy hối tiếc vì đã không tạo ra một gian bếp theo phong cách đồng quê phù hợp với bầu không khí quanh Akane. Bản thân Akane thì có vẻ thực sự yêu thích gian bếp hiện đại tỏa ra ánh sáng bạc này.

Và như thế, tôi từng bước lặng lẽ xây dựng nên thế giới của riêng mình một cách cực kì thuận lợi. Sau Akane, tôi còn mời thêm ba thành viên nữa tham gia Câu lạc bộ Văn học.

Đầu tiên là Koga Sonoko. Tôi ngờ rằng một kẻ khôn ngoan và lí trí như cô ta sẽ không bao giờ góp mặt trong Ban tổ chức Lễ Phục Sinh nếu điều đó không mang lại lợi ích gì. Quả nhiên, sau khi tìm hiểu, tôi phát hiện ra Sonoko đã hack máy tính trong thư phòng của ba tôi, xâm nhập vào máy chủ của trường, tự ý sửa lại thành tích và điểm trung bình của mình vì muốn kiểm soát tiến cử tới khoa Y của một trường đại học tư hàng đầu.

Tiếp theo là Diana Decheva. Tôi ngửi thấy mùi ám muội khi phát

hiện hộ chiếu nộp cùng hồ sơ nhập học của cô ta được cấp ngay trước khi Emma gặp tai nạn. Tôi cố gắng hỏi, cuối cùng cô ta khóc lóc thú nhận đã đẩy chị gái ngã từ pháo đài xuống vì muốn được sang Nhật du học.

Cuối cùng là Nitani Mirei. Tình nguyện viên trò chuyện qua mạng ư, cô ta nghĩ mình đang lừa ai chứ? Thực chất là quan hệ có thù lao với một lũ đàn ông mà thôi.

Tất cả bọn họ đều là những kẻ tội đồ trẻ trung và xinh đẹp.

Sau khi khiến họ tham gia Câu lạc bộ Văn học, thế giới của tôi đã hoàn thiện.

Các diễn viên phụ sẽ nói, sẽ làm, sẽ tạo dựng nên một thế giới quan đúng như những gì tôi muốn. Những kẻ tội đồ sẽ sợ hãi, kính trọng tôi, sẽ nín thở dõi theo nhất cử nhất động của tôi, sẽ xuất hiện và rút lui đúng thời điểm đắt giá nhất.

Có một đám diễn viên phụ xuất sắc đi theo phục tùng, tôi tràn đầy tự tin, càng thêm tỏa sáng với vai chính của mình.

Ngoài salon Văn học, tôi và thầy Houjou còn có một điểm hẹn bí mật khác. Để tới đó, tôi cần phải đi qua hầm đỗ xe.

Bãi đỗ xe vốn không phải là nơi dành cho các nữ sinh trung học chưa có bằng lái, và học sinh cũng bị cấm ra vào nơi này để tránh xảy ra tai nạn. Thành thử tôi không thể đường đường chính chính đi tới đó. Vì thế, tôi phải vào khu học xá thứ hai trước. Tôi đi qua phòng khoa học, phòng nữ công gia chánh, rồi rẽ vào hành lang. Tận cùng hành lang có một tấm gương lớn phủ kín bề mặt tường, phản chiếu hình bóng tôi đang tiến tới gần. Đây không phải một tấm

gương bình thường. Nó là món quà do tu viện kết nghĩa bên Anh gửi tặng Học viện nhân dịp thành lập ngay sau chiến tranh. Trên tấm gương có khắc câu 12, trích từ chương 13, Corinthians quyển 1, Kinh Tân Ước.

Nhiều học sinh khiếp sợ chiếc gương này vì độ lớn, vì thiết kế cổ điển, và vì câu kinh thần bí được khắc trên gương. Nhưng với tôi, thực sự có một lí do khác khiến chiếc gương này trở nên đặc biệt.

Tôi mở hộp thiết bị khởi động xả khói lắp trên tường. Khi tôi đẩy tấm gương trong trạng thái cần xả khói được gạt xuống hết mức có thể, giữa tấm gương và bức tường xuất hiện một khe hẹp vừa đủ cho một người đi qua.

Sau khi lách qua khe hẹp, chỉ cần đẩy tấm gương từ phía ngược lại là nó sẽ trở về nằm gọn ở vị trí ban đầu. Tôi là người duy nhất trong trường biết về cơ chế này.

Bước vào phía sau tấm gương sẽ thấy một cầu thang gỗ dẫn xuống tầng hầm. Trước kia, khi khu học xá này còn là tu viện, đây là cầu thang dẫn từ hầm chứa đồ lên tới tầng ba. Tuy nhiên, sau khi xây dựng lại, phần cầu thang phía trên mặt đất đã bị dỡ bỏ, thay bằng phòng khoa học. Chỉ còn lại phần cầu thang dẫn xuống hầm, nhưng tình trạng gỗ đã xuống cấp nghiêm trọng nên nhà trường quyết định bịt lại để tránh xảy ra tai nạn, khi đó tấm gương lớn này liền được sử dụng thay cho tường chắn. Người ta nghĩ có thể sau này sẽ phải gỡ tấm gương xuống nên lối đi bí mật này đã ra đời, và chỉ những người liên quan tới việc xây dựng mới biết về nó. Sở dĩ tôi biết là vì, đơn vị nhận thầu công trình chính là một công ty được điều hành bởi ba tôi.

Tôi thận trọng đóng tấm gương lớn lại rồi dò dẫm đi xuống, làm cầu thang kêu lên cọt kẹt. Ngay cạnh chân cầu thang có một cánh cửa nhỏ, bước qua đó là tới bãi đỗ xe. Thầy Houjou luôn đỗ xe bên cạnh cánh cửa ấy. Để tôi có thể trườn vào chiếc xe yêu thích của thầy mà không bị ai bắt gặp.

Thầy luôn ngồi sẵn trên ghế lái chờ tôi. Khi tôi đã ngồi vào ghế kế bên, thầy sẽ thẹn thùng nhìn tôi, hôn lên môi tôi, rồi cho xe chạy đi.

Đây là điểm hẹn bí mật thứ hai của chúng tôi. Chúng tôi tận hưởng chuyến đi, nhìn ngắm cảnh đêm. Để chắc chắn không bị ai nhìn thấy, chúng tôi chẳng bao giờ ra khỏi xe. Nếu salon Văn học là chốn ẩn náu do tôi tạo ra thì chiếc xe là không gian bí mật mà thầy nắm quyền chủ động.

Cuộc tình bí mật của chúng tôi âm thầm lớn lên.

Những khi ở bên thầy, tôi luôn thầm cầu nguyện.

Giá như mối quan hệ này có thể kéo dài mãi mãi.

Giá như chúng tôi có thể kết nối tới tương lai.

Chẳng biết có phải vì tôi không ngừng cầu nguyện như thế hay không.

Trong tôi, một sinh mệnh mới đã hình thành.

“Em nói thật chứ?”

Thầy thẳng thốt khi nghe tôi thông báo mang thai.

“Vâng. Giờ phải làm sao hả anh?”

“Còn sao trắng gì nữa?” Thầy hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười.

“Rõ quá còn gì. Mình cưới nhau đi.”

“Dạ?”

“Anh sẽ tới thưa chuyện với ba em. Còn một năm nữa là em tốt nghiệp rồi, chắc chắn ông sẽ cho phép chúng ta.”

“Thật hả anh?”

“Sao lại hỏi thế? Em không ưng anh à?”

“Vì em hạnh phúc quá...”

“Khờ ghê.”

Thầy ôm tôi thật chặt rồi hôn lên môi tôi dịu dàng.

“Ôi, anh không thể chờ thêm được nữa. Anh và em, chúng ta sẽ cùng nhau xây nên một gia đình...”

“Ba em khó tính lắm. Ông sẽ không cho phép em kết hôn đâu.”

“Với một tay giáo quèn như anh hả?”

“Vâng.”

Tôi thành thực trả lời. Thầy cười, đưa tay vuốt ngược tóc lên.

“Anh sẽ tỏ rõ thành ý cho tới khi được chấp nhận. Miễn là em vẫn yêu anh.”

“Ôi, ngày mà em không yêu thầy nữa sẽ chẳng bao giờ đến đâu.”

“Ha ha, em còn trẻ lắm. Nhưng như thế lại hay. Vì còn trẻ nên vẻ đẹp của em càng thanh khiết. Đó là điểm anh yêu nhất ở em đấy.”

Vừa nói, thầy vừa cười vô tư. Cái tính thích mỉa mai này của thầy cũng là lí do lớn khiến tôi mê mẩn.

“Khi nào anh nên đến chào ba em? Càng sớm càng tốt nhỉ?”

Thầy với tay, toan lấy cuốn sổ ghi lịch làm việc thì tôi chặn lại

bằng một nụ hôn.

“Từ từ đã anh. Em nghĩ chúng ta không nên vội.”

“Hả?”

“Ba tháng nữa... Chờ đến tháng Tám anh nhé. Lúc đó đã qua thời kì có thể phá thai. Kể cả là ba em cũng không thể phản đối chúng ta được nữa.”

Trước mắt cứ chờ đến tháng Tám đã, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Với suy nghĩ đó, chúng tôi dừng mọi hành động gây chú ý. Chúng tôi tuyệt nhiên không gặp nhau ở salon, không chạy xe ra ngoài. Không cả gọi điện thoại. Chỉ trao đổi qua tin nhắn mà thôi.

“Không biết là con trai hay con gái nhỉ?”

“Em có cảm giác là con gái đấy.”

“Nếu là con gái, hi vọng con sẽ giống em.”

“Mình đặt tên con là gì anh nhỉ?”

“Em thấy tên Suzuran* thế nào? Anh mong con sẽ thuần khiết và hạnh phúc, giống như ý nghĩa của loài hoa ấy.”

“Tên đẹp quá. Đáng yêu lắm anh ạ.”

Cơ thể tôi bắt đầu thay đổi. Những cơn buồn nôn kéo dài không dứt. Cảm giác mệt mỏi hành hạ triền miên. Đầu tôi đau như búa bổ. Tôi thường nằm rũ ra ở salon. Những chiếc bánh của Akane trước đây tôi háo hức chờ đợi là thế, vậy mà bây giờ chỉ ngửi mùi thôi cũng thấy khó chịu, liên tục nôn oẹ cho tới khi dạ dày trống rỗng.

Mặc dù tôi không khỏe nhưng trao đổi chất vẫn diễn ra mạnh mẽ, tóc và móng tay rất nhanh dài, da dễ trở nên sáng bóng. Tôi không ăn được, chỉ toàn nôn, nên người xanh xao, tiêu tụy, nhưng nhờ bài

tiết hormon mà mắt lại càng sáng long lanh.

Giờ tôi đã là mẹ của Suzuran. Có lẽ đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời.

Câu chuyện của tôi thật hoàn hảo.

Vậy mà chẳng thể ngờ, đám nhân vật phụ đã làm trật bánh răng.

2

“Itsumi.”

Hôm đó là ngày cuối của kì thi năng lực. Tôi và Sayuri vừa ra khỏi cổng trường thì bị gọi lại. Đó là ba tôi. Ông ngồi trên xe do bác Murou lái.

“Ờ, ba ạ? Hôm nay ba đến trường ư?”

“Lên xe đi. Chúng ta về nhà ngay bây giờ.”

“Kìa ba, mãi bọn con mới thi xong. Con đang định cùng Sayuri...”

“Lên xe.”

Giọng ba gay gắt khiến tôi chợt có dự cảm chẳng lành. Trong một khắc, tôi và Sayuri chạm mắt nhau. Như hiểu được nỗi lo của tôi, Sayuri hỏi ba tôi thăm dò.

“Lâu lắm mới gặp bác. Cháu đi cùng có được không ạ?”

“Thôi, hôm nay không tiện.”

Câu nói cộc cằn của ba khiến dự cảm xấu của tôi càng thêm rõ rệt.

“Con hiểu rồi, thưa ba. Sayuri, liên lạc sau nhé.”

Vừa về đến nhà, ba dẫn tôi đến thẳng thư phòng. Ngoài sảnh có đôi giày của Nitani, tôi cuống quá nên vô tình giẫm phải.

“Quan hệ giữa con với tay giáo viên tên Houjou là thế nào?”

Đột nhiên bị tra hỏi việc đó, tôi kinh ngạc, tưởng như ai đó bóp nghẹt trái tim mình.

“Ba nói chuyện gì vậy?”

Tôi vốn định trả lời thật bình tĩnh. Nhưng giọng nói thì run lên. Tại sao ba lại hỏi về thầy?

“Có thật là tụi bây đang hẹn hò không?”

Ba hỏi dồn, vẻ mặt đáng sợ. Trong mắt ông vẩn lên những tia máu.

“Làm gì có chuyện đó!”

Tôi chối biến, nhưng đôi má cứng ngắc của ba vẫn không giãn ra. Kẻ nào đó đã bí mật mách với ba về chuyện của tôi với thầy. Lẽ nào... Lẽ nào là Sayuri? Nhưng ngay lập tức, tôi nhận ra mình đã sai khi nghi ngờ cậu ấy.

“Đến nước này còn định vờ vịt hả?”

Ba tôi quăng xấp ảnh trên bàn viết bay tứ tán. Ảnh tôi và thầy Houjou nhìn nhau đăm đăm trên cảnh nền là dãy núi Balkan. Ảnh chúng tôi tươi cười ở tu viện Rila. Ảnh chúng tôi hôn nhau ở Kazanlak, thung lũng Hoa Hồng.

Tại sao? Những bức ảnh này được chụp khi nào?

Tay tôi run rẩy nhặt từng tấm ảnh rơi trên sàn nhà.

“Thật không biết xấu hổ. Tao không ngờ mày lại ngu ngốc đến mức này.”

Ba tôi lạnh lùng nói.

“Nhưng... nhưng con yêu thầy ấy.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ba.

“Nhảm nhí. Dù sao tao cũng không cho phép mày sinh đứa bé đó ra.”

Tôi sửng sò. Tôi vừa nghe nhầm chăng?

“Ba, ba vừa nói cái gì?”

Ba tôi lẳng lặng lấy từ ngăn kéo bàn viết ra một tờ giấy rồi dúi về phía tôi. Khi tôi nhận ra trên tờ giấy in thứ gì, toàn thân tôi cắt không còn giọt máu.

Đó là bản photo ảnh chụp siêu âm. Bên trên còn có ngày khám và tên tôi in bằng chữ romaji. Để người khác không phát hiện ra, tôi đã cắt công tới tận bệnh viện ở vùng ngoại ô và không trình thẻ bảo hiểm cơ mà?

“Không đời nào tao cho mày sinh đứa bé ra. Mày có hiểu không?”

Ba tôi phẫn nộ, xé tan tờ giấy. Từng mảnh giấy đen đúa rơi lả tả trước mắt tôi. Em bé xinh đẹp của tôi mới chỉ nhỏ xíu như một thiên thần biển. Một ngày nào đó, sinh mệnh ấy sẽ lớn lên, trở thành một em bé tên là Suzuran.

Tôi tưởng như mặt đất rung chuyển và sụp đổ dưới chân mình. Bí mật này chắc chắn không ai biết cả. Bí mật mà tôi muốn giữ kín cho tới tận phút cuối cùng.

“Gã thầy giáo thôi tha đó. Cái gì mà ‘nghiêm túc yêu nhau’ chứ?”

“Ba gặp thầy rồi sao?”

“Tao vừa đuổi việc nó rồi, tổng cổ nó ra khỏi thành phố này luôn. Tao đã nói tao sẽ không tha nếu nó còn dám gặp lại mày một lần nào nữa.”

“Ba thật độc ác!”

“Độc ác? Mày nên biết ơn vì tao còn để cho nó sống.”

Phải, ba tôi không bao giờ chừa cho ai đường lui cả. Ba gây dựng được địa vị như ngày hôm nay theo cách đó. Nếu tôi còn chọc giận ông thêm nữa, thực sự ngay cả tính mạng của thầy Houjou cũng khó mà giữ nổi.

Tôi gào khóc và nhận một cú tát trời giáng vào má. Tôi chẳng nhớ rõ chuyện sau đó thế nào. Tôi bị đưa thẳng tới bệnh viện của ba. Suốt một tuần sau đó, tôi nằm bẹp trên giường, không ngừng than khóc trong khi xoa cái bụng đã rỗng không. Tôi chẳng còn muốn làm gì nữa. Mọi thứ đều trống rỗng và vô nghĩa.

Phải đến sau khi ra viện, cuối cùng tôi mới có thể bình tĩnh mà suy nghĩ. Một loạt những sự việc này, rốt cuộc là sao?

Người có thể chụp trộm ảnh tôi và thầy Houjou ở Bulgaria là Takaoka hoặc Diana, hoặc cả hai. Người có cơ hội mật báo với ba tôi là người vẫn thường xuyên lui tới nhà tôi, Nitani hoặc Koga, hoặc cả hai. Người có thể biết chuyện tôi mang bầu là Kominami, người phát hiện ra thói quen ăn uống của tôi thay đổi, hoặc Diana, người phát hiện ra cơ thể tôi thay đổi, hoặc cả hai. Người có thể lấy được bức ảnh chụp siêu âm là Koga, người có mối quan hệ với bệnh viện, hoặc Kominami, người từng nhặt được sổ tay của tôi, hoặc cả hai.

Tóm lại... đây là hành động phản bội nhắm tới tôi, của tất cả các

thành viên Câu lạc bộ Văn học.

Những nhân vật phụ từng phục tùng tôi, nay đột nhiên gửi cho tôi một tối hậu thư. Chúng muốn nói rằng, tôi sẽ không thể nắm giữ bí mật của chúng mãi mãi. Rằng bây giờ, chúng cũng đang nắm giữ linh hồn tôi.

Phải, đây là lời tuyên chiến của chúng.

Sau khi ra viện và trở lại trường, tôi mới biết mọi người bảo nhau rằng tôi phải nằm viện nhiều ngày vì bị viêm phổi, còn thầy Houjou xin nghỉ gấp bởi lí do mẹ thầy lâm bệnh nặng. Không một ai biết sự thật, ngoại trừ tôi, và các thành viên của Câu lạc bộ Văn học.

Cả số điện thoại và địa chỉ mail của thầy Houjou đều không hoạt động, thư gửi đi đều bị trả lại vì không rõ địa chỉ. Tôi sẽ không bao giờ được gặp lại thầy nữa. Khi tôi đến trường trong niềm tuyệt vọng, chỉ có Sayuri là người duy nhất ân cần chào đón tôi bằng cả tấm lòng.

“Chúc mừng cậu ra viện nhé.” Sayuri nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

“Sayuri. Tôi nhớ cậu lắm. Cậu chẳng đến thăm tôi một lần nào cả.”

“Tôi đến mấy lần đó. Nhưng lần nào cũng bị ba cậu đuổi về.”

“Cái gì?”

“Sau chuyện lần này, mấy vụ tôi bao che cậu lộ hết rồi. Ông giận tôi lắm.”

“Vậy sao? Tôi gây rắc rối cho cả Sayuri nữa rồi.”

“Không sao đâu, cậu đừng bận tâm.”

“Bây giờ tớ chỉ muốn chết đi cho nhẹ nợ.”

“Cậu đừng nói những lời như thế. Kinh Thánh dạy ‘không được giết chóc’ mà. Cậu đó bao gồm cả bản thân mình nữa.”

“Kinh Thánh à?” Tôi nhở toẹt. “Tớ sẽ không đọc Kinh Thánh thêm một lần nào nữa. Cả thánh đường, cả thánh giá, tớ cũng chẳng muốn lại gần. Tớ đã đứng nhìn người ta giết con mình đấy.”

“Itsumi à, đừng tuyệt vọng. Cậu phải nhìn về phía trước mà sống.”

“Không. Cuộc sống của tớ đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Còn mà. Cậu còn rất nhiều cơ hội để làm lại. Đây là quà của tớ chúc mừng cậu khỏi bệnh.”

Vừa nói, Sayuri vừa dú vào tay tôi mảnh giấy có vẽ hình một chú mèo con xinh xắn.

Tôi xem mảnh giấy và buột miệng thốt lên: “A...”

“Thấy không?” Sayuri gật đầu đầy tự tin.

Trên mảnh giấy có ghi số điện thoại, địa chỉ mail, và địa chỉ mới nơi thầy Houjou đang ở.

“Tớ hỏi thầy trước khi thầy đi. Thầy đang chờ Itsumi liên lạc đấy.”

“Sayuri...”

“Tớ thực sự tiếc về chuyện em bé. Nhưng cậu và thầy có thể làm lại mà. Vì vậy xin cậu. Hãy mạnh mẽ lên. Từ giờ tớ vẫn sẽ trợ giúp cậu, bất cứ chuyện gì.”

Khi đó, nếu không có Sayuri, chắc chắn tôi đã không thể đứng dậy nổi.

Thầy Houjou chính là lẽ sống của tôi. Tôi sẽ lấy lại sinh khí và vui

sống một lần nữa.

Nhưng giờ đây, tôi còn được ban thêm một niềm vui sống khác.

Đó là trả thù.

Sự trả thù dành cho tất cả năm thành viên của Câu lạc bộ, những kẻ đã phản bội tôi và giết Suzuran.

3

Tôi trả thù bằng cách gọi cả năm người lên sân hiên tầng thượng, để các người tận mắt chứng kiến tôi nhảy xuống. Và thay vì di thư, tôi sẽ cầm theo một nhành linh lan trên tay.

Chắc chắn các người sẽ hoảng lắm. Làm sao có thể tin rằng Shiraishi Itsumi lại lựa chọn tự kết liễu cuộc đời mình. Nếu đó là một vụ tự sát bí ẩn, chắc chắn người ta sẽ tìm hiểu đến cùng ý nghĩa của nhành hoa linh lan. Một khi người ta biết rằng nhành hoa đó tượng trưng cho đứa con mà tôi đã mất, thì chuyện các người gài bẫy tôi, và nguyên nhân đưa đẩy các người tới mức phải làm như thế - nói tóm lại là tội ác của các người - sẽ sáng rõ như ban ngày.

Phải. Nhành hoa linh lan là lời hăm dọa tôi dành cho các người.

Sau khi tôi chết, chắc chắn các người sẽ bị dồn đuổi tới bước đường cùng. Đảm bảo là các người sẽ phải chia sẻ với nhau kinh nghiệm của bản thân và đi tới một phương án.

Rằng một vụ cố sát sẽ ổn hơn tự sát. Các người sẽ nghĩ rằng, chỉ cần lái vụ việc theo hướng ai đó trong Câu lạc bộ có ý định giết người rõ ràng, và đã giết tôi, sau đó cho đóa hoa linh lan một ý

nghĩa hoàn toàn khác là được. Vì vậy, tự các người phát tán tin đồn “thành viên nào đó trong Câu lạc bộ đã ra tay”, khiến ánh mắt nghi ngờ chĩa về từng người một trong Câu lạc bộ - Bởi lẽ khi ấy, tất cả các thành viên đều đáng nghi, có nghĩa là, không thể chỉ ra một người nào cụ thể.

Tôi dự liệu được chừng đó, và cách đây một tuần, tôi đã lao từ sân hiên tầng thượng xuống ngay trước mắt năm người. Rồi tôi được đưa đi trên xe cứu thương, máu me đầm đìa.

Nhưng tôi không chết. Tôi rơi từ sân hiên tầng thượng xuống phần mái vòm bằng đá giữa tầng một và tầng hai, rồi từ đó nhảy xuống bồn hoa - nơi trước đây tôi đã cùng Sayuri phủ đầy đất mùn nhẹ và xóp vào giữa đám hoa cỏ mềm mại, thay cho những vật liệu chịu được va đập. Cuối cùng, tôi dùng máu giả chuẩn bị sẵn, vẩy tung tóe khắp người.

Tôi được đưa tới bệnh viện của ba. Tất nhiên, không phải hoàn toàn bình yên vô sự, một bên cổ tay của tôi bị bong gân và xây sát vài chỗ, nhưng sau khi được điều trị, tôi đã để lại vài dòng, nói rằng mình sẽ sống ở chỗ thầy Houjou rồi trốn khỏi bệnh viện. Ba tôi che giấu nỗi nhục có con gái bỏ nhà theo trai, suốt cả tuần nay đã bí mật truy tìm tung tích của tôi. Cô hiệu trưởng cũng giấu học sinh nỗi nhục của gia đình Shiraishi, giám đốc điều hành Học viện. Vì vậy, tin đồn tôi đã chết không được đính chính mà cứ ngày càng lan rộng ra.

Lúc đó, Sayuri sẽ ôm một bó hoa trắng đến trường, vừa khóc vừa đặt trên bàn tôi - Và như thế, tin đồn “Shiraishi Itsumi đã chết”

sẽ trở thành sự thật không cần bàn cãi nữa. Ở một ngôi trường nữ sinh, những ảo tưởng đầy kịch tính sẽ chiến thắng sự thật. Tôi đã dồn ép các người tới tận ngày hôm nay như thế đó. Không thể đánh hơi ra bí mật của nhành linh lan, chắc các người kinh hãi và khổ sở lắm hả?

Vậy đó, tôi trả thù bằng cách dìm các người trong nỗi kinh hoàng, đồng thời có một cuộc sống hạnh phúc bên thầy Houjou.

Kế hoạch hoàn hảo này không phải do một mình tôi nghĩ ra và thực hiện. Nó thành hình chính nhờ sự hỗ trợ to lớn của Sumikawa Sayuri. Sayuri đã đoán trước tất cả - từ việc ba tôi và nhà trường giấu nhem chuyện tôi bỏ nhà đi, dẫn tới việc các người đình ninh tôi đã chết nên ai cũng cố gắng dựng lên hung thủ để bảo vệ bí mật của mình - và lên kế hoạch này. Ôi, cố vấn xinh đẹp của tôi. Tôi thực lòng ngưỡng mộ tâm nhìn sáng suốt tinh vi của cậu ấy. Cậu ấy đã biến kế hoạch trả thù mơ hồ của tôi thành một thứ triệt để đến mức này.

Hiện tại, tôi đang viết bản thảo này ở nhà mới của tôi và thầy Houjou. Một cuộc sống giản đơn, nho nhỏ. Không giàu có, nhưng ấm áp và hạnh phúc. Ở một góc độ nào đó, có thể nói nhờ sự âm mưu của các người, tôi mới giành được hạnh phúc này. Nếu các người không bí mật thông báo cho ba tôi, có lẽ giờ này tôi vẫn đang phải trốn tránh ánh mắt mọi người xung quanh và tiếp tục những cuộc hẹn hò vụng trộm ngọt ngào với thầy.

Khi viết xong bản thảo này, tôi sẽ lên trở lại salon. Tôi sẽ hòa mình trong bóng tối và tham gia buổi tiệc định kì, vừa nghe vừa

thầm cười câu chuyện mà các người đọc.

Và... Các người không được phép quên cái kết cuối cùng.

Tuy chẳng đáng là bao nhưng tôi cũng đã góp một chút nguyên liệu vào buổi tiệc định kì tối nay.

Nồi lẩu tối nay là một nồi lẩu hoa. Các người đã nhận ra mùi thơm nồng của hoa linh lan rồi chứ?

Linh lan có độc tính mạnh ở rễ và hoa. Những chất Glicozit tìm như convallatoxin, convallamarin, convallaside... Một người luôn mơ ước trở thành bác sĩ như Sonoko chắc biết rõ lắm nhỉ?

Đám nhân vật phụ non nớt âm mưu lừa gạt nhân vật chính, cuối cùng sẽ phải rời sân khấu. Ngày hôm nay, các người tự nguyện tập trung ở đây và tiến hành nghi thức tự sát tập thể.

Phải. Đó là ý đồ của tôi khi để các người viết nên những câu chuyện vừa rồi.

Những câu chuyện ấy sẽ trở thành di thư của các người.

Những câu chuyện nơi các người tưởng nhớ, đau đớn, tiếc thương cho cái chết của tôi. Những kẻ đã nói yêu tôi, ngưỡng mộ tôi, và chưa thể chấp nhận được sự thiếu vắng tôi, từng người một viết nên những câu chuyện lí giải cái chết đó, đọc to chúng lên, và đêm nay, tiễn biệt sinh mệnh trẻ trung ấy... Salon này sẽ trở thành cổ quan tài xinh đẹp, tô điểm cho cái chết của các người.

Đây là điểm cao trào trong câu chuyện của tôi.

Một cái kết đầy cảm xúc dành cho những nữ sinh trung học đang ở độ tuổi dậy thì, đầy nhạy cảm và tự tôn.

Vĩnh biệt, đám nhân vật phụ ngốc nghếch.

Các người không bao giờ có thể thoát khỏi câu chuyện của tôi.

Ngay cả sau khi các người chết đi, câu chuyện này sẽ còn được kể tiếp. Đó là câu chuyện của tôi - Shiraishi Itsumi.

(Hết)

8.

LỜI CHÀO KẾT THÚC

HỘI TRƯỞNG:
SUMIKAWA SAYURI

Phần đọc truyện đến đây là kết thúc.

Mọi người thấy thế nào? Các bạn đã có khoảng thời gian vui vẻ chứ?

Nguyên liệu của chúng ta cũng hết rồi. Bữa tiệc lẩu sẽ khép lại bằng món cháo.

Ồ kìa, có chuyện gì vậy? Sao mọi người im lặng thế? Tôi quá nên tôi không rõ có chuyện gì xảy ra nhưng... Có phải các bạn đang run không? Tôi nghe có tiếng thủy tinh kêu lạch cạch.

Sao cơ? Câu chuyện vừa rồi của Itsumi ấy hả?

Phải. Đúng là Itsumi đã gửi nó cho tôi. Đích thân cậu ấy viết đó.

Chính xác. Itsumi biết hết mọi chuyện. Cậu ấy nhìn thấu âm mưu bản thủ của các người từ lâu rồi. Một trò mèo mới non nớt, thiên cặn và tạm bợ làm sao.

Đúng là một lũ con gái ngu ngốc. Lẽ ra các người cứ để Itsumi nuôi nấng mình mới đúng. Lẽ ra cậu ấy vẫn sẽ đối xử tử tế nếu các người ngoan ngoãn phục tùng. Đúng là các người luôn sống trong sợ hãi. Chỉ một câu nói của Itsumi thôi, toàn bộ cuộc đời các người

sẽ đảo lộn hoàn toàn. Nếu cậu ấy tiết lộ bí mật, đời các người coi như chấm hết - Các người đã sống trong nỗi sợ hãi ấy phải không? Nhưng đó chẳng phải là một cuộc thương lượng hay sao? Và Itsumi là kẻ cao tay hơn. Chính vì vậy, cậu ấy rất giỏi điều khiển người khác theo ý mình và tràn đầy sức hấp dẫn khó lòng cưỡng lại.

Phải, Itsumi có sức quyến rũ chết người thiên phú. Cậu ấy không cố gắng che đậy sự cay nghiệt của mình, nắm được bí mật của các người, đường đường chính chính tận dụng những bí mật đó để duy trì vị trí trung tâm. Do đó, đáng lẽ các người nên phô hết các điểm yếu, tỏ ra dựa dẫm vào cậu ấy, ngoan ngoãn nằm trong túi và hết lòng với vai phụ của mình. Nếu làm vậy, hẳn các người đã được an toàn rồi...

Thôi nào, mọi người. Tại sao lại khóc? Có gì đáng sợ đến thế đâu? À, chuyện hoa linh lan trong nồi lẩu hả? Salon này tối thui. Hơn nữa, đây là tiệc lẩu bóng tối nên chẳng ai biết trong nồi có gì. Nếu thấy lẩu có vị và mùi hương kì lạ cũng không ai lấy làm ngạc nhiên. Thế nên Itsumi chọn ngày hôm nay để trả thù. Ừm, đúng rồi... Chính tay tôi đã bỏ hoa linh lan vào đấy.

Ồ kìa, có chạy ra cửa cũng vô ích thôi. Phòng này bị khóa ngoài rồi. Tất nhiên, cả cửa sổ cũng vậy. Đúng thế. Các người không thể ra khỏi đây đâu. Đây là vở kịch báo thù mà Itsumi đã dàn dựng mà. Salon này là sân khấu. Các người là diễn viên. Còn Itsumi là đạo diễn. Chừng nào đạo diễn chưa nói: “Hạ màn!” các người chưa thể rút khỏi sân khấu. Sao cơ? Mồ hôi đột ngột vã ra à? Thấy mắt nỏ đom đóm sao? Dạ dày đau thắt nữa à? Không thể ngừng run rẩy? Buồn nôn ư?

Thôi nào, đừng đổ lỗi cho tôi. Phải, đúng như Itsumi nói, tôi là người vạch ra kế hoạch này. Khi nghe Itsumi tâm sự về việc trả thù, tôi đã thận trọng suy nghĩ, dự tính tất cả các tình huống có thể xảy ra rồi lập kế hoạch chi tiết. Tôi muốn tìm một cách nào đó để dọa các người, và giúp Itsumi với thầy Houjou được hạnh phúc. Nhưng kẻ bắt đầu tất cả những chuyện này chẳng phải là lũ gốc các người sao?

Đừng có hét lên như thế. Sẽ chẳng ai nghe thấy đâu, lại còn mất mặt nữa. Dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng đừng quên mình là học sinh của Học viện nữ sinh Seibo cao quý. Không phải sao?

Hãy uống cocktail rồi lấy lại bình tĩnh xem nào. Sau đó, lắng nghe kĩ câu chuyện tôi sắp nói.

Nào, giờ thì bình tĩnh và cẩn thận suy nghĩ xem. Tại sao tôi lại thay mặt Istumi đọc truyện ngắn vừa rồi.

Trong truyện, Istumi viết rằng cậu ấy sẽ hòa vào bóng tối và tham dự buổi tiệc định kì, nhưng trên thực tế cậu ấy không xuất hiện. Cậu ấy đã từ bỏ ý định tự tay trả thù rồi chẳng? Không. Không phải vậy. Itsumi là người thù dai. Và hôm nay cậu ấy có đến salon thật. Hai tay ôm đầy hoa linh lan để trả thù.

Istumi cùng tôi chuẩn bị cho buổi tiệc. Trưa nay, khi công việc đã tạm xong, cậu ấy vừa uống trà Earl Grey vừa đọc truyện ngắn khi nãy cho tôi nghe. Đôi mắt Itsumi sáng lấp lánh, giọng nói run lên vì niềm hân hoan.

“Cậu thấy thế nào?” Itsumi hỏi.

“Tuyệt vời!” Tôi thành thực bày tỏ cảm nghĩ. Thật lòng, tôi thấy truyện của Itsumi rất xuất sắc. Một màn trả thù đẹp để được ướp

hương hoa. Hóa ra có sự trả thù đầy thâm mĩ nữ tính đến vậy sao? Tôi thật tâm thấy vui vì có thể dự phần vào kế hoạch ấy.

“Nhờ cậu mà tớ có một kế hoạch hoàn hảo thế này.” Itsumi cũng nói vậy.

Itsumi đẹp và sắc sảo. Cậu ấy lợi dụng mọi người, mọi thứ theo ý mình để thỏa mãn những ham muốn cá nhân. Cậu ấy vô tình, tàn nhẫn, quyết liệt, gay gắt, mạnh mẽ và vô cùng ích kỉ. Nhưng những điều đó làm nên sức hấp dẫn của Itsumi, chính vì vậy mà cậu ấy đem đến sự kích thích.

Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ hồi tiểu học, Itsumi đã là một cô bé như vậy. Dù rất ngưỡng mộ cậu ấy, một người trái ngược hoàn toàn với mình, tôi cũng tuyệt nhiên không có ý định lại gần. Hồi đó tôi là một cô bé mờ nhạt, hay ốm đau, lần nào nghỉ học cũng bị giễu cợt.

Một lần nọ, giống như mọi khi, tôi nghỉ học suốt một tuần liền. Đến khi đi học trở lại, tôi đã rầu rĩ chuẩn bị tinh thần sẽ bị trêu chọc, nào ngờ những đùa hay bắt nạt tôi đều đã bị đuổi học. Các vụ mất trộm liên tục xảy ra trong trường, từ chén thánh trang trí trong nhà thờ, chuỗi tràng hạt của các sơ, hay những món đồ quý giá của học sinh, tất cả đều được tìm thấy trong tủ khóa hoặc tủ đựng giày của chúng. Tôi còn đang bất ngờ thì Itsumi đã khẽ mỉm cười và gật đầu với tôi. Đó là lúc tôi nhận ra, chính cậu ấy đã lên kế hoạch tất cả.

Tôi không biết vì sao Itsumi làm những chuyện này vì tôi. Nhưng tôi thấy ở Itsumi những thứ mình không có và bị cậu ấy hấp dẫn. Có lẽ Itsumi cũng cảm thấy điều gì đó giống tôi chăng? Ngày đó, chúng tôi gắn bó với nhau vô cùng khăng khít. Tôi đã quyết định sẽ trở thành một cộng sự đối cực của Itsumi.

Như Phantom, người ẩn mình trong bóng tối, âm thầm đưa nữ ca sĩ Christina trở thành một ngôi sao. Như Watson, người tôn lên những suy luận của Sherlock Holmes. Như Melanie Hamilton, người hỗ trợ Scarlett O'Hara trong thẳm lặng - Tất cả bọn họ đều không tiếc sức mình để đối phương tỏa sáng. Họ vừa đối lập, lại vừa nương tựa vào nhau - Phải, tuy hai mà một. Khi người cộng sự tỏa sáng cũng là lúc họ tìm thấy ý nghĩa tồn tại của mình.

Đó là lí do vì sao tôi biến mọi mong muốn của Itsumi thành hiện thực, bất kể điều gì. Tôi sẵn sàng dốc hết tâm sức để bảo vệ Itsumi tỏa sáng trong ánh hào quang.

Khi Itsumi rơi vào cuộc tình bị cấm đoán giữa thầy giáo và học sinh, vẻ đẹp của cậu ấy càng rực rỡ hơn bao giờ hết. Dù bề ngoài tỏ ra bình thản, nhưng bên trong, Itsumi đang cháy bỏng ngọn lửa đam mê và tự thiêu đốt mình trong đó. Tôi ở bên cạnh, tự hào và mãn nguyện ngắm Itsumi khoác lên người vẻ diễm lệ đầy nhục cảm nhờ cuộc tình mãnh liệt kia.

Thế nên khi biết về chuyện tạo phản của các người, có lẽ tôi còn tức giận hơn cả Itsumi. Tôi sẽ không cho phép các người cản trở. Tôi đã nghĩ cách dồn các người tới bước đường cùng thật triệt để. Một cái bẫy giả chết, vụ bỏ nhà theo trai, một vở kịch trả thù ở bữa tiệc định kì của Câu lạc bộ - tôi đã lên chi tiết toàn bộ kế hoạch. Tất cả vì Itsumi yêu quý. Tất cả để bảo vệ tác phẩm mang tên Shiraishi Itsumi của tôi.

Cứ nghĩ tới việc mọi thứ sẽ đơm hoa kết trái vào tối nay, ở salon này, lồng ngực tôi lại xốn xang vì xúc động.

“Sau khi bữa tiệc định kì này kết thúc, tớ sẽ không bao giờ trở lại

đây nữa.”

Itsumi nói.

“Tớ hiểu... Tớ sẽ nhớ cậu lắm, nhưng còn cách nào khác đâu.”

“Sống ở nông thôn cũng hay mà. Khi nào Sayuri tới chỗ tớ chơi nhé.”

“Cảm ơn cậu.”

“Từ giờ, tớ sẽ chỉ sống vì thầy Houjou thôi. Tớ sẽ sinh ra những em bé đáng yêu, sinh thật nhiều, và trở thành một người mẹ tốt. Tớ bây giờ chỉ mơ ước chừng ấy thôi.”

Itsumi mỉm cười nhẹ nhàng. Nơi nụ cười ấy thoáng hiện lên biểu cảm của một bà mẹ bình thường. Nó chỉ kéo dài một khắc ngắn ngủi nhưng không thể lọt qua mắt tôi.

Rồi Itsumi vừa nhâm nhi tách trà Earl Grey, vừa hạnh phúc kể về tương lai và cuộc sống mới bên thầy Houjou, về những ngày tháng bình yên của hai người, về những niềm vui nhỏ bé thường nhật. Ánh mắt công kích của Itsumi giờ dịu hẳn, khóe miệng đánh sặc cũng mở ra mềm mại hơn.

Chưa bao giờ tôi nghĩ Itsumi lại có những biểu cảm tâm thường và xoàng xĩnh đến thế. Tôi lặng người. Thật mỉa mai làm sao, kết quả là những nỗ lực và cống hiến của tôi lại cướp đi sức hấp dẫn khó cưỡng của cậu ấy. Tôi cố gắng giúp đỡ bởi tình hướng yêu đương vụng trộm giữa thầy giáo và học sinh ngày càng thổi bùng lên sự tà ác trong con người Itsumi, nào ngờ Itsumi lại tìm thấy sự ổn định vững chắc ở con đường phía trước.

Tôi đã mất bình tĩnh. Tôi hao tâm tổn sức đến thế không phải để

tạo ra một Itsumi thế này. Đã quá muộn để có thể vặn hỏi. Nhìn Itsumi tươi cười hạnh phúc ngay trước mắt, tôi như người mất hồn, chỉ biết đứng chôn chân ở đó.

Tuy nhiên, chính trong khoảnh khắc ấy... một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi. Nó vang dội trong não, như có ai đó thì thầm bên tai tôi vậy.

... Mình còn hợp làm nhân vật chính hơn Itsumi bây giờ nhiều.

Ồi, đó là lời thì thầm của thiên sứ chăng? Hay của ác ma nhỉ? Chỉ biết rằng, tôi hoàn toàn bị mê hoặc trước ý nghĩ ấy.

Nếu Christina, Holmes, Scarlet mất đi ánh hào quang của nhân vật chính thì Phantom, Watson, Melanie sẽ thế chỗ, trở thành nhân vật chính mới và dẫn dắt câu chuyện tiếp tục, mong ước ấy chẳng phải là điều hết sức tự nhiên sao?

Sao đổi ngôi, thay đổi nhân vật chính.

Từ Itsumi, chuyển sang tôi.

Phải, chính trong khoảnh khắc đó, salon này từ sân khấu trả thù của Itsumi đã biến thành sân khấu vở kịch chuyển vai của tôi.

Nhân vật chính thay đổi... Đó là sự kiện quan trọng nhất. Là cảnh tượng mới mẻ đáng xem nhất. Để chuẩn bị cho sự xuất hiện của ngôi sao mới, ngôi sao cũ cần phải rút lui một cách huy hoàng. Và vở kịch chuyển vai ấy cần phải có người xem. Tôi động não trong giây lát. Và ngay lập tức, tôi nảy ra ý tưởng sử dụng chính đạo cụ trả thù mà Itsumi đã chuẩn bị.

... Phải. Tôi không bỏ hoa linh lan vào nồi lẩu, mà vào ấm trà Earl Grey.

Giống như trong truyện, cho dù Itsumi biến mất, gia đình cũng chỉ nghĩ là cậu ấy bỏ nhà theo trai, còn thầy Houjou sẽ từ bỏ vì tưởng cậu ấy bị gia đình bắt về. Dưới bàn tay tôi, Itsumi có thể rời khỏi thế giới này trong dáng vẻ đẹp dễ nhất. Itsumi từ từ ngã xuống sàn nhà vương đầy hoa linh lan, bên dưới ngọn đèn chùm rực rỡ. Ôi, cảnh tượng đó mới tuyệt mỹ làm sao. Có thể nói, Itsumi trong khoảnh khắc ấy chính là tác phẩm đỉnh cao mà tôi đã tạo ra.

Xin mọi người hãy ghi nhớ rằng, kể từ hôm nay, trang đầu tiên của cuốn truyện về Sumikawa Sayuri sẽ bắt đầu. Từ giờ trở đi, tôi muốn các người tô điểm cho câu chuyện của tôi. Nhưng hãy hết sức cẩn thận với từng lời ăn tiếng nói. Vì giờ đây, người nắm trong tay toàn bộ bí mật của các người chính là tôi. Không những thế, những gì các người ăn trong tối nay - thứ mà tôi phân phát cho các người là bằng chứng của một tội ác mới mà mất cả đời cũng không thể nào xóa sạch được.

Chúa Jesus đã phân phát thánh thể và thánh huyết cho các đệ tử và tín đồ, nhờ vậy mà Ngài có thể trường tồn vĩnh cửu. Tương tự như vậy, các người đã hòa vào làm một với Itsumi, sẽ sống sót phần đời còn lại mà không bao giờ có thể quên được vẻ đẹp của cậu ấy, tôi nghĩ đó chính là nghĩa vụ của những kẻ đã phản bội Itsumi. Giờ đây, linh hồn đẹp đẽ, cao quý, tự tôn và thanh khiết của Itsumi đã nấu mình trong thân thể các người.

Nào, đã đến lúc bật đèn chùm lên rồi. Tôi sẽ mang ra món tráng miệng để mọi người thanh tẩy vị giác. Đây là món “cánh tay thần Venus” mà tôi cất công làm từ sáng để dành riêng cho mọi người. Ai nhĩ, Takaoka, giúp chị cắt bánh chia cho mọi người được không? Ôi

không, sao mọi người run rẩy dữ vậy? Mặt tái mét rồi kìa. Ủa, Kominami. Chiếc đồng hồ em gấp được từ nồi lẩu giống hệt chiếc đồng hồ Chanel phiên bản giới hạn năm ngoái đấy. Itsumi thích nó lắm, ngày nào cũng đeo. Giờ nó là của em rồi, thích nhé.

À, dẫu vậy thì trở thành nhân vật chính cũng thật thú vị. Mọi người cạn chén chúc mừng tôi nào.

Buổi đọc truyện của học kì này thật tuyệt vời. Dù Itsumi không còn nữa, nhưng chúng ta hãy sử dụng salon và thư viện mà cậu ấy để lại thật hiệu quả nhé. Đó là cách tưởng nhớ cậu ấy tuyệt vời nhất đó.

Bên ngoài kia, bão vẫn còn dữ dội quá. Mong mọi người ra về cẩn thận, cảm ơn đã có mặt trong ngày hôm nay.

Cuối cùng, tôi xin tuyên bố bữa tiệc định kì chính thức kết thúc.

Tạm biệt và chúc mọi người nhiều niềm vui.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

“Tổng quan Mĩ thuật Thế giới, quyển 13, Mĩ thuật thời kì Phục Hưng 1”, Atarashi Kikuo và cộng sự, Gakken Marketing phát hành

“Những nghi lễ bí mật của các tôn giáo thời kì Phục Hưng”, Edgar Wind biên soạn, Tanaka Hidemichi, Fujita Hiroshi, Kato Masayuki biên dịch, Shobunsha phát hành

Bài thơ của Angelo Poliziano trong truyện được trích từ “Nguyên bản - Chủ nghĩa nhân văn thời kì Phục Hưng Ý” do Ikegami Shunichi chủ biên, Nhà xuất bản Đại học Nagoya phát hành.

LỜI BÌNH TAKII ASAYO (NHÀ VĂN)

Vậy là bạn đã đọc hết toàn bộ câu chuyện và mở tới trang này rồi.

Bạn choáng váng trước cái kết phải không? Tôi cũng vừa đọc vừa gào thét trong lòng đó. Một cú hích quá sốc! Dư vị mới đáng sợ làm sao! Phải, đây chính là cái mà chúng ta gọi là Iyamisū.

Iyamisū là thể loại trinh thám gây cho người đọc cảm giác khó chịu. Sự khó chịu ấy không chỉ là thiếu thoải mái đơn thuần mà gần như bàng hoàng, sửng sốt trước những điều tăm tối. Kể từ sau hiện tượng “Thú tội” của Minato Kanae, thuật ngữ này mới bắt đầu xuất hiện thường xuyên. Tất nhiên, không hiếm các tác phẩm trinh thám có kết thúc bất ngờ và hạ màn đầy đau đớn, nhưng trong số đó, Iyamisū để lại ấn tượng dị thường tới mức tôi những muốn thốt lên: “Đến mức đó sao? Chết tôi rồi!!” Là một trong những tác phẩm mang lại cảm giác đọc như thế, chắc chắn “Nhành linh lan hắc ám” sẽ khiến độc giả không thể rời mắt. Xuất hiện lần đầu trên tạp chí “Tiểu thuyết trinh thám”, đăng dài kì liên tục từ số tháng Mười hai năm 2012 đến số tháng Ba năm 2013 rồi phát hành dưới dạng tankobon vào tháng Sáu cùng năm, “Nhành linh lan hắc ám” đã nhanh chóng gây được tiếng vang lớn. Cuốn sách các bạn đang cầm trên tay là phiên bản bunkobon (khổ bỏ túi) của tác phẩm.

Câu chuyện diễn ra ở Học viện nữ sinh Seibo, ngôi trường dòng

có khu học xá được cải tạo từ tu viện mang phong cách Gothic. Shiraishi Itsumi, con gái của Giám đốc điều hành Học viện, đang học lớp Mười hai trong trường, với nhan sắc xinh đẹp, trí tuệ thông minh và thái độ hòa đồng, cô chưa bao giờ hết sức hút với những người xung quanh. Mới đây, cô bị ngã và tử vong ở bồn hoa bên dưới sân hiên tầng thượng. Trên tay còn cầm một nhành linh lan. Itsumi tự sát hay bị giết? Và nếu bị giết thì kẻ nào đã ra tay với cô gái được tất cả mọi người yêu mến này?

Một tuần sau, Câu lạc bộ Văn học mà Itsumi từng làm Hội trưởng đã tổ chức một buổi gặp mặt định kì. Đây là hoạt động truyền thống của Câu lạc bộ với nội dung sinh hoạt khá lạ lùng: trong bóng tối, các thành viên vừa ăn lẩu vừa diễn đọc truyện ngắn tự sáng tác. Chủ đề cho truyện ngắn lần này là “Cái chết của Itsumi”.

Có tất cả sáu người tham gia, gồm: Sumikawa Sayuri, Hội trưởng hiện thời của Câu lạc bộ, người điều hành buổi gặp mặt; Nitani Mirei học sinh lớp Mười; Kominami Akane, Takaoka Shiyo, học sinh lớp Mười một; Koga Sonoko, học sinh lớp Mười hai; và Diana Decheva, du học sinh đến từ Bulgaria. Những câu chuyện mọi người đọc lên đều có nội dung ôn lại kỉ niệm với Itsumi, bày tỏ lòng tiếc thương trước cái chết của cô và chỉ đích danh hung thủ mà mỗi người phỏng đoán. Thế nhưng, những câu chuyện tưởng như dựa trên sự thật ấy lại tồn tại nhiều điểm mâu thuẫn, thiếu tương đồng. Không những thế, mỗi người còn chỉ ra một hung thủ hoàn toàn khác nhau. Ai cũng cho rằng nhành linh lan trên tay Itsumi là thông điệp cô ấy để lại trước khi chết, nhưng cách hiểu của từng người về nó cũng đầy khác biệt.

Có thể nói, cách xây dựng tình huống trong “Nhành linh lan hắc ám” khá lạ, song cấu trúc truyện vẫn bám theo hình thức đấu trí chính thống. Độc giả yêu thích thể loại trinh thám chắc sẽ liên tưởng tới nhiều tác phẩm có hình thức tương tự mà tiêu biểu là “The poisoned chocolates case” (tạm dịch: Vụ án sô cô la độc) của Anthony Berkeley. Nhưng, điểm độc đáo của tác phẩm này là thứ được đọc lên không phải “lời khai” hay “suy luận” mà là “những truyện ngắn”. Ngay từ đầu, độc giả đã biết rằng đó là suy luận của “những người kể chuyện không đáng tin”, để rồi hoài nghi không biết đâu là thật, đâu là giả, và cuối cùng bị dắt mũi. Có thể những độc giả muốn suy luận tìm hung thủ một cách đơn thuần sẽ thấy không thỏa mãn, nhưng thực ra, việc lời kể của các nhân vật không khớp nhau cũng cho ta đủ manh mối để phá giải những điều bí ẩn. Nhìn từ góc độ này, hoàn toàn công bằng khi xếp “Nhành linh lan hắc ám” vào thể loại trinh thám. Nhưng, dù vận dụng khả năng suy luận cỡ nào, có lẽ độc giả cũng chẳng tài nào hình dung ra cái kết của câu chuyện.

Bên cạnh đó, nếu nhìn từ góc độ một cuộc đấu trí, “Nhành linh lan hắc ám” còn độc đáo ở chỗ tất cả các thành viên Câu lạc bộ không chỉ là thám tử mà còn là kẻ tình nghi. Trong bóng tối, ai cũng kết tội một người nào đó và chính bản thân họ cũng bị kẻ khác coi là hung thủ. Không những thế, ngay cả những hành xử của họ trước đây cũng bị chỉ trích qua những suy luận quá đà ấy khiến họ không thể chịu đựng nổi. Cảm giác căng thẳng dâng cao là điều không thể tránh khỏi, nhưng Sumikawa Sayuri đã rất bình tĩnh điều hành buổi sinh hoạt, nhờ vậy các cô gái có thể tiếp tục buổi đọc

truyện và tiệc lẩu bóng tối mà không hoảng loạn.

Trong bóng tối dày đặc, họ phải dựa vào vị giác, khứu giác, thính giác và tập trung tinh thần để phán đoán xem hung thủ là ai, cũng như thứ mình đang ăn là gì. Giữa bầu không khí kì quái ấy, các cô gái trẻ sẽ dao động. Sáu con người vừa mới tuần trước còn là bạn bè thân thiết trong Câu lạc bộ, giờ bị đẩy vào tình huống không rõ ai là bạn, ai là thù. Ban đầu, khi biết câu chuyện diễn ra trong bối cảnh một buổi đọc sáng tác mới và tiệc lẩu bóng tối, tôi đã thấy có chút bất thường trong sự kết hợp lạ lùng ấy, nhưng chính điều đó để lại trong tôi ấn tượng vô cùng mạnh mẽ, có lẽ sau này, hễ nhắc đến tiệc lẩu bóng tối tôi sẽ nghĩ ngay tới “Nhành linh lan hắc ám”. Không chỉ hội đủ các yếu tố cơ bản của thể loại trinh thám học đường, việc lựa chọn một mô típ mới lạ cũng là điểm mấu chốt tạo nên thành công của tác phẩm trong việc gây ấn tượng với độc giả.

Ngoài ra, tôi cũng muốn chú ý tới việc tạo dựng từng nhân vật hết sức chĩn chu. Sức hấp dẫn mạnh mẽ của “Nhành linh lan hắc ám” nằm ở cái kết đầy bất ngờ, nhưng để có thể khiến người đọc kinh ngạc, tác giả phải tạo được cảm giác chân thực và đáng tin ngay từ các diễn biến trước. Chính vì những phần đó được chăm chút kĩ lưỡng mà cú chốt cuối cùng càng gây sốc hơn. Nitani Mirei, học sinh nghèo vượt khó giành học bổng. Kominami Akane, con gái của một nhà hàng ẩm thực truyền thống cao cấp. Diana Decheva, cô gái người Bulgaria tới Nhật du học theo lời mời của Itsumi. Koga Sonoko, người muốn theo học ngành Y và lí giải văn chương bằng tư duy logic chứ không phải bằng cảm tính. Takaoka Shiyo, người đang hoạt động như một nhà văn chuyên viết light novel về học sinh

trung học. Sumikawa Sayuri, bạn thân từ thời thơ ấu của Itsumi. Và Shiraishi Itsumi quá cố. Quá khứ và diễn biến tâm trạng của từng nhân vật đều được mô tả tỉ mỉ trong truyện, ai cũng xứng đáng là một nhân vật quan trọng, vì vậy mà độc giả không thể biết được chân tướng của họ và bị quay như chong chóng.

Các cô gái đang tuổi dậy thì ngây thơ và bộc trực đến nguy hiểm. Không phải họ xấu tính. Chỉ là họ đang hướng đến lẽ phải của riêng mình mà thôi. Khao khát tìm được một nơi để thuộc về, một người để tin cậy xen lẫn cảm giác bất an và vội vàng trước sự ngăn ngủi của thời thiếu nữ khiến các cô trở nên nhạy cảm hơn. Có thể đôi khi họ hành động quá đà gây cảm giác “đáng sợ”, nhưng đó là kết quả của sự ngây thơ đến đau lòng. Nếu Itsumi không chết và buổi diễn đọc sáng tác mới không diễn ra, chắc chắn những cảm xúc tiêu cực này nằm trong tâm hồn các cô gái sẽ chỉ nằm lặng ở một góc khuất nào đó nơi tim và dần phai đi khi họ trưởng thành. Ngoại trừ một người, một người duy nhất có những cảm xúc tiêu cực quá mạnh, đã thực sự đẩy Itsumi tới cái chết...

Mặc dù mong đợi một cú hích bất ngờ nhưng có lẽ chẳng ai đoán được câu chuyện lại diễn biến như thế. Ngay cả nếu ai đó đoán được, chắc họ cũng nghĩ: “Chẳng còn gì kinh khủng hơn được đâu.” Sau khi đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện, hãy thử đọc lại một lần nữa xem, sẽ rất thú vị đó. Hiểu được ẩn ý đằng sau từng lời nói, hành động diễn ra trong truyện cũng là một trong những thú vui của việc đọc mà.

“Nhàn nhàn lan hắc ám” là một tác phẩm thực sự sốc và đầy tăm

tối, nhưng đối với tác giả, đây mới là tiểu thuyết trinh thám đầu tiên. Ngay từ khi còn học cấp hai, Akiyoshi Rikako đã ước mơ trở thành nhà văn, nhưng hồi đó cô ấy thường đọc Dazai Osamu và Kafka, có vẻ chẳng liên quan gì tới thể loại trinh thám này. Sau đó, cô ấy cũng từng có thời gian làm sản xuất, biên kịch, đạo diễn phim và anime; nhưng rồi lại tiếp tục viết tiểu thuyết (điều này được kể rõ trong Lời bạt cuốn “Hoa tuyết”. Có lẽ nhờ kinh nghiệm làm việc với hình ảnh mà ở những đoạn quan trọng của tiểu thuyết, Akiyoshi Rikako có thể miêu tả chân thực đến mức khung cảnh như hiện lên rõ nét trong tâm trí người đọc.

Năm 2008, Akiyoshi Rikako giành giải thưởng Văn học Yahoo! JAPAN lần thứ 3 với truyện ngắn “Hoa tuyết”. Năm 2009, cô trình làng tập truyện ngắn “Hoa tuyết”, trong đó bao gồm cả tác phẩm đoạt giải. Tác phẩm được chọn làm tên của cả tập sách là câu chuyện kể về một đôi vợ chồng sau khi mất tất cả đã trở về quê cũ, một ngôi làng bị bỏ hoang, để tìm nơi yên nghỉ. Câu chuyện có ý tưởng khá lạ so với tác phẩm này, nhưng giống nhau ở chỗ cùng có cú hích bất ngờ vào phút chót. “Nhàn nhàn lan hắc ám” là tác phẩm thứ hai của Akiyoshi Rikako, sau đó cô ấy còn liên tục công bố nhiều tác phẩm trinh thám khác. “Người chết trở lại sau giờ học” (Futabasha) kể về nhân vật chính sau khi bị đẩy xuống vách đá đã hoán đổi thân xác với một anh chàng đẹp trai và truy tìm hung thủ sát hại mình; “Thánh Mẫu” (Futabasha) là câu chuyện về một bà nội trợ cố gắng bảo vệ đứa con trong khu phố xuất hiện nhiều thi thể của trẻ mẫu giáo; “Ngày định tự sát” (Tokyo Sogensha) kể về một cô bé có ước muốn tự sát đang tìm kiếm bằng chứng chứng minh mẹ

kể đã giết hại cha mình; mỗi câu chuyện đều có cách xây dựng tình huống hết sức khác lạ, nhưng sự khéo léo trong cách kể chuyện thu hút và dẫn dắt độc giả của Akiyoshi Rikako đã đạt tới mức điêu luyện. Dường như trước khi bắt tay vào viết, cô đã dành rất nhiều tâm sức suy nghĩ xem làm thế nào để độc giả thích thú. Không còn nghi ngờ gì nữa, Akiyoshi Rikako là một trong những cây bút đã và đang góp phần đưa ngành tiểu thuyết giải trí đi lên.

ĐÔI LỜI CỦA BAN BIÊN TẬP

Vậy là các quý vị độc giả đã đọc đến cuối cuốn tiểu thuyết “Nhàn linh lan hắc ám” của nữ tác giả Rikako Akiyoshi. Các bạn thấy cái kết của câu chuyện thế nào, rất sốc phải không ạ?

Trong các loại hình văn học Nhật Bản, tác phẩm này được xếp vào dòng “Iyamisu”. Nhắc đến dòng văn học này, cái tên nổi bật nhất hẳn là Kanae Minato với những tiểu thuyết đình đám, chẳng hạn như “Lời thú tội”. Iyamisu là một từ ghép, được tạo thành bởi hai từ: “iya” - trong tiếng Nhật có nghĩa là ghê sợ, chán ghét và “misu” hay “mystery” có nghĩa là kì bí. Điều khác biệt của các tác phẩm thuộc dòng “Iyamisu” so với những cuốn sách trinh thám thông thường nằm ở chỗ nội dung của chúng nặng nề, u ám, đi vào khai thác, vạch trần những mặt tối xấu xa, không theo chuẩn mực đạo lí của xã hội, và thường để lại dư vị không lấy làm dễ chịu cho người đọc kể cả sau khi câu chuyện đã khép lại. Vì vậy, “Nhàn linh lan hắc ám” cũng không ngoại lệ, khi những nhân vật trong truyện đã suy nghĩ, hành động theo cái cách vượt quá những chuẩn mực đạo đức mà lẽ ra họ phải giữ gìn.

Một tác phẩm trinh thám học đường, nhưng lại không phản ánh đời sống học đường đơn thuần mà khắc họa những con người cá biệt và có phần méo mó. Có lẽ, chính sự tương phản giữa một môi trường đáng lẽ phải chuẩn chỉnh và trong sạch với những điều đen tối sẽ khiến người đọc phải suy nghĩ và đưa ra những lựa chọn đúng đắn hơn.

Tháng 6 năm 2013, tác phẩm được
Futabasha phát hành dưới dạng tankobon.

Đây là một câu chuyện hư cấu.

Không liên quan tới bất cứ cá nhân,
tổ chức nào trong thực tế.

MỤC LỤC

RIKAKO AKIYOSHI

1. LỜI CHÀO KHAI TIỆC VÀ GIỚI THIỆU NHỮNG QUY TẮC LẦU BÓNG TỐI HỘI
TRƯỞNG: SUMIKAWA SAYURI

2. TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “NƠI CHỖN THUỘC VỀ” NITANI MIREI –
LỚP 10A

3. TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “MACARONAGE” KOMINAMI AKANE –
LỚP 11B

4. TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “BALKAN MÙA XUÂN” DIANA DECHEVA
– DU HỌC SINH

5. TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “BỮA TIỆC CỦA LAMIA” KOGA SONOKO
– LỚP 12B

6. TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “THẦN BẦU TRỜI BỊ HOẠN” TAKAOKA
SHIYO – LỚP 11C

7. TRUYỆN NGẮN ĐƯỢC XƯỞNG ĐỌC: “LỜI THÌ THẦM CỦA NGƯỜI CHẾT”
CỰU HỘI TRƯỞNG: SHIRAISHI ITSUMI ĐỌC THAY: SUMIKAWA SAYURI

8. LỜI CHÀO KẾT THÚC HỘI TRƯỞNG: SUMIKAWA SAYURI
TÀI LIỆU THAM KHẢO

LỜI BÌNH TAKII ASAYO (NHÀ VĂN)

ĐÔI LỜI CỦA BAN BIÊN TẬP